

*Naslovni Misijonarjer - Varnika M. Z. A.
& Odbor*

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

ENERO - FEBRERO
1978

PENSAMIENTO DE LA IGLESIA

LAS DIMENSIONES COSMICAS DE LA EVANGELIZACION
(Mensaje para la Jornada mundial de las Misiones, 23 de octubre)

En la Exhortación Apostólica *Evangelii nuntiandi*, publicada poco antes del final del Año Santo, decíamos que éste nos había "permitido percibir mejor que nunca las necesidades y expectativas de una multitud de hermanos... que esperan de la Iglesia la Palabra de salvación" e invitamos, por eso, a elaborar "un programa de acción pastoral... para estos años que preanuncian la vigilia de un nuevo siglo", haciendo observar que "la evangelización es el aspecto fundamental" de ese programa (núm. 81). Sí, en vísperas del tercer milenio del cristianismo, podemos esperar legítimamente una nueva fase en el anuncio del Evangelio; fase caracterizada por exigencias de autenticidad, de unidad, de verdad, a pesar de los innumerables signos de rechazo de Dios, lo busca sin embargo por caminos insospechados y siente dolorosamente su necesidad, ese mundo exige a los evangelizadores que le hablen de un Dios a quien ellos mismos conocen y tratan familiarmente, como si estuvieran viendo al Invisible (ib, 76). Por lo tanto, "lo que importa es evangelizar —no de una manera decorativa, como un barniz superficial, sino de manera vital, en profundidad y hasta en sus mismas raíces— la cultura y las culturas del hombre en el sentido... que estos términos tienen en la Constitución *Gaudium et spes* (ib, 20). "No se trata solamente —decíamos— de predicar el Evangelio en zonas geográficas cada vez más vastas... sino también de alcanzar y transformar con la fuerza del Evangelio los criterios de juicio, los valores determinantes, los puntos de interés, las líneas de pensamiento, las fuentes inspiradoras y los modelos de vida de la humanidad, que están en contraste con la Palabra de Dios y con el designio de la salvación" (ib, 19).

PABLO VI.

* * *

(Homilía en la inauguración de la V Asamblea sinodal, 30 de septiembre)

El Maestro nos dice que vayamos a todo el mundo (cf. *Mc* 16, 15), y sabemos bien que por este preciso mandato nuestro ministerio se hace universal y católico, más aún —es lícito añadir sobre la base del término griego—, cósmico. La evangelización no tiene pues límites geográficos; potencialmente tiende y debe comprender todo el mundo, el mundo humano antes que nada, pero dada la centralidad del hombre en la realidad de la creación y la función representativa y sacerdotal que ejerce dentro de ella, también el mundo inanimado de las cosas. Este panorama del mundo, al que se proyecta la responsabilidad de todos nosotros, evangelizadores, nos da idea de la inmensidad y nos hace tocar con la mano el peso de nuestra misión.

PABLO VI.

Pričujoča številka našega lista je dvojna in z dvojnimi obsegom, radi potovanja urednika k slovenskim misijonarjem v Azijo.

KJE SO MISIJONI

O tem smo že dovolj pisali. Da pa ob novem letniku „Katoliških misijonov“ znova odgovorimo na to vprašanje, daje pobudo apostolsko pismo, ki ga je za lansko misijonsko nedeljo pisal Pavel VI.

Kot smo se lani vse leto ob razčiščevanju misijonske misli držali njegovih besed in naukov pod skupnim naslovom: Očetova beseda, tako s tem nekako dopolnjujemo njegove misli z izjavo, ki jo je podal v omenjenem pismu.

Ko je bilo toliko papirja popisane in toliko razprav posvečenih temu vprašanju, kaj je misijonsko delo, se je naš list dosledno držal svoje petdesetletne tradicije, da so misijoni tam, kjer Cerkve ni ali pa še ni dovolj zakoreninjena. Nismo se spuščali v kakšne teoretične razprave, še manj polemike, ampak iz čisto praktičnega vidika smo vse svoje pisanje in delo omejili na tisto, kar smo vedno smatrali za misijonsko delo v pravem ali ožjem pomenu besede.

Očividno je bilo treba vsemu svetu znova spregovoriti čisto jasno, kaj so misijoni in kje so misijoni, sicer bi sveti oče tega ne ponovil. On v svojem pismu dobesedno tole pove.

„Včasih se beseda misijon uporablja na nepravilen način, saj jo uporabljajo za vsako dobro in pozitivno dejavnost, predvsem socialno. Če pa že vsaka oblika apostolske dejavnosti v Cerkvi izhaja iz Kristusovega poslanstva (misiije), ne smemo pozabiti na to poslanstvo v ožjem pomenu besede, ki je bistveno, o poslanstvu ‚k narodom‘. V tem pogledu še vedno velja, kar je v skladu z izročilom ponovil drugi vatikanski koncil: Posebni namen te misijonske dejavnosti je oznanjevanje in zasajanje Cerkve med narodi in skupnostmi, med katerimi še ni ukoreninjena. Misijonske dejavnosti torej ne smemo primerjati ali celo enačiti s katerikoli dejavnostjo v korist tako imenovanega Tretjega sveta. Če bi bilo tako, bi izgubila svoj posebni značaj. Tako mišljenje bi bilo pred zgodovino neopravičljivo, saj mnoge dežele, v katerih Cerkev še ni ukoreninjena, ne sodijo ali morda v kratkem ne bodo več sodile k Tretjemu svetu.“

Dve stvari sta jasno povedani v tem popeževem pismu. Prvo je potrjenje najbolj klasične definicije, da je misijon tam, kjer Cerkev še ni zakoreninjena. Drugo pa je opredelitev, ki je bila teoretično že tudi razčiščena, da se dva pojma: tretji svet in misijonski svet ne krijeta. In socialno delo še ni misijonsko delo, dasi vse misijonsko delo vključuje (a podrejeno evangelizaciji) tudi karitativno in socialno delo.

Iz tega jasno sledi, da se „Katoliški misijoni“ in delo Slovenske misijonske zveze ne le upravičeno, ampak nujno držita doslednjih meril, kje je misijon, kdo je misijonar, kaj je misijonsko delo.

Nujno pa je tej jasni papeževi opredelitvi treba dodati, kar je zapisal on sam: „Prav za misijonsko delo med narodi so potrebni apostoli.“ Vse od druge svetovne vojne sem se v tej ali oni obliki med vse katoliške narode razlega klic Cerkev: dajte nam misijonarjev prav za to pravo misijonsko delo. In tako je treba tudi razumeti stavek, ki se ne-prestano ponavlja: vsa Cerkev je misijonarska. To pomeni, da vsa Cerkev, do zadnjega vernika mora sodelovati pri tem posebnem delu Cerkev, ki ga imenujemo misijonsko delo.

Ko papež govori o bodočih misijonarjih in njih formaciji, dostavlja, da bo le z vzgojo dosti številnih misijonarjev mogoče „ustvarjati pogoje za novo cvetočo dobo misijonarstva“.

Papež znova naglašá, da mora biti na vseh stopnjah od teološkega študija do kateheze otrok, učenje „usmerjeno v vesoljno misijonstvo, pa ne kakor naj bi to pomenilo le neke vrste okrasek ali nekaj obrobnega in postranskega, ko je v resnici bistveni sestavni del katoliškega verovanja“.

Torej vsa vzgoja mora biti misijonska, če naj bo katoliška, pristna, če naj res oblikuje kristjana. O tem ni več razpravljanja, pač pa smo daleč od praktičnega življenja. Zadnja sinoda o katehizaciji kakor prejšnja o evangelizaciji je o tem dosti jasno spregovorila.

Gre torej le za to, da nauk Cerkev prevedemo v življenje. Čas je, da se otresemo ozkosrčnosti, minimalizma, nekrščanskega strahu, da bomo doma izgubljali, če se zavzemamo za misijonsko delo.

Naloga Katoliških misijonov je, da cerkveni nauk jasno povedo, da znova in znova s spodbudami, osvetlitvami in priporočanjem skušajo v bralcih, prijateljih in končno v slovenskem narodu kot takem vzgajati misijonsko, zato pristno katoliško miselnost.

To ne pomeni nič drugega, kot da gremo po začrtani poti naprej.

FS

NAROČNINA V LETU 1978

Vse naročnike in poverjenike prosimo, da vpoštevate nekoliko povišano naročnino v l. 1978:

Celoletna navađna naročnina je za ZDA, Kanado in Avstralijo 5 dolarjev; za Italijo 4.000 Lir; za Nemčijo 12 DM; za Avstrijo 90 Šilingov; za Francijo 25 NF; za ostale inozemske dežele protivrednost 5 dolarjev.

Letalsko pošiljanje se je zelo podražilo in je letalska naročnina v vsakem primeru 100% dražja.

V Argentini se sprejemajo vplačila samo za prvo polletje in je polletna naročnina 1.700 pesov.

ZADNJE VESTI IZ VIETNAMA

Poroča ANDREJ MAJČEN SDB, Formoza

Prejel sem dve pismi z rimske sinode, ki sem ju bil vesel. Eno je bilo od sajgonskega nadškofa in drugo od hanojskega kardinala Nhue-ja. Le-ta se z veseljem spominja, kako smo pred 25 leti zastavili misijonsko delo tamkaj, in želi dolgo življenje in ves božji blagoslov, pa možnost apostolskega delovanja našim tamkajšnjim salezijancem za bodoče.

Tudi naš vietnamski provincial, moj bivši novinec Don John Ti piše, da vlada med sobrati zelo dober redovniški duh in da so v vseh hišah in postojankah slovesno obhajali 25-letnico in jo bodo še posebno slovesno obhajali za vietnamsko novo leto januarja, če se bo le dalo.

Tudi nadškof Binh mi je pisal in povedal, da naši v Thuduku kar lepo mirno naprej delujejo in da tudi 46 novincev lepo napreduje, le da imajo salezijanci v Govapu veliko težav. Misli pa na to, o čemer sem Vam že poročal: da je vlada vse razlastila in salezijance izgnala iz zavoda.

Provincial Ti v svojem oktoberskem pismu poroča, da skoraj ni dneva brez kakih težav in sitnosti, posebno zadnje čase, ko vlada kliče

Nekoliko slab, vendar dragocen posnetek s srečanja štirih slovenskih misijonarjev na Formozi; od leve na desno: Stanko Pavlin, s. Rozalija Brilej, s. Anica Miklavčič in Stanko Majcen.

naše klerike v vojaško službo. Dosedaj so se je še nekam izogibali, a v bodoče bo vedno težje. Vsak moški v starosti od 18 do 28 leta mora iti za tri leta do šest let v vojaško službo, ki ni kaj lahka. Poleg tega poroča, da so v nemajhnih gmotnih težavah. Konfiscirali so našo provincialno hišo in vse dokumente. Don Ti se trudi, da bi vsaj te dobil nazaj, pa bo težko šlo. Vlada ni dovolila, da bi eden od naših odšel kot zastopnik na občni zbor salezijanske družbe. Nekatere naše postojanke so v nevarnosti, da izgube duhovnika, ker ne more urediti vseh papirjev.

Pred dnevi sem gledal tu na Formozi televizijo. Pokazala je lep zemljevid Vietnama, v katerega pa je bil zasajen krvavi meč z rdečo zvezdo; poročali so o preganjanju. Zdaj so posebno na vrsti budisti, ki so preje toliko delali za prevrat in so se nekateri celo žive sežigali v podkrepitev svoje ideje. Katoliški škofje skušajo doseči neko sodelovanje po Gaudium et spes: Dati cesarju, kar je cesarjevega, in na vsak način ohranjati vero in možnost dušnega pastirstva. Seveda, ali bodo v tem uspeli, je vprašanje, saj poznamo rdeče! Naši katoličani vedno znova doživljajo očitke, da so produkt imperalizma. Da, pred 100 leti in več je bilo veliko preganjanje katoličanov od strani nekaterih vietnamskih cesarjev, in tako so okrog leta 1870 prišli francoski vojaki, da ustavijo preganjanje in branijo misijonarje in kristjane. S tem se je pa začela kolonizacija Vietnama, ki je trajala do poraza Francozov v bitki pri Dien Bien fu-ju po zadnji svetovni vojni in se je dežela razdelila v dve: Severni, komunistični Vietnam in Južni pod Ngo Dinh Diemom. Spominjam se še, kako sem leta 1952 prišel v Hanoi dve leti pred padcem, in ker ne jaz ne moj sobrat (Argentinec) nisva bila Francoza, so naju pozdravili z veseljem, češ, se vidi, da katoliška vera ni „francoska“ vera. Škof Bin je na zadnji sinodi povdaril, da nočejo biti kak nevietnamski klan, ampak da se hočejo asimilirati v vietnamsko narodno enoto.

Naj tu dostavim nekaj misli iz pisma mojega novinca, sedaj bogoslovca Antonija:

„Pravkar sem prišel iz takozvane ekonomske cone, kjer sem trdo delal, da se preživim, in obenem apostoliral. S kristjani smo sezidali cerkev in tudi našo misijonsko šolo, zelo ubožno, so nam pomagali sezidati. Teologije se seveda nisem veliko učil, saj se sam tudi nisem mogel brez profesorja. Moja velika želja je, postati duhovnik, a človek radi velikih ovir skoraj obupuje. Veste, zdaj bom moral tudi k vojakom, in sicer nekam v gore in gozdove, kjer je življenje težko in klima nezdrava in mnogi zaradi malarije in drugih bolezni umrjejo, ker ni zdravil. Ne vem, če bom zmozel kar šest let čakati. Molite zame, prosim.“ Potem pripoveduje o naših iz Govapa, ki so zdaj na neki fari in se naši govapski šoli niti približati ne smejo. V naši teologiji v Dalatu imamo precejšnje število bogoslovcev in filozofov, ki morajo tudi težko delati, da si kaj pripravijo za prehrano, pa seveda pri tem študij trpi...

Vse prav lepo pozdravlja

Vaš Stanko Majcen

Monica Liu

劉河北敬馬

V SPOMIN APOSTOLU GOBAVCEV

Lani je umrl znani Francoz „glasnik trpečih“, „apostol gobavcev“, „apostol božje ljubezni“, ali kakorkoli so ga že imenovali, Raoul Folle-reau. O njem so „Katoliški misijoni“ že večkrat pisali. S svojo ženo Mag-daleno, s katero ga je vezala ne le velika ljubezen, ampak tudi veliko poslanstvo, sta tridesetkrat prepotovala ves svet in iskala revščino, v drugi polovici življenja predvsem gobavce. Poznajo ju vse misijonske de-že, poznajo ju zlasti gobavci, ki se imajo v veliki meri njima zahvaliti, da so milijoni prišli iz svojih gobavskih skrivališč v lepa naselja in so mnogi tudi ozdraveli, vsi pa dobili spet zavest, da so ljudje. Brez strahu je ta „vagabund božje ljubezni“ objemal in poljubljal gobavce, da bi jim dokazal, da so vredni istega spoštovanja in ljubezni kot drugi ljudje. Organiziral je nešteto dobrih ljudi, ki so mu prišli na pomoč. Ko so mu za šestdesetletnico hoteli napraviti slavje s torto in šestdesetimi svečkami, je kar tako mimogrede rekel: namesto šestdeset sveč bi potreboval za gobavska naselja šestdeset avtomobilov. Dobil jih je 104. Posebno se je obračal na mlade. Tri milijone mladih ljudi je na Združene narode v njegovem imenu poslalo prošnjo, da se ustanovi „dan vojne za mir“. En dan v letu naj bi vse države vsoto, ki bi jo ta dan potrošile za oborože-vanje, dale za gobavce. Predlog je bil v Združenih narodih sprejet v toliko, da so vsem članicam predlagali, naj uvedejo ta dan. S svojimi novimi in novimi pozivi na Združene narode, na svetovno javnost je postal „vest sveta“. Namesto vseh podrobnih podatkov iz njegovega življenja naj bo zapisanih nekaj njegovih misli, ki so ga vodile od mladosti do smrti.

- Čudovita premoč srca: na zemlji Boga ne moremo do kraja spoznati, lahko ga pa z vsemi močmi ljubimo.
- Svetost je milost znati najbolj preproste stvari narediti v zna-menju večnosti.
- Upanje je ladja, ki pelje proti obalam nove celine, vere. Toda samo ljubezen nam lahko pomaga razpeti jadra.
- Ljubezen je najbolj učinkovita molitev, ker ne išče nikakršnih koristi.
- Darovati brez ljubezni je žalitev.
- Srce, ki se ob bedi ne zgane, je zares bedno srce.
- Človek mora ogromno storiti, da pride do spoznanja: nisem še naredil dovolj.
- Mladina sveta! Ne recite: lačen sem. Mislite raje na 400 milijonov mladih na svetu, ki ne jedo niti enkrat na dan. Ne vrtite se več samo okoli sebe. Ne pričakujte samo svojih malih nebes.
- Ne zadovoljite se s tem, da bi bili srečni sami.

• Mladi! Na vaših ramenih je jutrišnji dan, zahtevajte srečo za druge, gradite srečo za druge! Svet je lačen kruha in človečnosti. Delajmo! Z vzkliki ne boste rešili sveta! Gradite mostove v bodočnost. Ponosno stopite preko blatnega materializma, preko smrdljivih luž lenobe, preko zaudarjajočih mcčvirij sebičnosti. Bodite zarja leta 2000!

USMILI SE MILIJONOV GOBAVCEV!

Gospod,
nauči nas,
da ne bomo ljubili samo sebe,
da ne bomo ljubili samo svojcev,
da ne bomo ljubili samo tiste,
ki nas ljubijo.

Uči nas misliti na druge
in ljubiti predvsem tiste,
ki jih nihče ne ljubi.

Gospod, nauči nas trpeti
ob trpljenju drugih.

Obudi nam zavest,
da ko mi živimo v sreči
in nas Ti varuješ,
milijoni ljudi,
ki so prav tako tvoji otroci
in naši bratje,
brez krivde umirajo od lakote,
brez krivde umirajo od mraza
Gospod, usmili se vseh trpečih.

Usmili se gobavcev,
ki si se jim tolikokrat nasmehnil,
ko si hodil pa naši zemlji.

Usmili se milijonov gobavcev,
ki stegujejo k tvojemu usmiljenju
roke brez prstov,
brez dlani...

Nam pa odpusti, da smo jih
iz nevednosti in strahu
pozabili.

Ne dopusti več,
da bi mi želeli živeti srečni sami.

Gospod, daj, da nas pretrese
zavest vsestranske bede
in da se rešimo vsakega egoizma.

Amen.

Raoul Follereau

KOROŠKI MISIJONSKI DOSEŽEK

IMAMO DOSTI VZROKA ZA OPTIMIZEM

(Iz „Misijonskega lista“ na Koroškem)

Kolikokrat se nas loteva malodušnost, duhovna ali srčna ohromelost, ko vidimo, kako malo dosežemo s svojimi dobrimi nameni, kako so včasih vse naše žrtve in prizadevnosti zaman. Mnogi ljudje gledajo vsled navideznih neuspehov vse preveč črno v svet in zaznavajo tudi v svojem življenju le to, kar obžalujejo, kar jim je spodletelo, le to, v čemer niso uspeli, kar jih je razočaralo. Premalo se veselijo svetlih dogodkov, osrečujočih doživetij, bodisi uspehov ter sploh vsega, kar je polnilo in bogatilo njihovo življenje. Črnogledi še nikdar niso koristili ne sebi ne drugim ne družbi ne Cerkvi.

V pomoč smo drugim in sebi šele, ko odkrivamo in krepimo v sebi in v svetu dobro, ki ga je več kot slabega.

„Dobro je spojka, ki povezuje svet in ljudi.“

Verniki južnokoroških župnij so povezani s kristjani mladih Cerkva po vsem svetu.

Prav to je vzrok in povod našega jubilejnega veselja in optimizma.

300 bogoslovcem smo smeli pomagati na njihovi poti k duhovništvu, da bi bili le-ti med svojim narodom možje odprtega srca za vse velike naloge v razvoju duha, v spoznavanju Boga in tudi pri socialno-gospodarskih vzponih.

Obhajali pa smo letos poleti še poseben misijonski praznik, ko je prvič v zgodovini naše posebne akcije naš nadpastir posvetil enega teh bogoslovcov, vietnamca Jožeta Chinha, v celovški stolnici v mašnika.

Poleg tega nas veseli dejstvo, da se naša mladina vedno zavzeteje vključuje v to našo misijonsko akcijo. Ravno s tem izpričuje svojo širino, ne zgolj s parolami in pozivi za pravičnejši svet, temveč predvsem z lastnimi žrtvami za boljšo bodočnost vseh ljudi po svetu.

Kakor je božji Duh na prve binkošti s silnim vetrom vrgel prve apostole v svet, tako naj bi isti Duh bistril naš pogled, razvnel naše srce, krepil naša dejanja in oplajal naše življenje, da se ne bomo zadovoljili z duhovnim in materialnim udobjem, ki je skrčeno na lastni jaz, temveč da bi spoznali in prevzemali odgovornost, ki jo imajo kristjani za ves svet.

J. K.

PROVINCIAL JEZUITOV V ZAMBIJI

(Iz „Slovenski jezuiti“, št. 61)

Dne 15. septembra zvečer je odpotoval naš provincial p. Marijan šef na obisk k našim misijonarjem v Zambijo. Vrnil se bo okrog 9. oktobra, ko bodo „jezuiti“ že v „tisku“. Zato je pohitel s pismom, v katerem nam razlaga svoja prva srečanja in doživetja.

Uvod

Chillonga, 20. 9. 77

Šele danes mi je uspelo sestiti se k mizi in začeti s pismom. Delo v misijonskih krajih je bilo za DJ že od njene ustanovitve dalje med njenimi najvažnejšimi nalogami. Zato ni čudno, da mnogi jezuiti v sebi nosijo misijonski poklic. Med Slovenci jezuiti je bilo v zgodovini že precej misijonarjev. Pred zadnjo vojno so odhajali v Indijo. Zadnjih 18 let smo slovenski jezuiti začeli delati v Zambiji. Prvi je prišel v te kraje p. R. Rudež (l. 1959). Sledili so mu p. J. Kokalj, brat J. Rovtar in p. L. Tomažin (l. 1967). Za njimi so začeli odhajati v misijone naši bogoslovci: St. Rozman (1968), Jože Grošelj (1972), Janez Mlakar (kot duhovnik 1973), Janez Mujdrica (1974) in Lojze Pograjšek (1976). – Trenutno je v Zambiji kot misijonar tudi p. Miha Drevenšek ter dve laični misijonarki Kristina Mlakar in Barica Rous.

V vseh teh letih smo z velikim zanimanjem in veseljem spremljali njihovo delo, oni pa so nas obveščali o vsem preko pisem in z obiski v domovini.

Naši misijonarji so večkrat predlagali, da jih obišče p. provincial, toda p. Berden se ni mogel odločiti za to pot. Lansko leto jih je obiskal g. Ignacij škoda, župnik z Bleda, ki je za njihove cerkve priskrbel 3 zvonove. Letos sem se za obisk odločil tudi jaz, predvsem zato, ker bo v nekaj letih morda kar osem sobratov v misijonskem delu, in prav je, da vemo o pogojih njihovega življenja in dela nekaj več tudi sobratje v domovini.

Odhod

Septembra se je nameraval po sedmih letih vrniti v Zambijo p. Stanko Rozman, ki je v tem času končal študij teologije v Kanadi, bil dve leti na župniji D. Marije v Brezju pri Mariboru in opravil tudi tretjo probacijo v Ameriki. Dogovorila sva se, da bova skupaj odpotovala iz Rima 16. septembra zvečer. Pred odhodom v Zambijo sem obiskal skoraj vse domače naših misijonarjev. Njihove pozdrave in sporočila ali pogovore sem posnel na magnetofonski trak in to sem vzel s seboj kot eno od daril.

V Rimu sem pred odhodom posnel na magnetofonski trak tudi kratek pozdrav in sporočilo p. generala Pedra Arrupeja in p. asistenta Petra Galaunerja.

Letalo je poletelo iz Rima z eno in pol urno zamudo. Po osemurni vožnji, brez vmesnega postanka, sva prišla na lusaško letališče 20 minut pred deveto uro zjutraj.

V Lusaki

Pri zdravstvenem kontrolnem pregledu sva imela težave: jaz zato, ker sem pozabil doma potrdilo o cepljenju, p. Stanko pa zato, ker ni bil cepljen (po nasvetu zdrav. službe v Ljubljani). Težave smo rešili po krajšem pogovoru, v katerega se je vpletel tudi p. L. Tomažin. Na letališču so naju pričakovali tudi zambijski provincial, Amerikanec p. John J. O'Leary, njegov tajnik p. E. Murphy, p. Kokalj, br. Jože Rovtar in Kristina Mlakar. Odpeljali smo se v 6 km oddaljeno župnišče p. L. Tomažina v Chelstonu. Ko smo izstopili iz avtomobila, sem zaslíšal petje otrok pri verouku. V župnišču nas je čakal hrvaški jezuitski brat Ilija Dilber. Pozneje se nam je pridružila še sestra domačinka s. Imakulata, ki je katehistinja. Ogledali smo si poslopje nove cerkve, ki jo želi kmalu dokončati p. Tomažin, ker je prvotna stavba postala premajhna. Nova cerkev je velika 30 x 25 m in ima novo župnijsko pisarno ter veroučne prostore. Pred kosilom sva s p. Stankom maševala, po kosilu pa sem skušal nadomestiti nekaj nočnega počitka. Zvečer smo se spet vsi zbrali pri p. provincialu na večerjo, ki jo je pripravil on sam skupaj s svojim tajnikom. Bila je zelo okusna in pestra. Prijeten pogovor smo morali zaradi policijske ure končati že okoli pol osmih zvečer, da bi se mogli vrniti v svoje domove. S patrom Tomažinom in Stankom smo se zbrali v eni sobi, ki smo jo zatemnili. Jaz sem zapisoval svoje prve vtise, Stanko se je pripravljaj na nedeljsko mašo, ki jo je imel drugi dan v nyanja jeziku, p. Tomažin pa je pripravljaj pridigo in obvestila za nedeljo.

Prvi vtisi

Moji prvi vtisi v Zambiji so zelo dobri. Čeprav sije ves dan sonce, hladi vročino prijeten vetrič, ki v okolici Lusake v tem času skoraj vsak dan pihlja. Že od aprila ni več deževalo, toda vsepovsod vidiš, kako poganja iz suhih vej sveže zeleno listje in čudovito obarvani cvetovi. Tudi iz požganih tal pričenja poganjati sveže zelena trava. Odkod voda in vlaga? – Težko je najti pravi odgovor. Področje okoli Lusake je skoraj popolnoma ravno. Glavne ceste so asfaltirane, skoraj vsi stranski odcepi pa so makadamski; toda ker tukaj ni kamenja, ampak suha zemlja, so ceste pokrite z debelim slojem prahu. Ob cesti sem videl veliko pešcev, ki so čakali v manjših skupinah na priložnostno vožnjo, ali pa noseč na glavah bremena hodili peš.

V nedeljo 18. sept. sem somaševal v cerkvi s p. E. Murphyem v angleščini (zame prvič). Petje je med mašo vodil in spremljal s kitaro p. Norris, ki je katehet v srednjih šolah. Pri maši je bilo okoli 70 ljudi,

Z obiska p. Marjana Šefa v Zambiji.

Od leve stoji p. Stanko Rozman, dve hrvaški laični misijonarki Ivanka Šuber in Emica Verlič, zraven Lojze Podgrajšek, Jože Kokalj in Jože Rovtar; spodaj laična misijonarka Kristina Mlakar in obiskovalec, provincial p. Marjan Šef.

večinoma črnici, med katerimi sem videl nekaj belih obrazov redovnic. Po maši sem se v župnišču pogovarjal s s. Leticijo, ki dela v šoli in zna kar dobro nemško. Povedala mi je, da pripada kongregaciji sester, ki jih je ustanovil predhodnik sedanjega škofa, poljak škof Kozłowiecki. Imajo bele obleke okusno krojene z modrim pokrivalom. Povedala mi je, da so v njihovi kongregaciji samo črнке. Imajo šest hiš, 4 novinke in 2 kandidatini. – Sedanji škof, domačin, pa je ustanovil samostojno kongregacijo za domačinke, ki pa nosijo obleke domačih barv in kroja z nekakšnim turbanom na glavi. Veliko črnskih škofov želi imeti „svoje“ sestre, ker niso radi odvisni od mednarodnih kongregacij.

Ob 9h. je imel svojo drugo mašo p. Tomažin. Prvo je imel že ob sedmih v sosednjem naselju, kjer imajo kapelico. Tudi tam želi

zgraditi večjo cerkev. P. Tomažin je imel mašo v nyanji. Videl sem, da jezik odlično obvlada, saj je lažje govoril kot pa slovensko. Za njim je maševal v nyanji p. Stanko. Čeprav prvič, mu je kar dobro šlo, kar pomeni, da ni vsega pozabil med sedemletnim bivanjem zunaj Zambije. Pred mašo je p. Tomažin z nekaj besedami pozdravil novega sodelavca, na kratko je tudi mene predstavil zbranim vernikom. Ker so verniki pri obeh mašah zelo živahno peli ob spremljavi bobnov in činjel, sem vse mašne pesmi posnel na magnetofonski trak.

Na kosilu smo bili pri Kristini Mlakar. Kot vsi drugi profesorji ima tudi ona svojo hišico, v kateri živi trenutno sama. Po kosilu smo poslušali pozdrave in sporočila domačih in prijateljev, ki sem jih posnel na magnetofonski trak pred odhodom v Zambijo. Čas je v pogovoru hitro minil in spet smo morali domov zaradi policijske ure.

K Barici Rousovi

V ponedeljek 19. sept. sva s p. Stankotom maševala že ob šestih zjutraj, ker sva s p. Kokaljem že kmalu po sedmi uri odšla z avtom na pot k Barici Rous, ki je 630 km oddaljena od Lusake. S seboj sva vzela dva mlada psa za misijonsko postajo v Chilonge. Dobila sva jih pri znancih iz Dravelj, to je pri družini dr. Malule, ki živi zdaj v Lusaki. Poleg tega sva vzela s seboj tudi nekaj hrane in zdravil, ker je v Chilongi eno in drugo težje dobiti. Na poti proti Chilongi sva se zadržala pri br. Rovtarju v Kabwe. Bil je sredi priprav za sprejem osemdesetih bogoslovcev, ki bodo v petek začeli s predavanji. Pogasila sva si žejo in se odpravila na pot. Vmes sva se enkrat ustavila, da sva se nekoliko podprla. Seveda nisva pozabila tudi na najina psička. Na cilj sva prišla zvečer okoli šeste ure. Barica Rous naju je seveda z velikim veseljem pričakovala, saj je od aprila do danes bila samo enkrat na obisku pri naših v Lusaki. Utrujena od dolge poti in vročine sva se okopala in po domači večerji sva odšla na počitek.

Danes sem si dopoldne in popoldne ogledoval bolnico, kjer dela Earica Rous. Imajo okoli 240 postelj z vsemi glavnimi oddelki. Bolnica je misijonska: vodijo jo redovnice. Za medicinsko pomoč skrbe dva mlajša zdravnik in zdravnica iz Holandije. Poleg Barice delajo kot medicinske sestre še tri laične in štiri redovne sestre. Poleg bolnice je šola za medicinske sestre. – Bolnica je bila zgrajena pred 18 leti. Čeprav je skromno urejena in imajo razmeroma malo tehnične opreme, je zelo čista in delo je dobro organizirano. Čeprav delujeta kakšnih 30-40 km daleč še dve drugi bolnici, državni, ljudje rajši prihajajo v to misijonsko bolnico.

Pred menoj je še dolga pot v Kitwe, kjer je p. Miha Drevenšek, minorit. To je na severu Zambije. Na poti proti Lusaki se bom v petek ustavil še enkrat pri br. Jožetu Rovtarju. Program drugega tedna pa bom opisal drugič.

(Se bo nadaljevalo.)

STANKO ROZMAN SPET V ZAMBIJI

(Iz „Sončne Zambije”)

Z veseljem sem se vrnil v Zambijo. Kljub temu, da sem se povsod, kjer sem bil (Kanada, Brezje, Spokane, Seattle...) dobro počutil, me je notranji glas vabil v misijone, tako da nisem mogel ostati nikjer drugje. Kdo ve, kaj mi Božja Previdnost pripravlja in zakaj mi je ohranjala željo po delu v misijonu.

Sedem let sem imel le medle stike z zambijskim misijonom. Predvsem sem se posvetil študiju. Od časa do časa sem dobil kakšno pismo od misijonarjev, potem me je obvestila „Sončna Zambija”. Obiski misijonarjev so osveževali moj poklic.

Med odsotnostjo se je marsikaj spremenilo. Opaziti je napredek v državi sami in tudi v delu misijonarjev. Prej so ljudje mnogo stvari dobivali od države, včasih tudi od misijonarjev, sedaj je več delovnih mest, plače so se izboljšale, zato se od župljanov zahteva večja pomoč pri vzdrževanju župnij. P. Tomažin mi je povedal, kako so pred leti prišli k njemu pred Božičem nekateri verniki in ga prosili za božično darilo. „Prejšnji pater nam je dal darilo za Božič”. Odvrnil jim je: „Jaz sem ubog, nimam darov.” Kar verjeti niso mogli. Zdaj država in Cerkev vedno bolj naglaša, da si morajo ljudje sami pomagati.

Obenem z ekonomskim razvojem se razvija tudi čut odgovornosti. Duhovniki bolj skrbre za duhovno rast kristjanov. Zdi se mi, da so ljudje bolj sprejemljivi kot pred sedmimi leti, obenem pa so tudi bolj kritični. Duhovna lakota raste. Nejasna želja po Bogu je velika. To vidimo tudi v povečanem številu bogoslovcev. Pred leti jih je bilo 25, letos jih je okrog 80. Pričakujemo jih še več v prihodnjih letih. Sedanje semenišče v Mpimi, kjer je Jože Rovtar ekonom, je pre-majhno. Hrvaški brat Dilber Ilija preureja dominikanski samostan v Lusaki za bogoslovce višjih letnikov.

Med našimi misijonarji se je povečala zavest poklicanosti in predanosti misijonu. Pred leti smo upali, da se bomo zasidrili v zambijskem misijonu, sedaj lahko rečemo, da smo ustaljeni. Jezuitski zambijski provincijal in lusaški nadškof sta našim zaupala važne postojanke.

P. Kokalj je bil imenovan za župnika v centru Lusake, kjer naj bi pomagal ravnovesju v mednarodni skupnosti, ki se zbira v cerkvi sv. Ignacija. Med drugim je uvedel liturgijo, ki je bolj prilagojena domačinom. Za njim je deset let dela v Materu, kjer je poleg nove, čudovite cerkve, učvrstil vernike v duhovnem pogledu.

Janez Mlakar se je priljubil ljudem v župniji sv. Kizita. Ob cerkvi je postavil temelje za župnijsko dvorano, ki jo zdaj, v njegovi odsotnosti, grade. Lepo se razvijajo tudi krščanska občestva, ki jih je organiziral s pomočjo laičkih voditeljev.

P. Rudež, naš prvi zambijski misijonar, je v preteklih letih postavil tri cerkvice severno od Lusake. Vsakdo hvali njegovo znanje jezikov. Ko sem ga s p. Marijanom šefom obiskal v dolini Katondwe, sem spoznal, da njegovo znanje izvira iz ljubezni do Afričanov. Veliko se zanje žrtvuje in moli. Misel, da hoče tudi umreti v misijonu, ga ne zapusti.

Jože Rovtar in Lojze Podgrajšek delujeta v bogoslovju in seme-nišču, priljubljena med dijaki in profesorji. Laiški misijonarki Kri-stina Mlakar in Barica Rous se požrtvovalno in uspešno udeležujeta v svojem poklicu.

P. Jože Grošelj in Janez Mujdrica sta trenutno v Kanadi. Jože se bo vrnil v Zambijo čez dve leti, Janez pa nekoliko pozneje.

Pričakujemo še kak poklic iz vrst slovenskih minoritov, da Miha Drevenšek ne bo sam. Veliko spodbudnega slišim o p. Mihi, nisva pa se še srečala. Pozdravil pa sem sestro Zoro, ko se je na poti v Rim in Kanado ustavila v Lusaki. Z najboljšimi željami smo se od nje poslovili petega novembra.

V Chelstonu (Lusaka) živim s p. Tomažinom. Med tretjo pro-bacijo v Rimu ga je jezuitski vrhovni predstojnik, p. Pedro Arrupe, povabil, naj ima svoje zadnje zaobljube v kapelici, kjer je sv. Ignacij delal, molil in umrl. S tem mu je izrazil zaupanje in priznanje za njegovo delo. Pred štirimi leti je lusaški nadškof prosil provincijala, naj Tomažina pošlje v lusaško župnijo Chelston, kjer je pred leti deloval p. Rudež. Župnija se je močno povečala, nujno je potrebna nova cerkev. Ta je zdaj dograjena in bo posvečena te dni. P. Lovro se zelo trudi za duhovno poglobitev župnije. Poleg tega z nadškofom načrtujeta zgraditev romarske cerkve v Lusaki. (Bo to zambijsko Brezje?).

Ob p. Tomažinu se vživljam v pastoralno delo, študiram domači jezik in se pripravljam na odhod na svojo misijonsko postojanko...

Zambijski bogoslovci med verniki po nedeljski maši.
(Poslal br. Jože Rovtar.)

O. ROZMAN O O. TOMAŽINU

V eni izmed letošnjih številčk Vašega misijonskega glasila sem med pismi misijonarjev opazil tudi dopis g. Jožeta Kokalja, v katerem je bilo omenjeno, da pridem letos septembra v misijon. Res sem se vrnil in to 17. septembra po sedemletni odsotnosti. Med tem časom sem bil študiral in se pripravljaval na misijonsko delo. Oprostite, da Vam nisem bil že prej pisal. Osvežitev domačega jezika je bila nujna. Potlej je bila velika vročina septembra, oktobra in novembra; sedaj je shladilo, ker je nastopila deževna doba. Tudi prazniki me priganjajo, da se oglašim svojim prijateljem. Sicer smo bili izdali, kot po navadi, skupno pismo „Iz sončne Zambije“, vendar pa iz izkušnje vem, da osebno pismo več velja in se skoro ne da nadomestiti. Zato bi tudi Vam rad posebej pisal.

V glavnem sem že omenil, kaj delam. Nisem pa še povedal, kje. Torej: Sem skupaj z Vašim prijateljem in znancem, argentinskim Slovencem, p. Lovrom Tomažinom. V njegovi obsežni župniji Chelston mu pomagam po svojih skromnih močeh. Vendar moja naloga ni, veliko storiti; je bolj: naučiti se pastoralne metode od tega izkušenega misijonarja, ki je jeseni letos praznoval deseto obletnico svojega misijonskega delovanja v Zambiji.

Z njim sva že marsikaj skupaj doživela. Eden od glavnih dogodkov je bila vsekakor birma 4. decembra in pa priprava nanjo. Edinstvena je bila tudi za to, ker se je vršila v novozgrajeni cerkvi. Vendar pa bi Vam raje opisal slovesnost blagoslovitve novega zvona na podružnici župnije Chelston, v Kamangi. Za to se odločam, ker bo novo cerkev p. Tomažin sam enkrat podrobneje opisal. Poleg tega pa me je k temu pisanju nagnila ljubezen do zvonov, ki so se mi posebno priljubili, ko sem upravljal župnijo Brezje v Mariboru. Tam smo nabavili tri nove zvonove, ki so najlepši v Mariboru in pa prvi, ki so bili v mestu nabavljeni – po vojni.

O podružnici Kamangi se ni mnogo pisalo. Ta podružnica Chelstona ni pravo naselje, ampak šanki kompaund (villa miseria). Šteje deset tisoč prebivalcev. Poleg te podružnice imamo še drugo podružnico Chaindo, pet tisoč duš, ki je tudi del ubožnega predmestja Lusake.

Sedaj, ko je nova cerkev v Chelstonu v glavnem zgrajena, se bomo lotili bolj intenzivno graditve cerkvenega občestva v Kamangi. P. Tomažinu sem zastavil nekaj vprašanj, na katera je rad odgovoril. Njegovi odgovori pojasnijo delo v lusaškem predmestju.

Kako se je podružnica sploh začela?

Pred mojim prihodom v župnijo je moj prednik, poljski pater Andrej Pirog, zgradil v Kamangi enosobno zasilno šolo. Zgrajena je bila iz nežgane opeke in blata. Bile so luknje za okna, a oken ni bilo

Lusaški nadškof Emanuel Milingo moli posvetilno molitev; p. Tomažin mu drži mikrofona. — Spodaj nadškof rosi z blagoslovljeno vodo zvon in železno konstrukcijo, na katero je zvon pritrjen.

P. Tomažin prvi zvoni z blagoslovljenim zvonom; ostali pobožno poslušajo.

vgrajenih. Hiša je bila krita s staro pločevino. V njej so imeli šolo za tiste otroke, ki niso imeli prostora v javnih šolah. Poleg tega je služila enkrat na teden za pouk katehumenov. Ta šola je bila na neprimer- nem kraju. Okrog nje je bila tržnica. Po mojem prevzemu župnije pred tremi leti smo začeli v njej s sestanki kristjanov. V njih je polaga- goma rastla želja, da bi v Kamangi imeli lastno cerkveno skupnost. Gledali pa so svoje iz blata zgrajene hiše. luknjave poti, ki so v deževni dobi polne vode in so za vozila skoro neprehodne. Zaželeli so si imeti boljše hiše, grajene iz zidakov. Vsekakor so hoteli, da bi bila nova cerkev lepa.

Imel si načrte, da zgradiš cerkev v Chelstonu. Kako si željo prebivalcev Kamange uskladiš s temi načrti?

Treba je bilo zavihati rokave, počivali bomo v večnosti. Tudi v dolini Katondwe sem gradil na več krajev ob istem času. Mislim, da se z dobro organizacijo in pa seveda z božjo pomočjo da veliko storiti. V Feiri, ki leži na tromeji med Zambijo, Rodezijo in Mozambikom, smo zgradili cerkev v čast sv. Trojici. Delali smo, molil pa sem približno takole: Vidiš, Presveta Trojica, na tej tromeji ti gradimo svetišče, da bi ljudje hitreje spoznali tvojo ljubezen. Mi smo začeli, ti nam pa po- magaj materialno in duhovno nas podpiraj. Ne da bi kaj veliko pisal in prosil, so stvari napredovale. Danes stoji na tisti tromeji lepa cerkev v čast Presvete Trojice. Zaupati je treba. Podobno sem se lotil graditve nove cerkve v Chelstonu, v istem duhu mislim nadaljevati v Kamangi in kasneje še v Chaindi, ako bo božja volja. Verjamem, da je materialna zgradba lahko izraz duhovne zgraditve cerkvenega ob- čestva. Zato pa nikoli nisem zanemarjal verouka. Sredi največjega dela sem vsaj uro dve na dan posvetil katehizaciji, pozne popoldanske ure pa sem imel sestanke različnih organizacij. Moja globoka želja je, da materialno raste ob duhovnem.

Hvala za odkritje tvojih notranjih motivov. Kako si zgradil cerkvice v Kamangi?

Iz Kamange je prihajalo zelo malo ljudi v Chelston k maši. Lahko rečem, da je razdalja precejšnja, to je marsikoga odbijalo. Vendar so mašo hoteli imeti. Nihovim željam sem ugodil. V stari lopi smo začeli maševati 25. maja 1975. Takrat je bil v naši župniji tudi p. Rudež, ki je pri izvajanju načrtov pomagal. Zgraditev cerkve je postala nujnost. Velik problem je bila nabava zemljišča. Zaprotil sem bil občinskega svetnika za zemljišče. Prvič je bila prošnja odbita. Ponovno sem za- prosil čez eno leto, 1976. Tokrat je bila prošnja ugodno rešena. Na tistem prostoru je nekdo imel zgrajeno hišo. Treba jo je bilo kupiti. Ko je zemljišče postalo naša last, smo zemljišče ogradili. Vseskozi smo mislili, da je bilo zemljišče občinska last. A smo se zmotili. Lastnik se je nenadoma pojavil. Menda se ni bil zanimal za zemljišče in sploh ni prišel nikoli pogledat. Začudil se je, ko je videl na svoji zemlji ograjo

Dva novomašnika v Zambiji leta 1977. Slika je poslal v njunem semenišču delujoči br. Jože Rovtar S.J.

in izkopanino za novo cerkev. Vpraševal sem se, zakaj nam je tisti svétnik prodal tujo zemljo. Lastnik, neki Avstrijec, pa ni preveč vztrajal na svojih pravicah. Za tisti kos zemljišča mu ni bilo dosti mar. Zato smo z gradnjo cerkvice nadaljevali. Nismo pa zgradili večje cerkve, ampak malo dvorano s sobo v ozadju. V njej smo začeli maševati 26. junija 1977. V dvoranci imamo poleg maše tudi sestanke in pa pouk katehumenov. Dejansko se je lepo razvila cerkvena skupnost. Čisto po naključju sem pred nekaj tedni srečal v mestu omenjenega lastnika zemljišča. Vprašal me je, če sem še zainteresiran za ono zemljišče, ki bi ga uporabili za cerkev v Kamangi. „Seveda sem,“ sem mu odgovoril. „Pridi, šla bova k advokatu, plačal boš samo stroške prepisa, zemljišče darujem cerkvi.“ Prej pa zemljišča ni hotel prodati. Pred štirinajstimi dnevi sem res šel k njemu na dom, a ga ni bilo doma, ker je odšel na dopust v Evropo. Po Novem letu se vrne. Takrat se bova pogovorila, naredila prepis, nakar bomo začeli kopati temelje za cerkev sv. Jožefa, delavca; Kamanga bo tako nekaj časa njegova delavnica.

Zakaj si se odločil, da narediš zvonik in blagosloviš zvon, preden je prava cerkev zgrajena?

Zvon je bil pri nas potreba, mnogo ljudi nima še ure, da bi se nanjo zanesli. Ljudje v Kamangi žive v dosegu glasu zvona. Ko nas je septembra meseca 1975. obiskal blejski župnik Ignacij Škoda, sem ga peljal tudi v Kamango. Ob naši šoli je videl kos železa in se je zanimal, zakaj to železo. Povedal sem mu, da je to naš zvon, po katerem tolačemo, da ljudi skupaj spravimo. In tu se je porodila ideja, da bi nam blejski župnik poslal zvon v imenu svoje župnije. Ignacij Škoda je mene učil verouk v prvem razredu osnovne šole na Krki. Revščina v Kamangi in pa osebno prijateljstvo sta botrovala njegovi odločitvi, da nam zvon nabavi.

Zvonovi so težki. Kako ste jih spravili čez mejo?

Preprosto, kar po pošti. Seveda ni bilo tako enostavno, kot se to napiše. Ko se je po tistem obisku g. Ignacij Škoda vrnil v Slovenijo, sem mu omenil, da bi se dalo izvesti. Poizvedel sem pri oblasteh. V naši župniji namreč stanujejo uslužbenci, ki delajo na lusaškem mednarodnem letališču in na carini. Ti so mi dali vedeti, da bi se stvar dala izpeljati. Potlej mi je blejski župnik napisal pismo, da se je pozanimal v Innsbuku, kjer bi zvon naredili. Ko je bil na obisku, se nisva nič točno domenila glede teže in napisal. Odgovoril sem mu, da bi želel imeti namesto težjega zvona dva manjša, vsak po sto kg. Na tistega v Kamangi naj bi napisali: ORA ET LABORA – Moli in delaj, posvečen naj bi bil sv. Jožefu delavcu. Niti pri izdelavi niti pri dobavi ni bilo nobenih težav. Drugi zvon bomo uporabili v Chelstonu. Tako smo potlej zgradili zasilni stolp, nanj pričvrstili zvon in obvestili lusaškega nadškofa. Prosil sem ga, ako bi prišel zvon blagoslovit. In se je vkljub zaposlenosti velikiodušno odzval.

Kdaj ste pa imeli posvetitev oziroma blagoslovitev zvona?

To sam veš, saj si bil zraven. Pa si najbrž vprašal zaradi bralcev KM. Torej, nadškof je obljubil, da bo prišel 16. oktobra zjutraj ob osmih. Držal je obljubo. Verniki so ga pričakali v špalirju, starejše ženske so plesale pred njim, ko se je pomikal proti cerkvi, verniki pa so mu mahali z zelenimi vejicami in cvetjem. Potlej so mu darovali kokoš, kar je znak vdanosti, in pa kuverto z denarjem. Sledil je kratek spored, zbor je zapel nekaj pesmi, nakar je g. škof pozdravil vernike. Jaz sem ga seznanil z verskim stanjem podružnice in pa omenil, kakšni so naši načrti za bodoče. Nadškof je izrazil svoje zadovoljstvo nad njihovim delom in poudaril, da želi, da verniki v Kamangi zgrade lepo cerkev, v katero bodo radi hodili. Zvon jih bo vabil k božji službi, bo glasnik in priča njihove vere tudi tistim, ki Jezusa še ne poznajo. Sledila je škofova maša, ki jo je pastir lusaške nadškofije daroval zanje, da bi jih Bog tudi v bodoče blagoslavljal.

v SKOF BENGALSKEGA MISIJONA

Piše o. JOŽE CUKALE D.J., Bengalija

Svetišče svetega Antona je zidano v kvadratu, katerega južni del gleda proti morju, ki ga ne vidimo, ker je vmes gosta džungla. Na levi je zlata skrinja z Najsvetejšim, zasajena v zid. Skromno ždi na levi niša s svetim pismom. Nad obema raste proti stropu križ, umetniško iz pariške krede izrezano telo Gospodovo ima rano na pravi strani in živo gleda na častivce bengalske molitvene ure...

Danes ni rož na oltarju. Prižgani šopi sveč spreminjajo barve in plešejo po taktirki vetra, ki ima svoboden dostop na vseh štirih straneh cerkve. Podoba Srca Jezusovega pred nami je skoraj zasuta z venci gondorož. Sirkanto je pobožal tipke in udaril kirton, to je psalm, ki ga začne pevec in verniki pritegnejo za njim. Litanije vzhoda:

Džaja, džaja Pita
džaja, džaja Putra,
džaja, džaja Atma.

Tempo se dviga in narašča kakor reka, hiti, hiti, a se po nekaj minutah nenadoma ustavi in konča v komaj slišno melodijo, ki drhti na ustnicah vernih tiše, zmerom tiše, dokler ne najde mojih ljudi sklonjenih glav v kontemplaciji. Molijo zase in v srcu. Karizmatiki, bo kdo pripomnil? Ne. To je bengalska molitvena ura pred prvim petkom...

Mlad fant je prišel brati zgodbo o Izgubljenem sinu, iz Lukovega evangelija. Eden naših voditeljev pokliče ljudi, naj razmislijo, kar so slišali. Kdorkoli želi, lahko moli na glas. Navadno prosijo za usmiljenje, za odpuščenje. Nihče ne mara biti starejši brat, navadno hočejo biti ubežni sin, ki hiti v objem Očetov...

Potem udarijo bobenčki in cimbale in tabla, ki jih kroti mali ročni harmonij. Psalm je poln radosti in hvale. Hvalimo Boga, da ga lahko hvalimo, za luč oči, plamen razuma, ogenj ljubezni, za veter med rižnim poljem in za sklonjene žanjce, ki polagajo Tvoje bogastvo na polja. Bengalska zemlja postaja v tem mesecu žetve oltar hvalnic. Nocoj je Divali, praznik luči. Ob cestah zažigamo kresove in na ravnih strehah hiš je prižganih na milijone sveč.

Prišel je duhovnik Abani, prvi duhovnik iz naše fare, da vodi duhovne vaje za fante in dekleta. Govori v prilikah o Gospodovih prilikah. Poln je optimizma. Riba je Bengalcem nekaj svetega, kakor kruh. V teh elementih so vitamini in proteini. Obilni ribji lov in čudež v Gospodovih rokah, ki lomijo kruh lačnim množicam, prehaja v simbol nebeške pojedine. Abanija optimizem ima hrbtenico, saj je ostalo od tiste pojedine 12 velikih košar dobrega kruha...

Začeli smo moliti rožni venec. Drugo desetko kar odpojemo. Nekdo je priporočil molitve za hindu-brate, ki veselo praznujejo ta večer Kali-pudža. Zahvalimo se Očetu za njih radost, ki je tudi naša. Veliko kristjanov postoji nocoj pred pandali božice Kali, ki prebada zmaja, ki

je simbol zla. Nekak sveti Jurij, ki rešuje dekleta iz rok greha in zla. Ta simbol ni daleč od krščanskega pojmovanja, premaguj samega sebe...

Zadnja desetka pa je goreča prošnja za našega novega škofa Nirmala Linus a Gomesa, ki je bil izbran v Rimu in bo posvečen v Kalkuti 19. 11. 77. Prvi bengalski škof, sošolec nadškofa Ganguli, iz Dake v Bangladešu, ki je nenadoma preminul zaradi srčnega infarkta in ne bo mogel sopusvečevati na zemlji svojega prijatelja Nirmala.

Sanje slovenskohrvaškega distrikta se niso uresničile, kakor smo želeli mi, ampak so slovenskohrvaški delavci pripravili pot novi škofiji in novemu škofu, ki si je izbral za svoje središče Baruipur, blizu Poderžajeve župnije. Njegova cerkev bo začasno služila kot škofova cerkev. Z Nirmalom sva delala duhovne vaje pred dvema tednoma, pa sem ga prosil, naj napiše pozdrave za naše „Katoliške misijone. Zelo sem ga razveselil. Še sliko mi je izročil z voščili za vas vse...

NADŠKOFIJSKI DOM
32. Park Street. Calcutta 700 016

Bralcem „Katoliških misijonov“

Dragi prijatelji,

moj prijatelj, p. Cukale mi je govoril o Vas in povedal, kako navdušeno spremljate misijonsko delo 24. Parganasa (Bengalija). P. Cukale in njegovim tovarišem ste stali ob strani z svojimi molitvami in velikodušnimi darovi. Na ta način imate velik delež pri razširitvi božjega kraljestva med Bengalci. Tudi vi razširjate evangelij, kot delajo naši misijonarji. Ste v resnici so-misijonarji.

Sem prvi bengalski škof barujpurske škofije in moja prva zahvala je namenjena Vam. Gospod Vam povrni za vse, kar ste storili za misijone.

Vas, dragi bratje in sestre v Gospodu, prisrčno pozdravljam in vam voščim veselja in miru.

L. N. GOMES, D. J.
škof iz BARIPUR-ja
24. Parganas.

Nekaj življenjskih podatkov škofa NIRMAL LIMUS GOMESA

Rojen v Eallidigor (Bangladeš) 7. sept. 1921.

Osnovno šolo pri Sestrah Kraljice Misijonov v mestecu Golla pri Dacca (ki je prestolica današnjega Bangladeša).

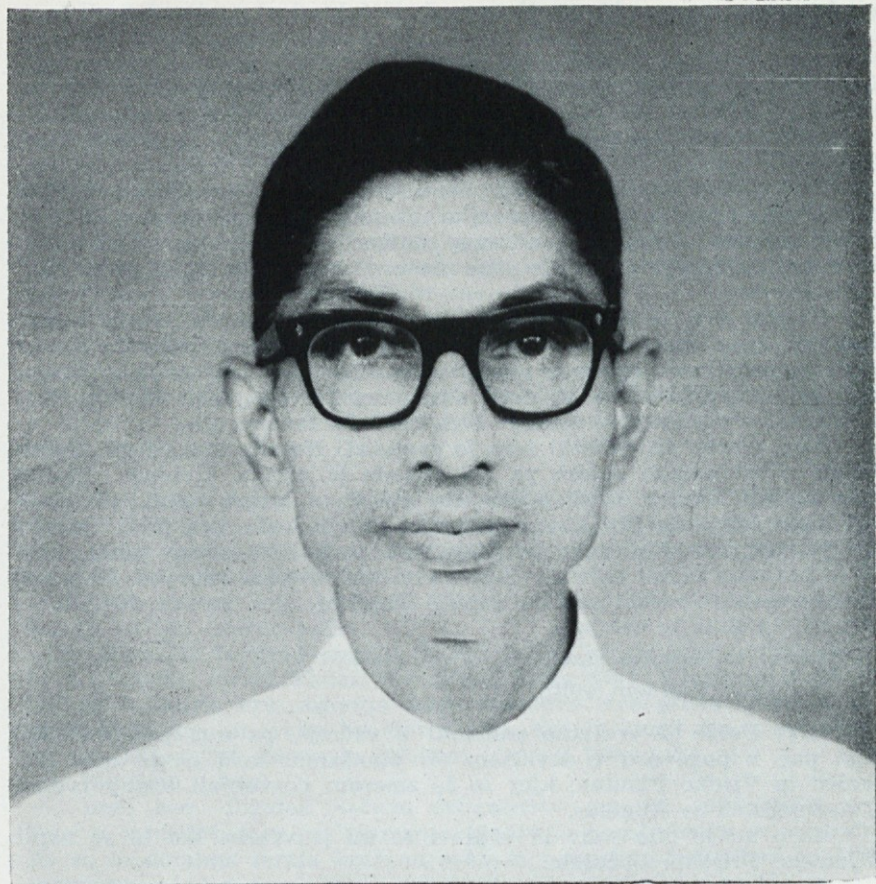
Maturo na gimnaziji sv. Križa v Dacca.

Svoje študije nadaljuje v Kalkuti (Indija) v Kolegiju sv. Frančiška Ksaverija.

Vpliv svojega strica, župnika v Bangladešu, mu pomaga, da se odloči vstopiti k jezuitom.

1944. napravi prve zaobljube.

1945. ga najdemo v Šembarganurju, (Južna Indija), kjer se ubada s filozofijo in

ŠKOF NIRMAL LIMUS GOMES

- 1948. diplomira v Kalkuti kot profesor za bengalščino.
- 1951. nadaljuje teološke študije v Kurseongu.
- 1954. 21. nov. posvečen v duhovnika po nadškofu Msgr. Perier'u, v Kurseongu (Dardželing).
- 1966. postane župnik pri sv. Tereziji v Kalkuti. Ustanovi gimnazijo. Znan kot najbolj sposobni župnik cele nadškofije.
- 1977 2. avgusta dospe iz Rima imenovanje za škofa v Baruipurju, ki je zemljepisno središče 24. Parganasa, v mestu, kjer praktično kristjanov ni. Pač pa so po vaseh v radiu 20 do 30 km naokrog. Število katoličanov 24.000.
- 1977. 21. nov. posvečen za škofa po kardinalu L. T. Picachy in škofu Mihaelu D'Rozario iz Bangladeša.

v

KOČA POD LUNO...

Piše o. JOŽE CUKALE DJ, Indija

Poskušal sem kvaliteto olj. Starejši slikarji platen imajo strašno radi ‚Reeves‘, zame pa ima znamka ‚Camel‘ večjo privlačnost in bolj trajno veljavo. Njene barve žarijo dolgo let v nekakem prablesku. Za moje ozke potrebe in še ožje denarne predalčke so ‚Camel olja‘ čisto znosne.

Ubadal sem se s kompazicijo, pa nikakor ni hotela stopiti vame. Zabrisal sem oba čopiča pod klop, palete pa nisem odložil. Kakor zidar sem polagal barve s paletnim nožičem na trdo napeto platno. Ker je sonce rinilo na večerno stran, sem izbiral med lahkim lila, vijolo in okrom. Trpentin mi je bolj godil ko laneno olje.

Med vlečko in odenki sem jo zagledal. Kmalu tudi njega. Sprva kakor zkozi meglo, potem pa sta stopala iz mraka krepkeje. Platno sem masiral tudi s prsti, a ko sem stopil za korak nazaj, sta stala oba čisto določeno. Božal sem platno in začutil kočo med prsti. Zraven nje je stal mož. Eno roko je položil na tnalno odrezanega gabra, zato se je naravno moral skloniti. Slikal sem kot bi igral odbojko. Napetost igre je rasla in moral sem po čopiče. Prešla je ura, morda dve. Kompozicija in slika je vstajala.

Imam jo, kakšna slast!

Koča ob luninem svitu.

Brat Polde je verjetno pozvonil k večerji, pa sem preslišal. Bi sem pač v pogovoru s drvarjem ob planšarski koči nekje med Zelenico in Visoko Planino, kjer so še zmerom pozvanjali kravji zvonci v nadomestek za Angelus.

Grlo mi je bilo suho in v glavi se mi je vrtelo, kot bi se napil kijantija. Prijeten občutek.

Nekaj hlodov iz hrasta je obležalo v poltemi na levi strani platna, medtem ko se je desna odprla luči. Izza borovcev se je odtrgala luna in zdaj, že dobro za latniki zvezana koliba, je dobila par oken in polovico vrat, kamor je vdiral curek svečave, ki se je odbijal od čebra z vodo.

Zgarani gozdar se je skrivnostno nasmehnil, če mi že ni pomežiknil. Med okajenimi zobmi je držal staro pipo.

„Pojdi in pripravi večerjo“. Besed nisem izgovoril, a mož je razumel.

„Grem, že grem“ je popravil pipo, ki mu je zlezla na rob usten. V poltonih sem zarisal svojo senco s paletno v roki in tonzuro na svoji polpleši. Moja senca se je zibala tudi na vodi.

Sedel sem čisto na robu stola in gledal v platno. Zdaj mi je bilo čisto jasno, da je ta kompozicija pravzaprav last Tonijeve. Človeka iz Goe.

Pred kratkim je končal študije na Harward univerzi, na oddelku za psihijatrijo. Jogo in zen in Ignacijeve duhovne vaje ima v mezincu. Dokazal je, da ima svetnik iz Loyole polno indoarabskih elementov v svojem duhovnem izkustvu. S temi metodami nam je predstavil Kristusa tako ostropotežno in s tako dognanostjo, kot se kamen ali les utelesuje pod rokami kiparja. Njegovi poti je ime šadhona. Človek je igrača kompleksov. Ponudil nam je klovček niti in kako najti iz njih labirinta v svobodo in svetlobo in odrešenje, ki je Kristus.

Moje platno je bila le projekcija meditacij pri de Mellu, tak je namreč Tonijev priimek. In kočja pod luno je bila le ena praktičnih vaj duha, ki je nas trideset misijonarjev zanesla v tišino molitve in komunikacij s svetom skozi Kristusovo Srce.

Večkrat se na večer vračam h koči. Platno je samo preludij v simfonijo. Mož iz Goe mi pač pomaga, ko zaslišim njegov glas, srednjevišinski, žmeten, ko bil prehajal skozi stereo, muzikalen, ker gre o Goancih pregovor kakor o Čehih, da so se rodili z vijolino na hrbtu. Peti pa znajo kot Caruso.

„Prijetelji, sedite mirno in sprostitite se! Ne morete zlahka priti v dotik z Bogom, če vas žuli koleno ali boli hrbtenica. Če se pa kdo ne počuti dobro, naj si ne domišlja, da bo bolečina izginila, če jo odmisli. Pa o tem kesneje.

Kristus si ni želel trpljenja in ne pestoval žalosti. Sprejel ga je, ker je bil tak Očetov načrt.

Zgrozil se je pred smrtjo, kakor hrast, ki ga trešči vihar. Ječal je ko obupan otrok, kadar vse okrog njega gori. Klical je k Očetu, naj ga reši tiste ure. Agonija Boga razodeva težo greha. Tudi za nas pride tista ura in treba bo storiti isto, kot je storil On.

A zdaj sedite mirno in udobno! Ugasnil bom luč.“

Bili smo v temi.

Imel sem občutek —čisto drugačen— ko pri spiritistični seji, kjer ti živci brnijo v pričakovanju glasov iz onostranstva in v strahu, da se te dotakne mrzla koščena roka iz pokrajine ledenikov in živih mrtvecev.

Tu je bil mir. Srečanje z Duhom, ki je globina.

„Odmislite vse, kar je hodilo skozi vas, ko ste vstopili v to dvorano. To se pravi, ne mislite na nič.

Roke naj počivajo v naročju ali kjerkoli, le da počivajo. Vaše noge se dotikajo tal. Elementov je več kot juh našteva človekova iznajdljivost. Zrak voda, zemlja, ogenj... Mir prihaja iz tal, od vsepovsod, tudi iz tal. Vse to so darovi Očetovi. Pustite, da se mir sprehodi zkozi vaše prste na nogi in se polasča kolen in tako navzgor. Treba je, da ste popolnoma sproščeni.“

Toni je znižal glas do višine vzdihovanj vrtiljakov nad nami, ki se je tudi ujemala z gostostjo mraku krog nas.

„Vsak sédi na stolu! Naslonite se udobno in osredotočite svoja čutila na obleko, ki se prilega telesu, na talarje, kako vise na vas, na očala, ki se opirajo na nos.....“

Vsakdo je pričeval čutiti, kako se mu krvni obtok umirja. Napetost mojega kronično obolelega srca je popuščala. Po dolgih letih sem začel dihati globlje. Krščanski joga pomaga psihosomatičnemu ravnovesju. Pričakovali smo nadaljnih napotkov.

„Važna stvar je globoko vdihavanje in predvsem izdihavanje. V razdalji diha in izdiha izpregovorite besedo Jezus in ne pozabite na diafragm. Vsako vlakno vaše žiti mora biti impregnirano z božjim. Zmerom moliti in ne nehati, ni navsezadnje čisto nič težkega. Tako delajo indijski hermiti iz Rišikeša.“

„Zum zum“ električnih vetrnic je prenehal, ker je de Mello odklopil električni tok. Bili smo v kalkutskem maju in na zatohlost ni nihče niti pomislil.

„Prehajamo na način molitve po poti domišljije. Domišljija je velika kreativna sila, ki mora biti v službi Stvarnika, torej ustvarjalna pri samem vzroku; možnosti so skoraj neizmerne.“

Izvolite kar vam je bolj všeč. Začnimo v treh etapah:

Drevo v gozdu.

Koča. Gozdarska hišica, če hočete.

Gorska struga.

Drevo. Obrezano, posekano ali požgano pri korenini ali više.

Koča. Ali že izgrajena, ali jo gradite, v vsakem slučaju ste vi njen integralni del. Popustite vajeti svoji domišljiji, naj zdrvi po drevesu, v kočo ali se zakadi v strugo... Dam vam deset minut.“

Bil je večer in Goanec je prižgal svetilke.

Molk ni bil najvažnejši. Po dialogu s človekom v dialog z Bogom. In če silencija ni bilo na ustih, so ga bila polna naša srca. In tisti začetni vacuum je prinesel idej, kot satovje z vablja čebele... Kdo bi se rad oglasil k besedi? Mojster se je držal na smeh, ker je bral v našo napetost.

Poklical je Holandca.

„Izbral sem drevo. Požagal sem ga, ker me čaka nedodelana kočica. Nisem sam, ker smo na pikniku s študenti, najbolj utrujenim ponudim, naj se vsedejo na požaganek.“ Holanec je prenehal.

„Dobro, nadaljuj“ ga je prestregel Toni in tlesknil s prsti, ko da nestrpnost pričakuje zaključka.

„Naprej?“ Holancu je usahnil smeh.

Psihologu so psihijatrično blestele oči. Kdo je drevo? Dva sta skočila pokoncu.

„Jaz sem tisti odžaganec,“ je planilo iz ust Luksenburžana.

„Na meni sedijo,“ je zagrgral tisti, ki je bil doma iz Eupena.

Razred je zaploskal. Duhovne vaje niso ostale enosmerni tok od Mojstra do učenca, marveč je prihajal v pravi dialog kot ga je imel Gospod z učenci in z ljudmi.

„Kočica!“ je zaklical mojster. Pogledal je na uro. Opominjevavec tam v kotu nam je pretil. Gospodaril je s programom, kateremu se je tudi Toni ponižno uklanjal. Tisti Belgijec se je bolj drl ko govoril, vsak ga je rad poslušal. Le pogrkaval je preveč kot večina zapadnjakov. Oprostite, bil je iz Lotaringije. Velik kot hrast, pa je izbral kočico.

„Sedi, prijatelj Tu smo vsi na pikniku z Gospodom.“ Mene so takrat misli zanesle tja med planšarje nekje med Zelenico in Veliko Planino, pa vendar ne toliko, da bi z enim ušesom ne vlekel, kaj bo ta zajetni jezuit povedal.

Rdečelasi sholastik, ki je pravkar prišel iz Pune, zatopljen v svoj problem je očitvidno preslišal, kaj je vršalo krog njega. Dvignil je glavo in roko. Toni ga je poznal iz Akademije. Pomežiknil je Lotaringijcu, naj potrpi in dal prednost Robertu.

Hipijski sholastik je študiral indijsko glasbo in obetala se mu je karijera. Govoril pa je pretiho, tako da so se vznemirili poslušalci. Šivanko bi slišal zveneti, če bi padla na tla.

„Potok je čist. Grmi z višine, a na zavojih obliže vse kamne. Vidim rdeče rože, ki se priklanjajo valovom, objemajo jih....“

„Pridi k meni, Robert.“

„Strela, Toni je velik. Robert ima probleme,“ mi je pošepnil kolega.

Čas je prešel. Dve uri je minilo hitreje ko v napetem kinu.

Duhovnik je molil. Kadar moli Toni, čutimo na poseben način prisotnost duha, da se nam problemi kar sami sprostijo v molitev:

„Gospod, Ti si nas poslal, da odpremo slepcem oči,
ušesa gluhih, vrata jetnikom in oznanimo prelepo
leto Tvojega usmiljenja..... Amen.“

Naslednji dan sem potrkal na vrata patrove sobe. Nekaj stvari bi rad z njegovo pomočjo dvignil iz svojega potopljenega sveta. Toni je sedel s prekrižanimi nogami na svoji pisalni mizi, čisto po ameriškansko.

„Moj očka in mati sta odšla, ko sem bil že v Indiji. Njuni sinovi pobiti; preživel sem revolucijo. Odšel sem, ne da bi jima povedal, kam nameravam. Bilo je takrat, ko sta izgubila vse in je zaradi idealov njenih otrok ostal njun dom opackan z naslovom izdajavcev.“

V meni so tisti dnevi ostali ko kamen na srcu. Rad bi se vsaj ob njuni smrti razsul v solze, a ni mi bilo dano...“ Toni je molčal in prikimal... „Bil sem najstarejši in brata sta me vprašala za pot. Sledila sta ji in njun konec — padla sta od komunističnih krogelj. Spomini se vračajo. Ko se mi je mlajši nekoč postavil po robu, mi je mati svetovala, naj ga pridobim zlepa, ker ga je ona pač globlje poznala. Ne. V jezi sem mu izruval šop las. Bil je zajet po komunistih v letu strahote 1945. Tajnik komunistične partije za mojo deželo ga je poklical k sebi. (Nekoč sta bila velika prijatelja!) Vprašal ga je:

„Kako je, da si ti zašel med sodrgo?“

„Jaz sem, kar sem, Ti si, kar si,“ je odgovoril od gladu, batin in žeje izmučeni vojak.

Komunist mu je obrnil hrbet. Kmalu za tem je brat zaprosil za prgišče vode, ker je med komunističnim mučenjem izgubil veliko krvi. Partizan mu je s kopitom razbil usta, da se mu je spet ulila kri. Ko ga je drugi brat ugledal, kako omedleva, je zaprosil: Ubijte me, samo umreti si še želim...

Pa sta oba prenesla še zadnjo pot Kalvarije. Enega so z bombami

posuli v Podutiku in drugega so zasuli napol živega v Kočevju.“

Toni je poslušal sklonjene glave. Ni pričakoval, da bo moral predpisati toliko receptov za tako bolno srce.....

„Ko sem hotel seči v roke tistim, ki so moja dva brata pobili, so mi vrgli v obraz:

„Ti si odgovoren za njihovo smrt.“

Toni je vstal.

„Prijatelj. Govori najprej s svojo materjo.“ Potisnil je svoj stol tesno k mojemu.

„Tu sedi tvoja mati. Njena podoba prehaja v resnico, kot je resničen Tisti, ki je zaradi nje, očeta in bratov vstal od mrtvih in je zdaj s teboj. Govori, rad poslušam tvojo spoved.“

„žalil sem te, mati. Pustil sem te pod križem sólo. Pravijo, da sem odgovoren, da so ti vzeli oba sina. Tudi pravijo, da si umrla, ker ti je počilo srce od žalosti in želje, da bi me še enkrat videla. Mati, kako si vendar mogla reči pred smrtjo, da te v resnici nikdar nisem razžalil in da sem ti bil zmerom le v veselje. Tako znaš odpuščati le ti, moja mati...“

Nisem mogel naprej. Razsul sem se v solzah.....

Čutil sem, kako mi je mati položila roko na srce.

Bil sem osvobojen, odrešen bojazni, greha in krivde. Kristusova prebita roka se je dotaknila mojega srca.

Tudi Toni je imel rosne oči, ko sem stopil na hodnik.

Zaupal nam je tudi, da mu naši problemi pomagajo reševati njegove osebne. Duhovne vaje, ki jih daje, odrešujejo učence in mojstra...

Malajski otroci

INTERVJU Z S. MARIJO SREŠ

(Iz „Družine“, oktober 1977)

Mlada rojakinja Marija Sreš iz Bratonec pri Murski Soboti, diplomantka na Vekšu v Mariboru in indijski univerzi, že šesto leto ureničuje med Indijkami krščanski ideal solidarnosti in vzajemnega življenja. Trenutno je doma. Obiskat je prišla svoje domače, predvsem svojega bolnega očeta.

Marija Sreš je prestopila šele trideseto leto, pa nosi v sebi ponos misijonarke vsem, s katerimi se v dneh bivanja v domovini srečuje.

Gimnazija v Murski Soboti ji je odrla oči, razširila obzorja. Iz ozkih kmečkih stradicionaliziranih okvirjev se je odprl nov svet. „Prejela sem znanje, izgubila vero. Kaj mi je v tistih letih pomenilo sveto pismo? Vse drugo je bilo bolj znanstveno kot tisto v cerkvi, kot tisto, kar ti povedo oče in mati. Z neko nihilistično udobnostjo sem se prestopala potlej pri nedeljskih mašah in se smejala v brk tistemu s prižnice, od oltarja. Vse, kar je določalo moje dotedanje življenje, sem stlačila v en koš: nesmisel!“

Na Višji ekonomski v Mariboru (Vekš) je bilo manj ideološkega onegavljanja, kljub temu pa nekoliko več praznine. „Ko nimaš v sebi več gotovosti vere in upanja, je vse, kar opravljaš, zgolj mehanično — še za ljubezen nimaš dovolj moči. Vključila sem se v študentsko veroučno skupino. To je bilo odločilno. Kristus je postajal bolj človeški. Bog med ljudmi.“

Po končanem Vekšu služba. „Služiš si sam svoj kruh. Toda nekaj je bilo v meni, vrtalo, me begalo. Bojevala sem se sama s seboj. Neka večera sem fantu odpovedala randi in mu sporočila: Odhajam.“

Tri leta v Španiji, potem v ZDA. „Postala sem članica misijonark Jezusa Kristusa, ki so neposredno povezane s tretjim svetom, živijo med njimi in delajo zanje. Sedaj nas je nad tristo iz vseh slojev in držav sveta, tudi iz tretjega sveta, ki tako z nami skupaj pomagajo svojemu ljudstvu k napredku na način humanističnega misijonarjenja.“

V Indijo. Tam je bila potreba. Skupaj z drugimi kolegicami z istimi ideali. Na indijski univerzi je pred dobrim letom diplomirala na oddelku za indijski jezik in angleščino. Šest let življenja in dela v Indiji. Naučiti se je morala jezik Gujerata, predvsem pa tudi življenje brez vsakega tehničnega pripomočka. Sedaj preprosto dela to, kar delajo domačini; z njimi živi, izhaja iz njihovih potreb, poučuje, svetuje, dviguje moralno zavest, da so tudi oni ljudje, ki so zmožni preustvarjati zemljo, napredovati na vseh področjih. Ljudje se prebujajo, pravi Marija, dobivajo zaupanje v lastne sile v širšem smislu, ne le v družinskem okolju. Ta pogum in samospoštovanje je pravzaprav najvišji cilj vsakega humanističnega gibanja.

„Tudi v vseh letih študija na univerzi je bilo med tednom dovolj dnevov, ko smo se skupine študentov posvečale ljudem iz predmestja in s podeželja. Vodili smo tečaje branja in pisanja ter predavali o najrazličnejših stvareh.“

Gospodarsko je pleme Adevasi v državi Gujerat vsaj tristo let za našim razvojem.

„Vendar pa je visoko nad nami v medsebojnih odnosih, s čutom za skupnost. Njihova samostojnost se kaže v načinu njihovega življenja. Med njimi sem našla pristne stike s posameznimi skupnostmi, ki dosežajo v dolini brez vsakih komunikacijskih sredstev, v vaseh, ki so raztresene po neštevilnih gričih, po evropski miselnosti idealno demokracijo. Legalistična družba prinaša novi red, ne pa tudi napredka v pravičnosti, ker zavira naravni razvoj vključevanja. Tudi za moje ideje se ne ogrevajo vsi domačini, posamezne družine, izvzete iz vaše skupnosti, trgajo vezi stoletne tradicije. Približujem se ravni domačinov, da bi jih lahko bolj prosvetljevala. Spoznala sem, da je neuspešno socializirati le s tehničnimi pripomočki; nujen je osebni pristop k človeku. Le tako lahko oznanjam Kristusa.“

Nađ tristo Marijinih kolegic, skoraj izključno z univerzitetno izobrazbo, je na razpolago ljudem v tretjem svetu.

„Vsaka deluje v okviru majhnih skupnosti, kjer pogosto z golimi rokami kopljejo temelje napredku, prebujanju neizobraženih, tlačanih in nerazvitih množic; med njimi kopljejo vodnjake Ljubezni, s katero neomajno rušijo velike razlike med bogatimi in revnimi. Včasih se te pogumne žene znajdejo v brezizhodnih težavah, s katerimi pa se vendarle spopadejo z zaupanjem v Kristusa, ki jih je poslal na to pot, ter z veliko mero razumevanja, potrpljenja in neomajne vztrajnosti.“

Misijonarka Marija veruje v uspešnost dela le ob pomoči Cerkve na Slovenskem.

„Poklic misijonarke je božje delo. Verujem, da so v naših krajih mladi ljudje, ki jih tudi Bog kliče na to pot; morda ne vidijo poti zaradi različnih okoliščin, ki to pot meglijo in je božji klic brez odziva. Bog se je učlovečil! Zakaj se ne bi človek počlovečil! Bog se je dal spoznati vsem! Zakaj bi ga zapirali v cerkve, zlate posode, ga privatizirali, obdali s sebičnostjo in skrivali v lastna srca! Preko Boga človek potrebuje človeka!“

Naša rojakinja se ob svojem misijonarskem poletu in solidarnostnih osebnih naporih za ljudi v tretjem svetu sooča z vrsto problemov. V Indiji kot tujka ne more prejemati plačila za svoje delo, kljub diplomu na indijski univerzi; kot tujka ne more dobiti ali kupiti zemlje za lastnoročno pridobivanje vsakdanjega riža. Indija nima najboljših izkušenj z belci, zato so tudi misijonarji iz Evrope nezaželeni in zato Mariji grozi stalna nevarnost prepovedi bivanja ob vsakoletnem podlžšanju dovoljenja.

Še so težave. Misijonarka Marija jih našteva, vendar ne tako, da bi zaradi njih polagoma odlagala puško v koruzo. Veruje v Previdnost

in utemeljenost poklica. Krščansko občestvo Cerkve v Sloveniji naj s svojimi sredstvi misli tudi na suho strugo Nane Kantharije, kjer poteka njeno delo. Rada bi si zagotovila osnovno eksistenco. Nima socialnega zavarovanja, k njej v Indijo se prikotali le malokateri dinar; pošljejo ga posamezniki na lastno pest. V imenu tretjega sveta in preprostih domačinov Gujerata moli Marija za tiste, ki imajo dobro srce in posluh za božje kraljestvo.

Četudi se bodo težave kopičile, Marija bo šla na pot k svojim Indijkam. „Tako ljubka je indijska žena. Ni lepših žena na svetu. Vedno je nasmejana in zelo zelo nežna. Pri domačem ognjišču se mi povsem odpre, domača je, iskrena in zaupna. Rodi tudi do petnajst otrok. Ta ljubka žena pa brez pravic. Rodi naj, kuha, pere, čisti. Služi naj staršem, možu, bratom — prav vsem. Nima besede! Mož stisne zanjko komaj kakšno prijazno besedo. Zato moram nazaj, da jim prebujam zavest enakopravnosti, človeškega dostojanstva.“

Marija bo šla kmalu na pot. Dolga je in — draga. Rada ima domači kraj, še raje pa Indijo. Nanjo misli, sproščeno govori o njej. Z ljubeznijo. Po glasu, oplojenem z večnostjo, je šla to pot, z evangeljskim nemirod pričakuje vrnitev med indijska dekleta, otroke, žene.

MISIJONARKINO PISMO PO POVRATKU V INDIJO KATOLIŠKIM MISIJONOM

Nana Kantharia, 20. oktobra 1977.

„Zopet sem v Indiji.

Doma sem se lepo osvežila. Res da so bili prvi tedni težki zaradi očetove bolezni, a pozneje me je slovenska mladina „ozdravila“. Videla sem, da se Slovenci še zanimamo za misijone, čeprav jih rajši podpiramo z gmotnimi sredstvi kot z lastno daritvijo... Pa poklic je božji dar in Bog kliče tistega, ki se mu zdi prav... Nekega večera sem med alpskimi vrhovi ponovno začutila nujno, da zapustim vse in grem naprej, na pot, ki jo je On zame določil.

Lahko si mislite, da me zdaj še bolj oči in srce bolijo, ko vidim kontrast med Evropo in Indijo. Po drugi strani vidim, da so tukaj kljub vsemu vrednote, o katerih v Evropi niti ne sanjamo več. Naši ljudje so me z veseljem sprejeli in mi očitali, da sem bila zelo dolgo odsotna. Razumeli pa so, da, kot njihove hčere, tudi jaz čutim dolžnost do svojega očeta...

Vroče je, zadnje poletne temperature so navadno hujše kot začetne. Streho delimo s 50 dekletci, ki se pripravljajo na prvo sveto obhajilo. Diwali, praznik luči oziroma indijski božič se tudi približuje, z njim pa so napočile polletne počitnice, ki za nas pomenijo še večjo aktivnost. Danes se končuje priprava na ta praznik: devetdnevni ponočni plesi. Tudi naše deklice plešejo „garbe“ (naziv plesa), fantje pa igrajo na bobne in pojejo. Res da nimamo televizije in radija, itd, zato pa imamo sposobnost, da si sami ustvarjamo zabavo in veselje.“

KAKO ŽIVI
IN DELA
MISIJONAR
IVAN
KEŠPRET
SDB
V INDIJI

(„Ognjišče“, april 1977.)

O Indiji smo v Ognjišču že nekajkrat pisali. Toda to je tako velika dežela, da jo lahko predstavimo z več strani in vsak kraj ima svoje posebnosti. Misijonarji danes nimajo vstopa v Indijo kot misijonarji, ki jim je oznanjevanje evangelija glavni poklic. Lahko pa pridejo kot zdravniki, inženirji, tehniki, profesorji, ki lahko poleg svojega poklicnega dela nastopajo tudi kot oznanjevalci evangelija. Prebivalstvo v Indiji naglo narašča, čeprav se vlada trudi z vsemi sredstvi, primernimi in tudi neprimernimi (sterilizacija), da bi zavrta število rojstev. Velikokrat pomenijo taki ukrepi nasilje nad človekovo svobodo in celovitostjo njegove osebnosti. Z visokim narodnim prirastkom bo Indija v prihodnosti imela vedno večjo vlogo v svetu. Pomagati Indiji, da najde pot do Kristusa, zato pomeni tudi zagotoviti bodočnost krščanstva. Krščanstvo sicer ne more propasti, ker ima od Kristusa zagotovilo: „Peklenska vrata je ne bodo (Cerkve) premagala“ (Mt 16,18), od nas kristjanov pa je odvisno, ali bo božje kraljestvo bolj razširjeno ali manj. V Indiji živi tudi mati Terezija iz Kalkute, ki je vsem kristjanom zgled, kaj je mogoče narediti za razširjanje evangelija tudi na tako težkem terenu kot je ta dežela. Z veseljem objavljamo še eno pričevanje o Indiji, tokrat iz ust slovenskega misijonarja, ki ni duhovnik — to je salezijski brat Ivan Kešpret. Iz njegovega pripovedovanja bomo zvedeli kaj več o nam neznanem jugu indijske podceline.

V drugi polovici januarja, ko so se njegove počitnice že iztekale, je obiskal naše uredništvo. Misijonar Ivan Kešpret je salezijanski brat pomočnik. Vidi se, da ima opravka s šolo in z mladimi, kajti beseda mu teče kot pravemu profesorju.

Kako je bilo na počitnicah?

Prišel sem na počitnice in tudi obiskat svoje brate in sestre, ki so tukaj. Imam štiri sestre in tri brate. Doma smo iz Šoštanjca.

Kdaj ste stopili v salezijansko družbo?

Že leta 1936. Deset mesecev sem bil na Rakovniku, nato sem šel v noviciat, potem pa spet nazaj na Rakovnik. Tam so takrat slovenski salezijanci imeli veliko gimnazijo z lastnim internatom. Jaz sem bil ob vstopu v družbo star osemnajst let. Nisem šel ne v gimnazijo in tudi ne v salezijansko šolo za razne poklice, ki je bila na Zaloški cesti, bil sem v pisarni in pomagal uredniku Knjižic.

Kako da ste se potem odločili za misijone?

Že med vojno sem napisal prošnjo predstojnikom, naj me pošljejo nekam v misijone. Ko je bila vojna končana, sem imel priliko priti in stik z našimi sobrati v tujini. Odšel sem v Turin in ravno takrat se je tam mudil španski salezijanec, ki je bil inšpektor (predstojnik) v Indiji, in povabil me je, naj grem z njim v Indijo, kar sem seveda z veseljem storil.

Kdaj je bilo to in kam ste šli najprej?

To se je zgodilo leta 1947. Najprej sem odšel v neko večje naselje nedaleč od Madrasa v južni Indiji. Tu smo salezijanci začeli delo za poklice. V naš zavod so prihajali fantje iz raznih predelov Indije, največ iz Kerale, in vzgajali smo jih kot semeniščnike, kot kandidate za duhovniške poklice. Skoraj vsi mladi salezijanci iz južne Indije so se šolali v našem zavodu. V Indiji je salezijancev kar precej: imamo štiri province, v katerih je blizu 1000 salezijancev, povečini Indijcev. V tem zavodu sem vršil službo nekakšnega ekonomista; pravzaprav sem priskočil na pomoč, kjer je bilo potrebno. Dolgo časa sem bil tudi bolničar.

Koliko časa ste bili tam in kam ste šli potem?

V tem prvem kraju sem ostal polnih dvajset let, potem pa sem odšel v Madras, kjer sem še zdaj.

Kako je trenutno z duhovniškimi poklici v Indiji?

Zaenkrat jih je še kar dovolj. Naša salezijanska družba ima trenutno v južni Indiji okrog 500 kandidatov za duhovniški poklic. V naš zavod pridejo dečki po končani osnovni šoli, potem pri nas obiskujejo gimnazijo, po maturi pa jim damo na izbiro: ali se odločijo za salezijansko družbo, ali postanejo škofijski duhovniki, ali pa si izberejo kak drug poklic. Takih, ki so se po maturi odločili ostati v naši družbi, imamo letos na jugu Indije okrog 90, vseh bogoslovcev pa je nekaj nad 170. Največ poklicev pride iz srednjega sloja. Iz nižjega sloja kandidatov navadno ne spejemamo, kajti ti iščejo predvsem materialno trdnost, preskrbljenost, ker drugače živijo v precejšnji bedi. Manjka jim idealizem, ki je za ta poklic nujno potreben. Iz najbolj bogatih slojev pa tudi ni poklicev.

Vaša družba je izredno primerna za dežele v razvoju, ker se povečate vzgoji mladih fantov po zgledu svojega ustanovitelja sv. Janeza Boska, skrbite tudi za take poklice, ki so neposredno potrebni za dvig civilizacije in kulture (razni obrtniki, tehniki itd.). — Zdad menda delate v tiskarni v Madrasu.

Precej sem se ukvarjal s fotografijo in sem se kar specializiral v tej reči. Kjer je kakšna slovesnost, me kličejo kot uradnega fotografa. Pa so naši predstojniki rekli: „Zakaj ne bi tega vzeli v našo tiskarno in mu izročili skrb za stvar, ki ga veseli?“

Kakšno izobrazbo ste imeli, preden ste šli k salezijancem?

Samo meščansko šolo.

In kakšno delo imate v tem zavodu, kjer ste zdad?

Zavod bi lahko imenoval tiskarska šola, ki jo obiskuje precej fantov. V šolo pridejo ob pol devetih dopoldne, domov pa gredo ob petih popoldne. Imamo tri različne tečaje: najvišjega za tiste, ki so končali gimnazijo — ko končajo tečaj, dobijo državno diplomu in postanejo nadzorniki; potem je tečaj za tiste, ki so končali osnovno šolo — ti dobijo po končanem tečaju privatno diplomu (interno), na podlagi katere pa se lahko zaposlijo v raznih tiskarnah kot delavci; tretji tečaj pa je za tiste, ki jim teoretično učenje ne leži, in pridejo k nam delat, da se priučijo. Takih ljudi, ki niso za študij, je zelo veliko. Ti ostanejo pri nas dve leti in delajo npr. kot stavci ter se kvalificirajo za to opravilo. Pri nas so najrevnejši brezplačno in damo jim še štipendije. Odvisno je, kakšno je materialno stanje katerega: kdor nima nič, dobi več, kdor pa ima nekaj, dobi manj. S to štipendijo se potem preživljajo.

Pa dobijo pri vas kakšen obrok hrane, ker so pri vas praktično ves dan?

Opoldne jim damo kupon in s tem potem grejo v bližnjo menzo, kjer dobijo kosilo, mi potem mesečno poravnamo zanje račun. Mi sami pa nimamo možnosti in niti ljudi, da bi pripravljali hrano.

Ali ta tiskarna obstaja že dolgo?

Petindvajset let. Tiskamo v glavnem razne koledarje, nabožne knjige, časopise, revije. Tiskamo tudi za zunanje naročnike.

Kakšne kvalitete je tisk? Imate kaj barvnega tiska?

Tega je bolj malo, ker ne moremo doseči kvalitete, saj pri nas delajo v glavnem le učenci, ki se stalno menjavajo. Poleg tega pa je tudi velika težava s papirjem. Kvalitetnega papirja skorajda ni, zato je tudi nemogoč barvni tisk. Boljši papir je strašansko drag, zato vsi jmeljejo le čisto navadnega.

Svoje bivanje na počitnicah ste izkoristili tudi za to, da ste si ogledali salezijansko tiskarno v Turinu. Kakšna se vam zdi v primerjavi z vašo?

To je zelo izpopolnjena, zlasti je napredoval barvni tisk. V Turinu in v Evropi sploh se vse to dela po elektronskem postopku, mi moramo delati vse na roko, z natančnim merjenjem.

To je precej zapleten postopek. Kako ste ga obvladali?

Moral sem prebrati veliko strokovne literature o tem in sicer tudi zato, ker naše fante poučujem v teoriji tiskarske tehnike.

Pa je razen vas v tiskarni in na šoli še več bratov?

Vseh skupaj nas je šest: štirje Indijci, en Italijan in jaz. Šef je Indijec in to povsem pravilno, da imajo domači ljudje glavno besedo. *Slušal sem, da ste bili leta 1964 v Bombayu, ko je bil tam mednarodni evharistični kongres, katerega se je udeležil tudi papež.*

V Bombayu sem bil ob tisti slovesnosti skoraj dva meseca. Najprej sem pomagal pri pripravah, ko je prišel papež, pa sem bil eden glavnih fotografov.

Ste napravili veliko dobrih posnetkov?

Nekaj jih je že bilo. Težko je bilo slikati, ker je bila grozna gneča. Sploh ni bilo mogoče priti blizu. Fotografiji smo si delo razdelili: nekateri so uporabljali barvne filme, jaz pa sem imel samo črnobeke, ker takšne največ rabimo za tisk.

Se zdaj še ukvarjate s fotografijo?

Zdaj bolj malo, samo kadar je kje kakšna večja prireditev.

So zdaj pri vas počitnice?

Ne, šola je. Počitnice imamo aprila in maja, ko je sonce čisto nad nami in je največja vročina. 1. junija pa se spet začne šola.

Ali kaj potujete po Indiji?

Zelo malo, ker imam tako delo, ki zahteva stalnost. Videl sem bolj malo Indije, sučem se v glavnem okrog Madrasa, na severu nisem še bil. Eiti moram vedno doma, ker sem zaposlen od jutra do večera.

Zanima me vaš pogled na razvoj Indije, ki ga že trideset let spremljate od blizu. Indija je ogromna dežela in na njenem ozemlju živi skoraj 600 milijonov ljudi. Tako množico je težko nahraniti, še težje je poskrbeti za razvoj, za šolstvo, za zdravstvo.

Lahko rečem, da je napredek prav občuten. Ko sem pred tridesetimi leti prišel v Indijo, ni bilo elektrike po vaseh, zdaj pa je prisvetila že praktično v vsako vas; veliko vodnjakov imajo, iz katerih črpajo vodo na elektriko, medtem ko so prej za zalivanje riževih polj rabili vole. Indija ima tudi veliko lepih cest in skoraj vsaka vas je povezana s svetom prek avtobusa. Avtobusi sicer niso tako lepi kot naši, peljejo pa le! Kar povem, velja seveda za južno Indijo, kajti severne ne poznam. Država Tamil Nadu, katere glavno mesto je Madras, se je v tem času izredno razvila.

Zvezna vlada ima precej problemov pri vodstvu tako velike države in takšne množice, ki je zelo pisana.

Gotovo 600 milijonom ljudi ni lahko vladati. V Indiji je zelo veliko ras, govorijo več kot sto jezikov, štirinajst jih je uradno priznanih, različna je tudi kulturna preteklost posameznih rodov. Vse to združiti v eno državo ni lahko! Tudi najboljša vlada tega ne bi mogla izpeljati kar naenkrat. Vse gre počasi, z vzgojo. Gotovo čaka še veliko dela, da bi dosegli iznačenje med revnimi in bogatimi.

Na tej vaši tiskarski šoli so fantje iz različnih slojev, različnih porekel.

Imamo tri vrste „narodnosti“, če smem tako reči: najprej so domačini Tamilci, to so Dravidi, stari naseljenci Indijskega polotoka, ki so jih v 2. stol. pred Kristusom iz severne Indije izrinili Arijci, zato so se ohranili le v srednji in južni Indiji. Potem so Angloindijci

ali mešanci: eden od staršev, največkrat oče, je bil Anglež ali Francoz ali kaj podobnega in ti govorijo angleško. Potem pa so še tisti, ki so iz Kerale, ki govorijo malajalamski jezik. Vse te tri skupine povežemo skupaj tako, da z njimi govorimo angleško. Vse višje in skoraj vse srednje šole so v angleščini. Mi ne delamo nikakršne razlike med Tamilci, Malajalamci in Angloindijci, vsem damo enako vzgojo, vsem nudimo enako bodočnost.

Je med vašimi učenci več nekristjanov ali več kristjanov?

Več je kristjanov, imamo pa tudi hindujce in tudi muslimane. Naše šole niso zaprte nikomur. Kdor koli je priden, lahko pride in se izšola.

Pri vašem pouku obstaja tudi moralna vzgoja.

Za katoličane imamo verouk — veroučno uro dvakrat ali trikrat na teden. Tisti, ki niso kristjani, pa imajo moralno uro: pouk o tem, kako naj živijo po naravnih krepostih. Vsako jutro, preden začnemo šolo, zmolimo očenaš. Ta molitev je skupna za vse, saj je Bog Oče nas vseh: katoličanov, hindujcev in muslimanov, vseh ljudi.

Gotovo nekoliko poznate način življenja vaših fantov tudi izven šole. Kakšen je tam odnos med fanti in dekleti? Je to tako kot pri nas, da so živi medsebojni stiki?

Mladina je povsod enaka, tako v Evropi kot v Indiji. Angloindijci so bolj odprti in ljubezen, ki jo čutijo med seboj, pokažejo tudi na zunaj, med Indijci, zlasti med hindujci, pa se ta ljubezen na zunaj nič ne pokaže, so bolj rezervirani. Ravnajo se po stari tradiciji, da zakonskega druga določajo starši. Skoraj ne vidite fanta in dekleta hoditi po cesti z roko v roki. V Indiji snemajo veliko filmov, toda na platnu ne boste nikoli videli poljuba.

Kako veliko je mesto Madras?

Madras je že pravo velemesto, saj ima skoraj tri milijone prebivalcev. Je pa zelo čisto in vsi, ki ga obišejo, pravijo, da je lepo.

Je v njem veliko brezposelnih, revnih, brezdomcev?

Madras ima precej tako imenovanih „slumov“: to so naselja barak. Ljudje s podeželja se preselijo v Madras; ker ne dobijo stanovanja, si ob cesti postavijo preprosto kočo. pridružijo se jim še drugi in tako zrastejo cela naselja. Država hoče slume odpraviti in njihove prebivalce seli v bloke, ki jih gradijo prav zanje. To je problem vseh velemest. Revnih ljudi je precej, takih, ki bi naravnost umirali od lakote, pa v samem Madrasu ni. Takih je več na deželi, kjer so ljudje odvisni od vremena: če je preveč dežja, ni letine, če ga je premalo, spet ne. Mnogi nimajo svoje zemlje in hodijo na dnino k posestnikom. Plače so zelo slabe. Ženska, ki dela po osem ur na dan, dobi za cel teden plačo, ki bi v našem denarju znašala nekaj dolarjev! Za ta denar lahko kupi pet kilogramov riža! Nov državni zakon sicer določa, kakšne smejo biti najnižje plače, vendar je to za zdaj samo še na papirju. življenje poljskih delavcev je precej bedno. V mestu so plače znatno višje, a mnogi ves denar porabijo za hrano.

Kakšno pa je podnebje na jugu Indije?

Zdaj je pri nas zima, ko je najnižja temperatura okoli 18 stopinj nad ničlo. To je za naše ljudi že kar dosti hladno, ker nimajo nobene

toplejšje obleke. Poleti pa doseže temperatura okoli 40 stopinj. V Indiji imamo dve deževni dobi: prva se začne meseca junija na zahodni obali in prinese jo zahodni monsum, z vzhodnim monsumom pa pride na vzhodno obalo deževna doba, ki traja od srede oktobra do srede decembra. Vmes pa je dežja izredno malo.

Ali se vam je Indija priljubila in se z veseljem vračate?

Indija je moja druga domovina, saj sem tam že več kot polovico svojega življenja, in me vleče nazaj. Kdor gre enkrat v Indijo, se ne more ločiti od nje. Doli imam veliko prijateljev in Indijo bi res težko zapustil za zmeraj.

Vemo, da je v Indiji težko pridobiti ljudi za krščanstvo, ker imajo Indijci svojo vero, ki je precej globoko zakoreninjena v njih, ima pa tudi visoka moralna načela in je vsebinsko bogata.

Indija je najbližja krščanstvu, a tudi najtežje sprejemljiva za krščanstvo, kajti Indijci menijo, da imajo že dovolj svojo vero in ne potrebujejo še kake druge.

Ognjišče dobivate?

Redno. Preberem ga od prve do zadnje črke. Marsikaj mi pride zelo prav pri mojem vzgojnem delu.

Hvala lepa za pogovor in srečno pot! Želimo vam, da bi naredili še veliko dobrega: izšolali veliko fantov in jim pomagali do kruha in poštenega življenja in tudi vere.

Pogovarjal se je F. Bole.

Somaševanje v Indiji v okviru novih liturgičnih poizkusov, ki pa so vzbudili ostre debate.

RAZMERE V ETIOPIJI

OD NAŠEGA POSEBNEGA POROČEVALCA

Namen etiopske revolucije je dvojen: Ustvariti Ljudsko Demokratično Republiko Etiopije preko vsedržavne demokratične revolucije, ki traja že tri leta, in ustvariti socialistično družbo brez izkoriščevalcev.

Tega ne mislijo doseči v enem dnevu, ampak po trdem in dolgotrajnem prizadevanju, posebno potem marsistično-leninistične stranke etiopskega proletariata, ki jo šele ustanavljajo.

Znanstveni socializem je uradno priznana ideologija nove vlade in vodilo na poti k narodnemu razvoju.

Najprej nameravajo izvesti revolucijo, šele potem bo mogoče graditi socialistično družbo s pomočjo primernih gospodarskih, socialnih in političnih programov.

Sedanje stanje dežele je torej šele v ustvarjanju ljudske demokratične republike.

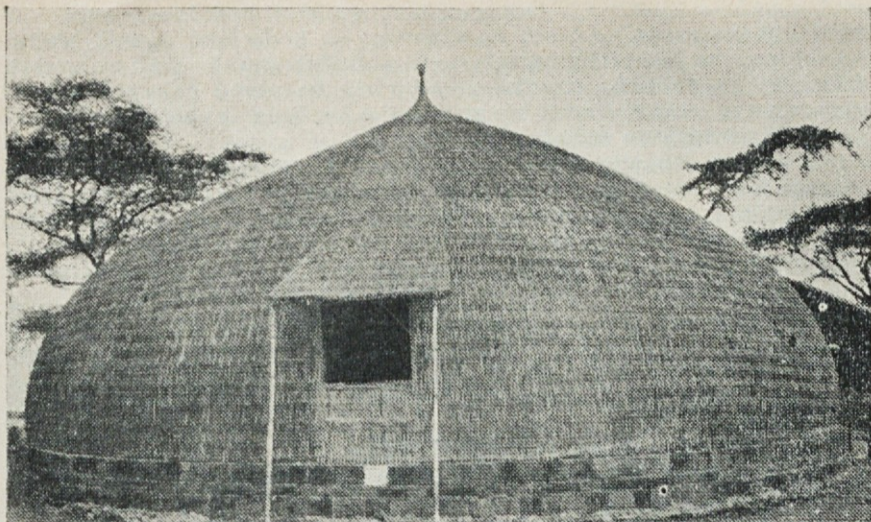
* * *

V aprilu 1977 so izgnali iz dežele pet ameriških agencij. Združene države so nato ukinile vso prej obljubljeno pomoč. Prišli pa so v deželo kubanski vojaški inštruktorji.

Julija 1977 je Somalija napadla vzhodni del Etiopije. Somalija trdi, da žive v tem delu samo tisti Somalci, ki so se tamkaj naselili koncem prejšnjega stoletja, ko jim je kralj Menelik II dal zemljo zaastonj na razpolago, a trdijo, da je bila dejansko ta zemlja že od prejenjihova last. Somalija je poslala svojo redno vojsko z ruskim orožjem v ta del Etiopije, Etiopci pa tudi prejemajo svoje orožje od Rusije. Tako je koncem novembra postal položaj zelo kočljiv, zlasti ko so se na obeh straneh bojevali Rusi in Kubanci. Zato je sedaj Somalija izgnala iz dežele tako Ruse in Kubance, poklicala pa na pomoč ameriške vojaške svetovalce, a le-ti ne mislijo pomagati z ameriškim orožjem.

V začetku septembra je Etiopija pretrgala diplomatske zveze z Somalijo. Ena divizija redne vojske in del 300.000 mož ljudske milice so se podali na vzhodno fronto. (Vsako krajevno Združenje kmetov mora izbrati določeno število mladih fantov, ki prejmejo nato trimesečno vojaško prakso. V deželi namreč še ni redne vojaške službe kot po večini evropskih in ameriških držav.) Na hitro so ustanovili Narodno revolucionarno poveljstvo, ki je spet vpoklicalo nekatere predčasno upokojene vojake in policiste, kateri še niso dosegli 60 let starosti.

Državni predsednik je v pozivu na narod povdaril, da morajo vsi na ta ali oni način pripomoči k vzdrževanju vojaških sil: Naj se odrečejo nemu obedu na dan in naj prihranjeno oddajo vojaštvu, kajti „dežela krvavi na treh frontah“ (na severu, na vzhodu in delno tudi na zahodu ob sudanski meji). Povabil je Etiopce v vzhodnih pokrajinah, naj love guerilce tudi oni, ne le vojaštvo. Dežela je ogromna, nima cest, guerilci imajo polno skrivališč na razpolago, kamor motorizirane čete ne morejo.

Poslopje novega kulturnega žarišča na vasi, kot so ga domačini sami zgradili.

12. septembra je bila obletnica revolucije. Najnovejše geslo je: „Vse za vojsko!“ Predsednik je pozval prebivalstvo: V eni roki držite plug, v drugi napeto puško, se pravi, ne nehajte se truditi za vedno večjo produkcijo, a obenem skrbite za zmago nad sovražniki.

Govori se, da bi Etiopci že zdavnaj pognali Somalce ven, ako bi bili zavzeti za sedanjo vlado.

* * *

Da bi Etiopci čim boljše in čim preje dojali pomen in cilje revolucije, je Urad za organiziranje ljudstva odprl šolo za marksistično in leninistično ideologijo in politiko. Tam prevzgapajo kmete, delavce, vojake in izobražence. Po deželi so že ustanovili podružnice tega Urada in več tisoč nastavljenecv razlaga pomen znanstvenega socializma v tovarnah, pri Združenjih kmetov, v šolah, bolnišnicah. Vsaka institucija mora prirediti dvakrat tedensko debatne sestanke o problemih revolucije, ki se jih med delovnim časom morajo udeleževati vsi uslužbenci.

Ta urad je poslal na stotine izobražencev na višje študije v socialistične države, pred vsem v Rusijo. Na milijone socialističnih knjig je prišlo v deželo. Mnoge so bile prevedene ne samo v glavni narodni jezik amharščino, ampak tudi v več krajevnih dialektov. Seveda radio in časopisi pridno objavljajo sestavke o socializmu. Pred kratkim so obe radioodtajni postaji združili v eno. samo.

Ko je predsednik na dan revolucije govoril narodu, je priznal, da se še ni doseglo socialistično preusmerjenje ljudskih mas, a da smejo upati porast socialistične zavesti. Predlagal je, naj se v novem letu utrdi

enotnost idej v ljudstvu. V ta namen bodo v bližnji bodočnosti ustanovili še Mladinsko zvezo in Zvezo žena. Potem ko bodo tako dosegli idejno preobrazbo, bo šele mnogoče ustanoviti politično stranko vseh etiopskih delavcev. Ta politična stranka proletariata bo vzvod h končni zmagi socializma v deželi. Tedaj bo revolucija končana in bo mogoče pristopiti k ustvarjanju socialistične družbe.

Ker je v Etiopiji večina prebivalstva kmečkega stanu, je seveda najprej treba zajeti te. V preteklih treh letih je bilo kakih 7 milijonov kmečkih družin vpisanih v Združenje kmetov, vsak v kraju, kjer živi. (Prebivalstva je v Etiopiji že nad 26 milijonov.) Lokalnih Kmečkih združenj je že nad 24.000. V ta združenja se morejo vpisati samo zelo revni kmetje, ostali bodo pač vpisani v druga Združenja.

Ker se je doseglo že zadosti veliko število vpisanega kmečkega prebivalstva, se je letos septembra končno ustanovila Zveza vseh etiopskih kmetov, katere naloga je:

1. boj proti fevdalizmu, imperializmu in birokratičnemu kapitalizmu;
2. skrb za pravilno razdelitev zemlje;
3. povečanje produkcije s skupnimi podvigi (na primer ustvarjanjem zadrug);
4. pospeševanje ideje samopomoči iz nazadnjaštva;
5. ostvarjanje miru v deželi (imajo pravico do samoobrambe z oboroženo milico);
6. organiziranje kmečke izobrazbe in zdravstva.

Za izvajanje programa na podlagi teh šestih točk obstoji Izvršni komite, ki se razdeli v štiri Podkomiteje: gospodarskega, socialno-političnega, zadružniškega in obrambnega.

* * *

Zelo se skrbi za stike z drugimi socialističnimi državami. V oktobru so bile v Addis Abebi velike slovesnosti ob priliki 60-letnice oktobrske revolucije v Rusiji. Uprizorili so teden dni trajajoči filmski festival ruskega kina. V decembru so imeli pa desetdnevni filmski festival iz raznih socialističnih dežel: Bolgarije, Kube, Vzhodne Nemčije, Madžarske, Severne Koreje, Poljske in Rusije. Vzhodna Nemčija je prav kar zaključila svojo velikansko industrijsko razstavo v Addis Abebi.

Tudi na slovesnostih tretje obletnice etiopske revolucije so bili navzoči zastopniki Rusije, Romunije, Bolgarije, Vzhodne Nemčije, Kube in zastopnika komunistične stranke Italije in Španije.

V pogledu mednarodnega trgovanja se vrši kajpada le v okviru socialističnih držav. V Addis Abebi se vozimo s češkimi avtobusi, moremo kupiti bolgarsko ali madžarsko marmelado, imamo kitajski globin za čiščenje čevljev...

* * *

V začetku novembra so umorili vladnega podpredsednika. Od trimvirata, ki je prevzel vlado v februarju 1974, je ostal samo še sedanjí predsednik.

Z mladinskimi kadri so prenehali. V letošnjem šolskem letu je po vseh šolah redni pouk, tako tudi na univerzi, ki ima 2.000 slušateljev več kot preje.

Zdravstveno stanje dežele se polagoma boljša. V petletnem načrtu iz leta 1974 je bilo, da se zgradi 1010 bolnišnic, 50 zdravstvenih središč (klinike z samo 25 posteljami za nujne primere) in pet velikih bolnic. Doslej so izvedli že precej: 550 bolnišnic, 13 zdravstvenih središč, večje bolnice še nobene. Zdaj grade tri učilišča za izvežbanje zdravstvenih pomočnikov za mesteca po deželi; vsaka ima 80 študentov. Tečaj za bolničarsko šolo je skrajšan, ker hitro potrebujejo veliko število bolničarjev in bolničark, vendar pazijo na kvaliteto priprave. Vsi etiopski zdravniki se morajo za določeno dobo podati v zaledje raznih front.

* * *

Na Cerkev zaenkrat ni posebnega pritiska. V juniju je obrambno ministerstvo kupilo katoliško semenišče, kajti bilo je blizu velikega vojaškega vežbališča, 40 km zunaj Addis Abebe. A škof je poleg kupnine prejel drugo zemljišče v okolici glavnega mesta in bodo kmalu začeli graditi novo semeniško poslopje.

Meseca septembra 1977.

ጸሎተ

አባታችን ፡ ሆይ ፤ በሰማይ ፡ የምትኖር ፤

ስምህ ፡ ይቀደስ ፤ መንግሥትህ ፡ ትምጣ ።

ፈቃድህ ፡ በሰማይ ፡ እንደሆነች ፤

እንዲሁ ፡ በምድር ፡ ትሁን ።

የዕለት ፡ እንጀራችንን ፡ ስጠን ፡ ዛሬ ።

በደላችንንም ፡ ይቅር ፡ በለን ፤

እኛም ፡ የበደሉንን ፡ ይቅር ፡ እንደምንል ።

ወደፈተናም ፡ አታግባን ፤

ከክፉ ፡ አድነን ፡ እንጂ ።

Oče naš v jeziku in pisavi Etiopcev; če kdaj, ga morajo pač v sedanjih stiskah goreče moliti krščanski prebivalci te dežele.

KAKO JE V ZAIRE

Poroča s. MOJCA KARNIČNIK, Popokabaka

V dveh pismih nam Kristusova sestra Mojca Karničnik pove mnogo zanimivega iz bivšega Belgijskega Konga, zdaj Zaire, posebno še iz svojega delokroga.

Popokabaka, 21. VIII. 77.

V zadnjem času sem bila odsotna iz Popokabake tri tedne: najprej sem bila na skupinskih duhovnih vajah v sosednjem misijonu, potem pa sem šla pogledat — prvič, kar sem tukaj — še neko našo drugo misijonsko postojanko, ki je 440 km oddaljena od Popokabake. Tam so imeli letos novo mašo, prvič v zgodovini, in jaz sem združila prijetno s koristnim: bila sem prisotna na slovesnosti, pomagala pa sem tudi pri pripravah nanjo. Bilo je izredno lepo doživetje za vse; somaševalo je 17 duhovnikov. Slovesnost se je vršila na prostem, saj tista skromna cerkvena še zdaleč ne bi mogla sprejeti množice, ki je prisostovala.

Vse je bilo vzorno organizirano. Člani pevskega zbora so prihajali na vaje skozi več tednov in tudi iz daljave 30 km, seveda peš. Po maši, ki je trajala skoraj tri ure, je bila skromna pogostitev udeležencev, nato pa je sledila kulturna prireditev: petje, plesi, deklamacije, govori. Ob 3 popoldne je bilo skupno kosilo. Zadovoljiti takšno množico ljudi ni majhna stvar: 50 žensk je bilo zaposlenih že prejšnji popoldan in tudi na sam praznik od ranega jutra.

V prvi vrsti sta sedela novomašnikova oče in mati. Mati je pred nekaj tedni prejela sv. krst, oče ga pa ni mogel, ker ima več žena.

Naj omenim, da se je letos število domačih duhovnikov v naši škofiji povečalo za tri. Bog daj, da bi bili dobri in skrbni delavci v Gospodovem vinogradu in da bi s svojim zgledom mnogo ljudi privedli h Kristusu!

Nekaj posebnega je bilo tudi samo potovanje v omenjeni kraj (imenuje se SUKA, kar pomeni, čisto na koncu; v resnici se nahaja prav na meji med Zairom in Angolo). Zahtevalo je nič manj kot 17 ur vožnje. Cesta ne zasluži tega imena, saj je čisto navadna gozdna ali poljska pot, z nešteti jamami in veliko peska. Trikrat v eno smer nam je vozilo odpovedalo, ker so se kolesa povsem zarila v pesek in je bilo treba porivati. In ponovno sem se čudila, kako redko je naseljen ta del Zaira. Potovali smo ure in ure, ne da bi naleteli na kakšno naselje.

Ob vrnitvi v Popokabako me je čakalo ogromno dela. Kot vam je znano, je spet Cerkev prevzela šolstvo, a bo treba na šolah marsikaj urediti in obnoviti, da bo mogoče šolsko leto približno normalno začeti. Našli smo namreč vse v obupnem stanju: okna brez šip, vrata brez kljuk, v tleh (le-ta so iz cementa) velike luknje. Tudi prebiti bo treba vse. Obenem pripravljamo zelenjadni vrt, urejujemo „farmo“, katero smo tudi našli skoraj povsem iztrebljeno. Treba bo pač ogromno potrpljenja in dobre volje, pa seveda tudi božje pomoči, da bo nekako šlo.

Popokabaka se že od julija nahaja v izrednem položaju. V centru samem kakor tudi v okoliških vaseh je polno angolskih beguncev. Trumoma so prihajali v teh treh mesecih čez mejo in še vedno prihajajo novi. Da bi videli, kako žalostne procesije so to!

Gre za angolske državljane, ki so ob neodvisnosti njihove države novembra 1974 nasprotovali novemu režimu. Zasledovani od vojaštva so se zatekli v gozdove, daleč stran od drugih naselij, kjer so pričeli s povsem nomadskim življenjem: lovom, krčenjem zemlje, pobiranjem sadežev... Tako sta minuli dve leti in pol, do letošnjega julija. Takrat so bili odkriti in spet preganjani od vojaštva. Mnogi so bili pobiti, ostalim je naš predsednik dal dovoljenje, da se zatečejo v Zaire.

Silni reveži so to. Pokriti so s capami, ki kar padajo z njih, večina otrok je pa sploh golih, zlasti najmlajši, ki so se rodili že v gozdovih. Vsi imajo velike trebuščke in rdečkaste lase, kar so znaki podhranjenosti. Mnoge ima v oskrbi naša bolnišnica, to pa pomeni ne samo dodatnega dela, ampak tudi dodatnih stroškov. Tisti, ki so malo bolj pri moči, so odšli v okoliške vasi, kjer so tudi v breme že itak revnemu prebivalstvu. Seveda so se lotili dela, obdelovanja zemlje, a preden bo ta prvič obrodila, bo poteklo več mesecev. Med tem je pa treba jesti in to vsak dan. Od države nismo doslej prejeli nikakršne pomoči, pomagamo jim le z darovi, ki pridejo od drugod, kakor je na primer zdaj prišlo vaše nakazilo. In pa Caritas je poslala nekaj obleke, katero smo razdelili. Od vas prejeti denar bom v celoti izročila sestri, ki skrbi za Angolce, da bo nakupila hrano. V imenu vse naše skupnosti in v imenu vseh, katerim bo tako pomagano, prisrčen Bog plačaj!

Z novim šolskim letom smo pričeli pred 14 dnevi. Stroški internata so se zadnji čas silno dvignili, tako da jih le malokatera družina zmore. Pričeli smo tudi z veroukom. Po novem je le-ta lahko na urniku, kakor ostali predmeti, a pri nas se tega nismo poslužili, ker menimo, da bi to rodilo med gojenkami odpor. Imamo ga sicer v šolskih prostorih, a v prostem času.

BOŽIČNA POŠILJKA

VLADIMIR KOS

Meglé se bodo k borom
stiskale
- vsako leto se na svet večer - .
Nekje bo zvezdic vlak obstal
na firu.

Vendár že misliš,
kaj bi mi poslal,
vem. Zato pošiljam niz besed;
da znal me boš brez škode
razumeti.

Že zdaj Ti pišem.
Javorji goré
- vsako leto mro pogumnih lic - .
V poljé se vračajo še
štorkelj klici.

Ne vemo,
da je Bog Človekov Sin.
Iščemo Ga, iščemo zaman.
Spomin pozna le noč
za lek na rani.

naši misijonarji pišejo

FORMOZA

Spet se nam je oglasila s. ANICA MIKLAVČIČ, kanosijanka. V pismu za božič med drugim sporoča sledeče:

„Še eno drugo lepo polje dela je vstalo pred nami. Misijonar med hribovci, ki so pač prvotni prebivalci Formoze, nas prosi, da mu pomagamo; odpremo naj dispanzer zanje in otroški vrtec. Ti ubogi ljudje še niso nikdar videli sester; zdaj naj bi pri-

S. Anica Miklavčič (desno) je zapisala k tej sliki: To je moja najlepša slika — pod križem.

šle med nje me. Otroci hodijo v šolo po več kot uro hoda daleč. Srednjih šol ni. Živijo raztreseni po hribih in so že zelo katoličani. Seveda je naša družba sprejela to ponudbo in pričakujemo kako novo sestro iz Hongkonga.

Prosim, molite za naše tri kandidatnje, so prav dobre deklice in bi rade postale sestre.“

Tudi MISIJONAR MAJCEN se je oglašil in njegovo pismo objavljamo v sprednjem delu lista. Tu podajamo še nekatere zanimivosti iz pisma, ki ga je salezijanec Andrej Majcen poslal svojemu sobratu v Italijo:

„Te dni začnemo tukaj šolo. Veste, tu ni lahko dobiti učence. Učenci morajo vse izpite za katerikoli razred delati na državnih šolah in jih tam ocenijo. Osrednji red je 60. Kar je več, je seveda imenitno, kar je manj, je pa slabo. Toda smola je v tem, da tisti, ki z vsemi redi dosežejo 500 ali več enot, lahko študirajo na državnih šolah skoraj zastoj in z vsemi pripomočki. One, ki ne dosežejo 500 enot, dajo na razpolago privatnim šolam. Od teh si jih vsaka šola izbere toliko, da more plačevati profesorje, seveda tudi v omejenem številu. Tako so privatne šole hočeš nočeš kakovostno slabše od državnih.

Naša tehnična šola ima letos okoli 1200 učencev, ker smo dvignili naše šolske zahteve, seveda še vedno v okviru pod 500. Med profesorji imamo enega polkovnika in dva kapi-

tana za vojaško srednješolsko izobrazbo. Ti tudi pazijo, da se v šolo ne vtihotapi nič protidržavnega. Tako ni mogoče, da bi kaki dolgolasci ali bradači delali zgago ali uganjalo propagando.

Sicer pa vsi pridno hvalijo svoj Tajwan, češ da je imenitna dežela, ki odlično napreduje tako socialno kot gospodarsko. Tajvancev je samo 16 milijonov, pa izdelujejo ladje in še marsikaj drugega ter prodajajo po svetu. Trgovina jim kar lepo teče. Ljudje so videti zadovoljni. V cerkev pa seveda preveč ne rinejo. Pred leti je bilo precej novih kristjanov. Teh se drži ime „Reischristen“, riževski kristjani, ker so ob spreobrnjenju dobivali riž ali drugo podporo. Sedaj pa tega ne potrebujejo več. Kdor se sedaj pokristjani, je zares kristjan. Seveda krstov ni veliko.“

INDIJA

Od tu je v zadnjem času pisala s. dr. MIRJAM ZALAZNIK iz Kanpurje, ki poroča, da je kljub lepi starosti še vedno na delu, a da ima nekaj težav z očmi in ji hoja k zdravniku jemlje precej časa.

Tudi nad osemdesetletni jezuitski brat JANEZ UDOVČ nam je pisal iz Darjeelinge. Tole povzamemo iz njegovega zadnjega pisma, ki smo ga prejeli koncem decembra.

„Zdaj se kraljestvo božje širi v prej nepristopnih krajih. Dva mlada misijonarja sta kupila zemljišče v tistih gorah, in ker sta domačina, odvisita le od škofije, katera je pa nova in brez sredstev, zato sta misijonarja v svojem podvigu zelo potrebna pomoči od zunaj. Eden teh misijonarjev je bil v mašnika posvečen sedmega oktobra tega leta v naši župni cerkvi. Tudi njegov brat Andrej Souza je župnik v tej škofiji. Tu v Indiji gredo zreli bogoslovci v domačo župnijo in so tam posvečeni,

Misijonar Majcen med fanti

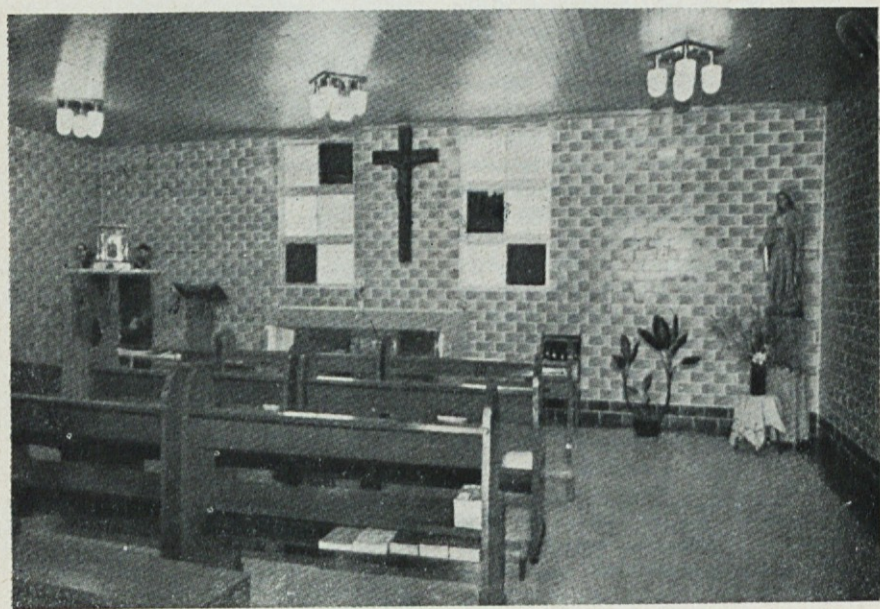
da se mladi študentje ob takih slovesnostih ogrejejo za duhovništvo in se marsikateri poklic vzbudi. Sicer smo pa še precej odvisni od duhovniških poklicev iz škofij Južne Indije, kjer je še od apostola Tomaža krščanstvo precej razširjeno.“

IRAN

S. CECILIJA RODE, usmiljenka, ki deluje v Tabrizu in se je srečno povrnila na svoje misijonsko polje po obisku v Argentini in obnovi v Parizu, nam je pisala 18. novembra, in sicer med drugim tudi sledeče:

„Potovanje nazaj na misijon je bilo zelo lepo in v redu. Povsod so me pričakovali, tako da nisem imela nobenih sitnosti. Sestre tu so me spet zelo lepo sprejele, še bolj pa mali.

Zdaj imamo malo več dela, kajti sestra, ki je bila nekaj mesecev tukaj, ni mogla vzdržati zaradi podnebja in višine in sem jo morala

Tu zgoraj: Dr. Janez Janež na ulici v njemu značilni drži. — Levo: Zgoraj eden od paviljonov bolnice v Lotungu, kjer je salezijanec Pavlin Stanko ob obisku maševal za svojo srebrno mašo, pa tudi za 25-letni jubilej dr. Janeževega dela v tej bolnici.

nadomestiti. Tako imam na skrbi okrog 100 samcev, odgovorna sem za čistost prostorov, perem jim rjuhe in podobno. To seveda še vedno v gobavski naselbini.“

Sestra v pismu sporoča vsem misijenskim prijateljem pozdrave in vošči vesele praznike ter blagoslovljeno novo leto!

AFRIKA

Iz Yemena nam je 21. novembra pisala sestra dr. TEREZIJA ŽUŽEK:

Vaše pismo me je dobilo v Rimu. Tam sem bila cela dva meseca. Vzrok je bil prelom drugega zapestja; dva zloma v petih mesecih... Sem bila precej onemogočena za delo in so mi vsi svetovali, da naj grem za ta čas na dopust in zdravljenje drugam.

Kot sem Vam pisala, je bila pri nas mati Terezija, ko je obiskala svoje

takajšnje ustanove. Z bolnico, v kateri jaz delujem, ona nima opravka. Jaz sem jo videla samo zvečer, ko je prišla k sveti maši in hitro odšla. V petih letih je tu ustanovila tri hiše v treh glavnih mestih: Sana'a, Taiz in Hodeidah. Sestre so pa povsod zelo cenjene in m. Terezija je bila edina žena, ki jo je predsednik povabil in ji dal dovoljenje, da je vstopila v mošejo, češ da je ona „sveta žena“. Mati Terezija je zelo aktivna in vsa preprosta, pa nič časa ne izgubi. Jaz sem jo prvič srečala v Kalkuti l. 1961, kamor me je peljal moj mali stric pokojni misijonar brat Drobnič SJ. On jo je dobro poznal od 18. leta naprej, ko je prišla kot mlada kandidatinja v novicijat v Darjeling. Mati Terezija se me je še lepo spominjala, govorili sva pa srbsko.

V bolnici, v kateri delam, čakajo sprememb. CSR (Catholic Relief Services) iz U.S.A. ima načrt sodelovati z zdravstvenim osebjem štiri leta. Velik problem je pomanjkanje gmotnih sredstev, s katerimi bi se pomagalo osnovnim potrebam bolnikov. Ko človek gleda, kako skuša bolnica premostiti 1200 let izolacije te dežele od ostalega sveta, potem čutimo, kako naša krščanska prisotnost v njej izvira iz božjega načrta in je delo božje Previdnosti. Nesmiselno bi bilo, tu upati na kake zunanje uspehe spreobrnjenj, tu gre za prisotnost Kristusa in Cerkve, za molitev in dejanja ljubezni napram bolnikom. Naše poslanstvo je oranje v ledino.

Katoliška skupnost tu je v preteklem letu precej narasla. Prišlo jih je mnogo iz Indije na delo, v razna podjetja in agencije. Tako ima pri nedeljski maši Indija veliko večino, zapadnjaki smo v manjšini. Priče smo rasti univerzalnosti Cerkve, kar je posebno doživetje.

Moja prva pogodba je izpolnjena. Jutri se vračam v London, kjer bom ostala verjetno do pomladi. Eno od obeh zapetij se še ni povsem pozdravilo; potrebujem profesionalnega nasveta in nekaj raziskav. Potem se vrnem, spet verjetno za dve leti.“

V Tanzaniji imamo dva misijonarja in eno misijonarko. Eden misijonarjev je severoameriški rojak p. EDWARDS ROBERTS iz slovenske družine; pisal nam je za praznike, se zahvalil za dosedanjo pomoč in voščil vsem vesele praznike in blagoslovljeno novo leto.

Drugi misijonar tamkaj je beneški rojak o. EMIL ČUK, ki nam 23. oktobra tole poroča:

„Pred malo več kot mesecem sem se vrnil s počitnic v Italiji. Lepo je bilo vseh teh pet mesecev, a so tako hitro minevali, da sem bil komaj kaj s svojimi domačimi. Udeleževal sem

se raznih tečajev za misijonarje, sestankov za posodobljenje dela, duhovnih vaj, predavanj in potovanj nanja... Zato nisem prišel nazaj s počitnic kaj posebno spočit.

Na povratku so se mi v Rimu pridružili trije drugi sobratje, ki so bili določeni za naš misijon v Iringa in Njombe. Mlajši ima komaj deset mesecev od svoje nove maše in je Brazilec, drugi je škofijski duhovnik iz Mostarja v Jugoslaviji, ki se je s posebno pogodbo pridružil našemu Inštitutu za misijonsko delo za pet let. Tretji pa je Italijan iz Bergamo, ki je bil že preje misijonar v Mozambiku, pa gre zdaj nam na pomoč.

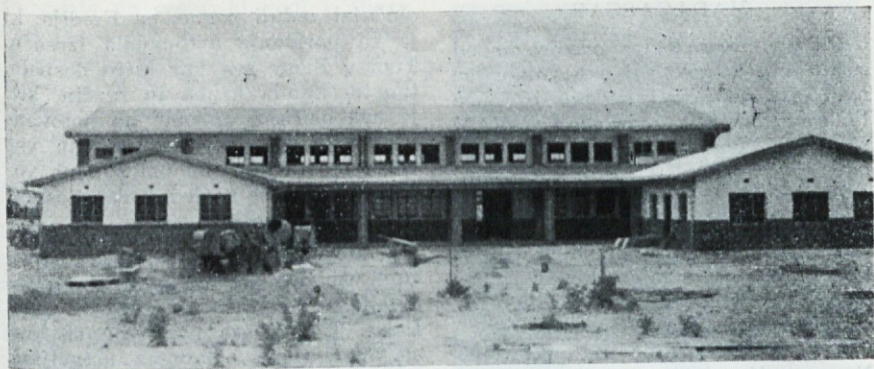
Ob povratku sem ugotovil, da so se moji kristjani pridno sestajali ob nedeljah k liturgiji, kjer so darovali za božjo službo in molili s katehistom, čeprav brez duhovnika. Sprejeli so me spet prav slovesno z domačo godbo in petjem in stiskanjem rok. Oboji smo bili veseli.“

Misijonarka je s. ERNESTA KOSOVEL in deluje v glavnem mestu Tanzanije, Dar Es Salaam. Med drugim piše tudi tole:

„Še vedno sem na tukajšnji nunciaturi, a hodim z drugo sestro tudi obiskovat uboge družine, ki željno pričakujejo telesne in dušne opore. Radi sprejemajo dobre nauke in se skušajo poboljšati, zato mnogi živijo kar zgledno.

Koncem tega leta bomo najbrže začele delo na novi postojanki, oddaljeni od tu kakih 20 km. Tam je nastalo novo naselje, sestoječe iz najbolj revnih beguncev, ki so pribežali k nam, da si rešijo življenje. Menda jih je kakih tri tisoč.“

Starosta slovenskih misijonarjev v Južni Afriki je brat VALENTIN POZNIČ FSC., ki deluje tamkaj gotovo že nad 40 let, od tega večina časa v Glen Cowie, kjer je še sedaj.

Nova cerkev-dvorana za domačine v njih naselbini blizu Keimoesa.

V začetku decembra nam je pisal za praznike in zraven tudi tole povedal:

„Tukaj gre kar po navadi misijonsko delo naprej. V mesecu oktobru smo imeli vsakoletno birmo; bilo je 312 birmancev. Vse je bilo zelo slovesno. Precej proč od cerkve so se ljudje zbrali v veliko procesijo s škofom na čelu in prišli v cerkev. Sveto opravilo je trajalo dve uri in pol. Nato so birmanci in botri, kot je tu navada, dobili dobro kosilo. Vsem udeležencem kajpada nismo mogli postreči s tem, saj jih je bilo vseh skupaj nad 2.000.“

Od treh oblatinj sv. Frančiška Saleškega tamkaj sta nam v zadnjem času pisala dve.

Si VINCENCIJA NOVAK iz Keimoesa vsem misijonskim prijateljem vošči prav vesele praznike in pravi:

„Tukaj v Keimoesu gre delo še veselo naprej. Ljubi Bog nas je doslej še obvaroval strašnih nasilij, ki se dogajajo nedaleč od nas. Naše delo Bog tudi blagoslavlja na čudovit način. Kljub vsemu imamo za jutri, 4. decembra 105 katehumenov, ki so pripravljene za prejem štirih zakramentov: krst, spoved, sv. obhajilo in sv. birmo. Daj Bog, da bi ostali dobri in stanovitni. Imamo dela čez glavo, pa smo tako srečni s temi

ubogimi, ki že težko čakajo na svoj veliki dan.“

S. TEREZIJA BENIGNA ŠTEH pa piše z druge misijonske postaje:

„Meni so moči že precej opešale. Dve leti sem skrbela za invalidno sestro. A ko smo 16. oktobra obhajali njen 50 letni redovni jubilej s slovesno mašo, sem tisti večer jaz onemogla. Zdaj sem že tri tedne na počitku na lepi, mirni postaji v hribih. Tu sem bila preje že dvakrat in delala med otroci, ko sem bila še mlada. Napravila sem zdaj tudi osemdnevne duhovne vaje in knjiga g. Sodja: Glejte, že sonce zahaja, mi je v veliko duhovno pomoč.“

Za cerkvijo počivajo v lepo urejenih grobovih 4 misijonarji in tri misijonarke; vse sem osebno poznala. Vsak dan grem molit na grobove rajnih, naj nas ne pozabijo, ko še tu garamo, kjer so oni prvi orali.

Naj Vam še omenim, kako je s tistim dečkom, ki je bil čudežno ozdravljen, ko je imel raka na roki, kot sem Vam pisala v prejšnjem pismu. Deček je zdrav, lepo raste in se dobro uči. Da se stvar potrdi kot čudež, je v rokah kardinala v Captownu.

Priporočam se Vam v molitev, da bi bila popolno vdana, kar zadeva zdravje in življenje!“

MADAGASCAR

Od tu imamo pisma pred vsem od sester misijonark. Od duhovnikov se nam je v zadnjem času oglasil Janez Puhan z božičnimi voščili, pa IVAN ŠTANTA, oba lazarista. Ta slednji nam tole piše:

„Čas hiti. Božič in novo leto sta spet pred vrati. Kmalu bo 16 let, kar delujem na Madagaskarju. Ko sem prišel na otok, sem imel 29 let; danes mi je tretjina las na glavi že osivela...

Kakšen je rezultat vseh teh let? Ne vem. Kar lahko rečem, je to, da vsa ta leta oznanjam Kristusa. Koliko je moje oznanilo prodrlo v človeška srca, ki sem se jim približal? Vem, da sem delal samo zaradi in za Kristusa. Verujem pa, da me to delo vsako leto bolj približa Kristusu, in ta mi bo pravičen plačnik. To upanje me dviga pri mojem delu in mi daje moč v vsakdanjih naporih in težavah.“

Iz pisma laičnega misijonarja JANKOTA GLIŃSKA domačim z dne 1.XI. bo za vse zanimivo sledeče:

„Prvič se mi je zgodilo, da sem tako dolgo odlašal s pismom. A veste, z mesecem oktobrom se tu začne vročina, ki drži vse do meseca marca, in se človeku le malo ljubi sedeti za mizo in pisati pisma. Zvečer je kar težko zaspati in tudi pisati, šele zjutraj se malo shladi.

Naj Vam v naslednjem popišem dogodivščine, ki sva jih imela na potu v Ihosy, jaz in Fredi, z Peugeotom 404. Pot je sicer dolga, blizu 300 km, a je v večini kar v dobrem stanju.

V torek 27. septembra sva zgodaj zjutraj še pred sončnim vzhodom zapustila obmorsko mesto Farafangano. Že ob 9 zjutraj sva dospela v Vondrozo (65 km stran) kljub temu, da je bila pot na nekaterih mestih precej „mastna“. K sreči ima naš Peugeot „doble traction“, se pravi,

običajni zadnji pogon, pa Fredija, ki je za porivanje avtomobila izredn. Tudi v Ihosy sva kar hitro dospela, tam si kupila kruha in sardin, kar je naš običajni „menu“ na potovanjih. V Ihosyju sva še isti dan vse potrebno nakupila in naložila na vozilo in želela že naslednji dan dospeti v Farafangano.

V sredo zjutraj sva spet pred sončnim vzhodom s polno naloženim avtomobilom zapustila še vedno speči Ihosy. Komaj sva napravila 60 km, se avto začne polagoma ustavlјati. Skočiva z avta, jaz lezem podenj in ugotovim, da je „sklopka“ pokvarjena. Ni bilo pomoči, odločila sva, da se vrneva v Ihosy. A s čim? K sreči je bila tam mala vasica. Neki Malgaš je priskočil in že začel porivati avtomobil, pa sva mu komaj dopovedala, da tudi tako ne bo šlo. Vprašava ga, kje je najbližji telefon. Odgovoril je, da 15 km stran. S Fredijem sva se spogledala. Malgaš pa je nadaljeval: „V tej vasici tu ima nekdo kolo, morda vama ga posodi.“ Sva že rešena, sem si mislil. Pridemo v vasico in se ustavimo pred hišico lastnika kolesa. Bil je prav pri zajtrku. Ura je bila šele osem, zato sva malo počakala, da se je napokal riža. Nato sva vstopila. Podala sva mu roko, ga povprašala po zadnjih novicah, vremenu, otrocih, zdravju, itd. Ko sva pa prišla na dan s kolesom, je najprej pogledal kolo, ki je stalo poleg naju, nato se je ozrl na naju, češ: Poglejta, koliko flik ima guma, pa zavore nima, nama je z žalostjo opisal kolo. Tu že ne bova nič dobila, sem si mislil in res sva se praznih rok poslovila. Rekel pa je možak še za nama: Od tu dalje je druga vasica, kjer je več koles in nekdo ima še celo novega, morda... „Misatra, misatra — Hvala, hvala!“ sva mu rekla. Možiček bi nama vsega dal, samo kolesa ne. Pa sva

se vrnila na cesto, ki vodi v Ihosy. Peš greva, sva si rekla, 15 km bova že naredila. Fredi si je dal na glavo kapo, ki ji tu pravijo „satroka ny garda“ – „zapornikova lapa“. Res je bilo najino obličje turobno kot zapornikov. Jaz sem si vrgel suknjo čez glavo. Sonce je že močno pripekalo, kljub temu, da ura še ni bila devet. Začela sva hoditi proti Ihosyju, da bi prišla do prve telefonske postaje, ko zagledava od daleč dvigajoči se prah. „Avtomobil je“, sva veselo vzkliknila. In zgodilo se nama je, kar se redko zgodi na tej cesti, da srečaš drug avtomobil; včasih minejo dnevi, da ne gre avtomobil mimo. S Fredijem sva mahala z rokami in nogami, da bi ga ustavila. Bil je Land Rover. V njem sta udobno sedela dva Malgaša. „Ali bi naju lahko zapeljala do prve telefonske postaje,“ sva milo zaprosila. „Eka, eka.“ In smo šli. Pa ne le do telefonske postaje, ampak do Ihosyja. . . Popoldne sva šla z misijonskim soferjem in Land Roverjem po najin 404 in zvečer ob osmih smo se srečno vrnili v Ihosy. Naslednji dan zjutraj sva avto razdirala. Popoldne sva pa že potovala v Franarantsoyo po novo sklopko, 170 km! Šele naslednji dan sva se vrnila, precej utrujena od vsega skupaj. Skopala sva se in malo odpočila. V soboto zjutraj sva šla v misijonsko garažo umivat najin avto in še pred poldnem je bilo vse pripravljeno. Na pot sva se podala šele v nedeljo zjutraj in ob 16. uri sva vesela dospela v Farafangano.“ Tako laični misijonar Janko o avtomobilski smoli.

O vročini v decembru nam piše tudi TONE JEMEC, laični misijonar na Madagaskarju, v pismu svojim domačim z dne 4. decembra:

„Z mesecem decembrom se je tu znova pričela vročina in to tako močna, da je težko verjeti, še težje pa prenesti. Zadnje dni je vreme res

Škof naših misijonarjev na Madagaskarju je obiskal Slovenijo. Tu ga vidimo s provincialom dr. Rodegom, ki ga je povabil, in s kranjskim župnikom, pri sv. maši.

„neumno“. Že zgodaj zjutraj sonce pripeka na vse pretege, vsako uro močneje. Če okrog poldne stopiš iz sence na sonce, žarki tako usekajo po tebi, da imaš občutek, kot da si stopil v peč. Tedaj je nemogoče biti dalje časa na soncu brez klobuka. Tako je do dveh ali treh popoldne. Nato pa kar nenadno pridrve črni oblaki s spremljavo groma. V nekaj minutah je že kar temno (včeraj sem moral ob treh popoldne prižgati svetilko...!), nato se začne bliskati in grmeti na vse sile, kot da bi se zemlja trgala, nakar se vlije kot iz škafa. Naslednje jutro je pa spet isto sonce in ista vročina. To vreme povzroča vliko smrti predvsem pri dojenčkih in otrocih do šestega leta, zaradi izčrpanosti in pomanjkanja vitaminov.

Drugače je tu vse po starem. Pretekli teden je bil v Vangaindrano sestanek mladih iz vse škofije. To je bilo živ-žava! Sedaj so se vsi razšli. Peter je sam v Vangaindrano, ker sta Rado in Janko odpotovala v Tanarive, da pripeljeta motorni čoln za Janeza Puhana, kateremu bo prišel prav, ker ima skoraj vse postojanke ob rekah ali na malih otokih, tako da je čoln najbolj pripravno prometno sredstvo. Fredi je sedaj v Ankarani, kjer je začel z gradnjo nove cerkve. Jaz sem pa tu v Ranomeni kot po navadi. Delavec v mizarnici je zdaj na počitnicah, jaz pa grem te dni v Midcngy, da skončam, kar je še potrebno za cerkev, kajti meseca marca bo posvečenje.“

V naslednjem pa prislunimo temu, kar nam z Madagaskarja povedo nekatere naše misijonarke.

Iz Tangainonyja nam piše s MARIJETA MRHAR, skupaj s s. Terezijo Pavlič 11. decembra:

„Bližajo se božični prazniki, zato je prav, da se tudi midve kaj oglasila. Nimava kaj posebnega poročati, saj je najino delo na videz iz dneva v dan enako. A upam, da je pred Gospodom tudi to šteto, saj delava iz ljubezni do Njega in z namenom, tudi dušam nekloniti zdravje, ko jim v telesni bedi skušava pomagati.

Sedaj v teh vročih mesecih je vse polno bolnikov, tudi smrtni slučajji niso redki, zlasti med otroci. Hvala Bogu, da se še vedno najdejo plemenite duše, ki nas duhovno in gmotno podpirajo. Saj brez njihove velikodušnosti bi tudi me imele roke kot zvezane in ne bi mogle delati. Saj ti ljudje so še daleč od tega, da bi zmogli sami, kar potrebujejo, še posebno tu na južnem delu otoka, kjer ni nobenega zaslужka. Res, da bi nekateri politiki radi odbili vsakršno tujo pomoč in se postavili na svoje

noge, a od želje do dosežka je dolga pot.

Kar zadeva versko življenje, je precej žalosten položaj, kajti cerkve so vedno bolj prazne, zlasti manjka mladine. Seveda pa ni povsod enako, veliko zavisi tudi od duhovnikov, kako se ljudem približajo. Kajpada o Božiču in Veliki noči so cerkve vedno premajhne, a ob navadnih nedeljah je razen otrok le malo ljudi pri maši. Molimo za te ljudi, da bi vera v njih pogнала bolj globoke korenine.

Z našimi misijonarji se od časa do časa vidimo in se prav po slovensko nasmejemo. Bog naj jim ohrani zdravje, saj so vsi tako goreči in delavni. Tudi midve s sestro Terezijo kar zdrživa pri delu, četudi naju malarija malo potresa, pa je kmalu dobro.

Vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom želiva prav vesel božič in blagoslov v novem letu in srčna jim hvala za misijonsko pomoč!“

Na istem misijonu, kot Tone Jemec, v Ranomeni, deluje kot predstojnica sester usmiljenk naša s. MARIJA PAVLIŠIČ, ki nam je pisala od tam koncem meseca novembra:

„Hvala za Vaše pismo, za duhovno in materialno pomoč. Že sama zavest, da so v zaledju duše, ki nas podpirajo z molitvijo, nas vzpodbuja pri našem vsakdanjem, večasih enoličnem delu.

Želeli ste, da bi Vam opisala, kako je bilo z obiskom novega škofa v Ranomeni. Je že precej daleč za nami, pa vendar Vam bom popisala.

V petek 15. julija popoldne smo ga pričakovali; kristjani, ki sicer pridejo le na velike praznike, so se že na vsezgodaj zbrali pred cerkvijo. Vsi smo šli škofu naproti, da ga pozdravimo, ko vstopi v Ranomeno. Ko se je škof pripeljal do ljudi, je izstopil, in med tem ko je ljudstvo prepevalo, je vsakega posebej pozdravil in šel z njimi peš naprej. (Šofiral je sam.)

Šli smo v cerkev. Po kratki molitvi tam so sledili pred cerkvijo pozdravi. Škofu so tudi darovali po starem običaju gosko in riž.

Potem je prišel škof še k naši postojanki, kakih deset minut hoda od cerkve, na samem. Zelo preprost je, vsakemu dostopen.

V soboto zjutraj je bila škofova maša, cerkev je bila polna kot ob nedeljah. Ker so prišli tudi katehisti in predsedniki občestev iz okoliških postaj, so se po maši dopoldne vsi zbrali ob škofu in mu podali sliko o posameznih misijonskih postojankah.

Popoldne je šel škof v vas in obiskal katehista, ki ne more več v cerkev. Je eden prvih kristjanov v vasi, a je oslepel in ne more nikamor.

V nedeljo je bila slovesna sveta maša, pozdrav in opoldne skupno kosilo pri nas. Iz vsake misijonske postaje je bil po eden predstavnik pri kosilu, povabljeni so pa bili tudi krajevni predstavniki oblasti. Vseh skupaj jih je bilo 24. Popoldne je bila otroška prireditev na sestrskem dvorišču, s petjem in plesi.

V ponedeljek 18. julija pa je škof odpotoval v Farafangano skupaj z duhovniki, kajti imeli so skupni sestanek v tem mestu.

PARAGVAJ

Iz te dežele v srcu Južne Amerike nam piše šolska sestra FRANČIŠKA FLAJŠMAN, ki še edina od Slovenk deluje med Indijanci rodu Čulupi. Piše sredi decembra in se zahvaljuje za pomoč, ki smo ji jo poslali iz sklada KM za vse slovenske misijonarje:

„Še vedno delam med Indijanci. Pred pol leta sem si zlomila roko v zapestju, a sedaj je že dobro ter spet lahko delam kot preje.

V mesecu juniju lansko leto smo imeli v našem misijonu veliko slavlje. Minilo je 40 let, odkar naše sestre

delujejo tamkaj. (Prve so bile same Slovenke, op. ur!). Ta dan je prišel med nas naš škof Simforijano Lukas z več misijonarji njegove družbe oblatov. Sveto mašo smo imeli na prostem ter je bila zelo lepa udeležba. Pri pridigi se je škof zahvalil vsem misijonarjem in misijonarkam, ki so v času teh 40 let delovali tukaj. Posebno je povdaryl, kako težko je bilo tu misijonarjem in misijonarkam, ko so bili povsod šele samo pogani. Naše sestre so prišle na slavnost z več postojank. Po končani maši smo vsem pripravili gostijo, na katero smo povabile tudi Indijance. Ubili smo tri krave, tako da je sleherni Indijanec prejel lep kos pečenke.

Na dan sv. Alojzija smo imeli prvo sveto obhajilo. Bilo je 25 prvoobhajancev. Na belo nedeljo je bilo krščenih 17 odraslih in 22 otrok, krst je bil med večerno sveto mašo. Vesela sem, kadar se pozdravi kak bolnik, a še srečnejša, kadar se grešnik spreobrne ali pogan pokristjani. Večkrat se zgodi, da ob zdravljenju telesa dobi zdravje tudi duša.

Pred kratkim sem v indijanski vasi zdravila ženo, ki je potem umrla za rakom na vratu. Pol leta preje se ji je na vratu pojavila velika bula, ki se je naglo razširila do desnega očesa. Vem, da je rak neozdravljiv, vendar sem jo vsak dan obiskala, da ji z zdravili lajšam bolečine. Tudi čarovnik je prihajal vsak dan k njej, v upanju, da izžene iz nje hudega duha, ki po njegovem mnenju čepi v vratu. Žena je bila trda poganka ter ni hotela nič slišati o naši veri. Šele tri ure pred smrtjo jo je milost božja ganila, da je prosila za sveti krst. Po svetem krstu se je pomirila ter mi rekla: Sestra, tako dobro se počutim, pcmaga mi tvoj krščanski Bog. „Kmalu boš pri tem Bogu uživala vso srečo in veselje“, sem ji odgovorila. Skoraj potem je mirno v Gospodu zaspala.

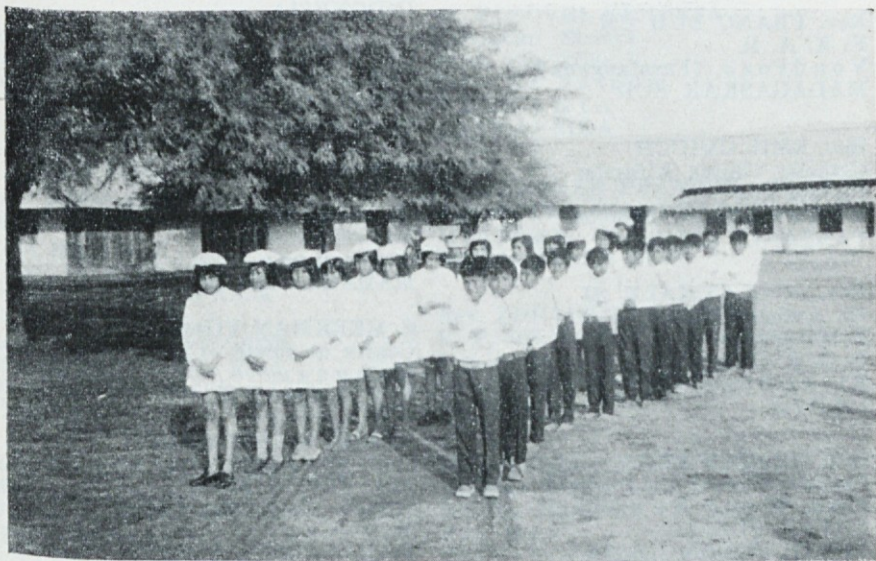

Sestra na levi je naša Frančiška Flajšman;
Spodaj Indijanci pri pitju njihove domače pijače.

Škof Simforijan Lukas govori zbrani množici pri slovesnostih 40. obletnice prilsoda naših sester med Čulupi v Paragvaju. — Spodaj: Prvoobhajanci misijona.

NASLOVNIK SLOVENSКИH MISIJONARJEV

Rev. BAJC IVAN
Mission de Fresco
par LAKOTA
B. P. 118
Côte d'Ivoire
AFRICA

Rev. BERNIK PAVEL SDB
Don Bosco Technical School
Schillong 793003
MEGHALAYA - INDIA

Rev. FRANC BRATINA FSC
Pte. Bag 1620
St. Michael's Mission
Middelburg
Transvaal
SOUTH AFRICA

Sr. ROZALIJA BRILEJ
Society of the Helpers
Peipu, Hsinchu-hsien
TAIWAN - FORMOSA
Rep. of CHINE - ASIA

Rev. FRANC BUH CM
E. K. A. R.
Vondrozo (Farafangana)
MADAGASKAR SUD

Rev. EMIL CHIUCH
Catholic Church Kifumbe
Private Bag
Makambako, Njombe
TANZANIA (Afrika)

Rev. JOŽE CUKALE SJ
St. Anthony Church
Krishnanagar
P. O. R. C. Thakurani
Bishmepar 773503
INDIA

Rev. DEČMAN LEO
Catholic Church Mu Kenk Ri
Kum Wang Eup 312-11
CHUNG PUKTO
SOUTH COREA - ASIA

P. HUGO DELČNJAK OFM
Mission Catholique
B. P. 10
Kandé
TOGO - AFRICA

Rev. DREVENŠEK MIHA
minorit
ZAMBIA - AFRICA

Rev. JANEZ EHRlich SJ
30 Park Street
10 Calcutta
INDIA

S. ČERNE MAGDALENA
Mission de Fresco
par LAKOTA
B. P. 118
Côte d'Ivoire
AFRICA

Sr. DEODATA HOČEVAR
Jl. Ir. H. Juanda 29
P. O. Box 153
Jakarta Pusat V/12
INDONESIA

Sr. FRANČIŠKA FLAJŠMAN
Casilla Correo 455
Misión San Leonardo
Chaco Paraguayo
Asunción
PARAGUAY - SUD AMERICA

Rev. ROK GAJŠEK CM
Mission Catholique
Ranomena
MADAGASCAR SUD

S. GERKMAN VIDA
Centre de Santé
Mukungu
B. P. 7 KIBUYE
RWANDA
AFRIQUE CENTRALE

Rev. PEPI GIDER
Misión Catholique EKAR
Midongy
MADAGASCAR SUD

GLINŠEK JANKO
Mission Catholique
Vangaindrano
MADAGASCAR SUD

Dr. JANEZ JANEŽ
St. Mary's Hospital
Lotung
TAIWAN - FORMOSA
Rep. of CHINE - ASIA

JEMEC TONE
Mission Catholique
Ranomena
(par Vangaindrano)
MADAGASCAR SUD

Sr. KAJNČ MAGDALENA
Loreto Convent
P. O. Asansol
Dt. Burdwan, W. Bengal
INDIA

Sr. KARNIČNIK MOJCA
Miss. de Christ-Jesus
Popokabaka, B. P. 7245
Kinshasa 1
Republique du ZAIRE
AFRICA

Sr. BOGDANA KAVČIČ
B. P. 22
Rukago
Ngozi
BURUNDI
AFRIQUE CENTRALE

Rev. JOHN KEEFE
Diocese of Fort Portal
P. O. Box 176
FORT PORTAL
UGANDA East AFRICA

Rev. IVAN KEŠPRET SDB
Citadel, Siga, Taylor Road
10 Madras 600010
INDIA

Rev. MARCEL KERŠEVAN CM
Mission Catholique
Bikero
(par Mbandaka)
ZAIRE, AFRICA

P. EVGEN KETIŠ OFM
Mission Catholique
Kandé
TOGO, AFRICA

P. ALBIN KLADNIK FSC
Catholic Church
P. O. Box 9
White River 1240
SOUTH AFRICA

P. JOŽE KOKALJ SJ
St. Ignatius Church
Box 125 - LUSAKA
ZAMBIA - AFRICA

P. VLADIMIR KOS SJ
Sophia University
7 Kioicho, Chiyoda-ku
Tokyo
JAPAN

Rev. JANKO KOSMAČ
Mission Catholique
Bcx 129 ANKARANA
Farafangana
MADAGASCAR SUD

Sr. KOSOVEL ERNESTA
Canossian Sisters
P. O. Box 2756
Dar Es Salaam
TANZANIA
EAST AFRICA

Rev. KRANER FRANČEK
Mission Catholique EKAR
Midongy
MADAGASCAR SUD

Rev. ZDRAVKO KRAVOS
B. P. 166 Bafia
Ombessa
CAMERUN
AFRICA

Rev. ANDREJ MAJCEN SDB
Salesian School
801 Yu Nung Rd.
Tai Nan
TAIWAN, Formosa, ASIA

Sr. TEREZIJA MEDVEŠČEK
Auxilium Convent BANDEL
P. O. Hooghly
Calcutta, West Bengal
INDIA

Sr. ANICA MIKLAVČIČ
Catholic Church Shin Minli
Cung Li
Taoyuan Shien
TAIWAN - FORMOSA
Rep. of CHINE - ASIA

Prof. MLAKAR KRISTINA
Matero Boys' Secondary School
Box 2494, Lusaka
ZAMBIA - AFRICA

Rev. JOŽE MLINARIČ SDB
Rukago B. P. 22
Ngazi
BURUNDI - AFRICA

Sr. MRHAR MARJETA
Mission Catholique
Tangainony
(par Farafangana)
MADAGASCAR SUD

Rev. s. FRANČIŠKA NOVAK OSU
166 Chareonprathet Road
Chiangmai
THAILAND - ASIA

Sr. M. VINCENT NOVAK Obl.
R. C. Mission, P. O. Box 9
Keimoes 8860
(Cape Province)
SOUTH AFRICA

Rev. OPEKA PETER CM
Mission Catholique
Vangaindrano B. P. 28
MADAGASCAR SUD

Sr. TEREZIJA PAVLIČ
Mission Catholique
Tangainony
(par Farafangana)
MADAGASCAR SUD

Rev. PAVLIN STANKO SDB
1. Wong Chuk Hang Road
HONGKONG - ASIA

Sr. MARIJA PAVLIŠIČ
Mission Catholique
Ranomena
MADAGASCAR SUD

Sr. MARIE X. PIRC OSU
Regina Mundi Institute
1110 Soi Wat Phai
12 Bangkok
THAILAND - ASIA

P. PODGRAJŠEK LOJZE S.J.
Muchava Secondary School
P. O. CHOMA
ZAMBIA - AFRICA

Sr. POGORELC J. ELIZABET
P. O. Box 31, UPINGTON 8800
Cape Province, SOUTH AFRICA

Sr. AMANDA POTOČNIK
Mission Catholique
Vangaindrano
MADAGASCAR SUD

Rev. FRANCE PREGELJ S.J.
St. Pauls Mayor Seminary
P. O. Box 2, BRUSSERE
WAN - SUDAN - AFRICA

Sr. MARICA POTOČNIK
New Nurses Home
Addington Hospital
400 DURBAN/Natal
Rep. SOUTH AFRICA

Fr. VALENTIN POZNIČ FSC
P. O. Glen - Cowie 1061 P. O. Box 1
Middelburg, Transvaal
SOUTH AFRICA

Rev. FRANC REBOL MM
Catholic Mission
Yuan Li (Miaoli)
TAIWAN - FORMOSE
Rep. of CHINE - ASIA

Sr. KONRADINA RESNIK
St. Elisabeth's Nursing Home
Harkness Road
Malabar Hill
Bombay 6
INDIA

Rev. RINK LOUIS C.S.C.
St. Patrick's High School
P. O. Box 1005 - MONROVIA
LIBERIA - WEST AFRICA

Fr. EDVARD L. ROBERTS
Catholic Mission Eudulen
P. O. Box 4
Ngorongoro
(via Arusha)
TANZANIA (East Africa)

Sr. CECILIA RODE
Eccle Bon Ali Cuia
Pahlavi 804
Tabriz
IRAN

ROUS BARBARA
Our Lady's Hospital
Box 30 - MPIKA
ZAMBIA - AFRICA

Rev. ROVTAR JOŽE SJ
Mpima Seminary
P. O. Box 72
Kabwe
ZAMBIA - AFRICA

Rev. RUDEŽ RADKO SJ
KATONDWE, P. Bag E 16
Lusaka
ZAMBIA - AFRICA

Rev. JANKO SLABE
E. K. A. R.
Matanga
(par Vangaindrano)
MADAGASCAR SUD

Sr. SREŠ MARIJA
Nana Kantharia
Pest: Lusadiya
Sabarkantha Distr. 383250
GUJARAT - INDIA

Mampera ŠTANTA IVAN CM
E. K. A. R.
Thosy
MADAGASCAR SUD

Sr. ŠTEH TEREZIJA ALOJZIJA
Voortrekkerstraat 118
Ceres 6835
R. SUD AFRICA

Sr. THERESE BENIGNE ŠTEH
Saint Vincent Convent
P. O. Box 28 KOELENHOF
7605 - R. S. AFRICA

P. LOVRO TOMAŽIN SJ
Box Ch. 55
Chelston Catholic Church
Lusaka
ZAMBIA - AFRICA

Rev. SUŠNIK RADO CM
Mission Cotholique
Vangaindrano
MADAGASCAR SUD

Rev. MIRKO TRUSGNACH S.C.J.
Bau Betharram
195/1 Thanon Chang Khlan
Chiangmay
THAILAND - ASIA

Fr. LEOPOLD VIDMAR SJ
Catholic Church
St. Anthon, KAURAPUKUR
P.O.R.C. THACURANI, Via Alipore
Cal. 27, WEST BENGAL
INDIA

Fr. JANEZ UDOVČ SJ
St. Josep's College
North Point
Darjeeling
INDIA

Rev. LUDVIK ZABRET SDB
Don Bosco Farme
Rivona P. O.
Sulcorna - Goa
INDIA

Sr. dr. MIRIAM ZALAZNIK
St. Mary's Convent
53, Tagore Road
Kanpur 208004
INDIA

ŽITNIK FREDI
Mission Catholique
Vangaindrano
MADAGASCAR SUD

Sr. JOŽEFA ZUPANČIČ
546 Osaka Shi
Higashi Sumiyoshiku
Yamasaka Cho 5, N. 26
Seibo Seishien
JAPAN

Sr. Dr. AGNES ŽUŽEK SCMM
P. O. Box 2891
Rittat Hospital
Addis Abeba
ETHIOPIA - AFRICA

Sr. SILVA ŽUŽEK SCMM
Holly Family Hospital
P. O. Box 21
Berekum B/A
GHANA - WEST AFRICA

Sr. TEREZIJA ŽUŽEK SCMM
P. O. Box 3628 CRS
HODEIDAH Y.A.R. - YEMEN
ARAB REPUBLIC - ARABIA

PO MISLJONSKEM SVETU

PAKISTANSKA CERKEV je Cerkev ubogih. Saj tvorijo le 0,5 % prebivalcev. Med 70 milijoni prebivalcev je le 360.000 katoličanov. Pred delitvijo Pakistana in Indije je bilo kakih 20 % katoličanov, ki so pripadali srednjemu sloju. Vsi pa so bili vzgojeni v kolonialni miselnosti Portugalcev. Zato so se morali po cepitvi odseliti v druge kraje. Ostali so večinoma reveži. Saj je med pakistanskimi katoličani kar 78 % nepismenih. Tudi sicer je socialni položaj težak. Na 8.000 ljudi pride en zdravnik in bolničarka na celih 13.000 ljudi. Ker so katoličani večinoma na deželi, je delo zelo trdo, tam dosega med katoličani nepismenost celo 85%. Stik med kristjani in muslimani je v Pakistanu še zelo majhen. Vsak je zaprt v svoj krog, seveda katoličani, ki so v taki manjšini, še celo. Misijsko delo v Pakistanu je komaj na začetku, če sploh moremo to reči. A Cerkev je prisotna tudi tam.

SAIGONSKI POMOŽNI ŠKOF Nguyen Van Thuan je še živ. Krožila je vsaj trdna sumnja, da je že mrtev. V času sinode pa je vaticanški radio potrdil vest, da še živi. Nadškof Paul Ngyuen Van Binh iz mesta Ho Chi Minh je namreč dobil dovoljenje, da ga obišče, predno je smel oditi v Rim na peto sinodo škofov. Področnosti tega obiska niso znane. So pa svetovne simpatije s tem škofom, ki je — tako poročajo

zlasti sojetniki — svetniška osebnost, neuklonljiv in pravi blagoslov za jetnike. Aretiran je bil takoj po prihodu komunistov na vlado. Ker ni ugodil zahtevi, da bi priznal „svojo krivdo“, ki naj bi bila predvsem v tem, da je bil povezan z ameriško CIA, je bil na razne načine mučen.

V UGANDI je upravičeno nov preplah. Predsednik Idi Amin je začel na veliko preganjati vernike krščanske veroizpovedi. Na stotine je zaprtih in se boje tudi umorov. Uganda je že dala prve afriške mučence in vse kaže, da jih bo še dala. In kakor so bili prvi mučenci „seme kristjanov“, saj je ugandski misijon prvi po uspehu, tako upajmo, da bo tudi sedanje trpljenje rodilo nasprotni uspeh, kot ga hoče doseči bolesten predsednik.

V EGIPTU je koptska cerkev protestirala proti vladnemu načrtu, da bi za osnovo državnega prava vzeli „sharia“ — islamski božji zakon. S tem bi bila porušena svoboda veroizpovedi in kršene mednarodno sprejete človekove pravice. Po tem novem zakonu bi lahko grozila celo smrt, če bi kdo iz islama prestopil v krščanstvo, pa čeprav bi bil to nekdanji odpadnik. Zato smatrajo kopti, tako pravoslavni kakor katoliški, tak zakonik za protikrščanski.

SAUDSKA ARABIJA financira svetovni muslimanski misijon. Velike vsote

te je dala na primer za mošeje v Londonu, Ženevi, Lizboni, Rimu. Veliko podporo dobivajo že itak muslimanske države kot so: Libija, Kuwait, Tunizija, Maroko. Prav tako podpira muslimanske organizacije, ki naj širijo islam. Velike vsote — na milijone dolarjev — daje Saudska Arabija za islamske univerze, ustanavlja študentske centre, daje štipendije dijakom. V načrtu je radioodajna postaja v Arabiji „glas islama“. Za Mohamedov življenjepis v več knjigah je preračunan strošek na 300.000 dolarjev. Na svoje stroške je prevzela tisk korana za izvoz v treh milijonih izvodih. Vsekakor velika aktivnost.

PREDSIEDNIK LIBIJE Ghadafi je posebno zagrizen musliman. V Togo, sosednji državi, je pozival na revolucijo proti krščanstvu. Afrika je dolžna, da izžene krščanstvo s svoje zemlje, tako je dejal. Kajti krščanstvo je kolonialni uvoz. Svobodna bo

Indijski mohamedanec

Afrika šele tedaj, ko bo izginil še ta preostanek kolonialne politike. Ko se pripravlja demokratizacija v Nigeriji, je med vsemi nemuslimanskimi verskimi skupinami nastal preplah, da bo nova zakonodaja „muslimanska“ in zato antikrščanska.

V SIAMU je katoliška Cerkev skromna manjšina in to v dvojnem pomenu besede. Katoličanov je le 175.000 (poleg njih 40.000 protestantov) in še ta manjšina med 43 milijoni prebivalcev je sestavljena večinoma iz narodnih manjšin: gorskih rodov, kitajskih naseljencev, Vietnamcev. Tretjina katoličanov živi v mestih in večinoma so to revni sloji. Ko se je Tajska znašla sredi komunističnih držav in od vseh strani grozi nevarnost in se doma širi propaganda, je razumljivo, da se tudi Cerkev pripravlja na najhujše. Zato hiti s tem, da vse vodstvo izroča domačinom. Sicer pa ta položaj poznamo iz ponovnih poročil naših misijonark s. Ksaverije Pirc in s. Frančiške Novak.

V INDIJI štejejo danes devet milijonov katoličanov. To naj bi spriče 620 milijonov pomenilo 1.5% vsega prebivalstva. Katoliška Cerkev je še vedno več ali manj tuje delo. Prav tako muslimani, ki jih je številčno več (11.2%), kajti tudi med vodilnimi Indijci je miselnost, da sta indijstvo in hinduizem cno in isto. Tako naj bi bil praktično, čeprav ne po državnem zakonu, hinduizem nekako državna vera. Cerkev se zelo trudi, da bi postala vedno bolj indijska. K temu prispeva veliko število domače duhovščine, pa poizkusi, kako bi vse — tudi teologijo in posebno liturgijo — indinizirali. V teh točkah so nastali razpori med naprednimi in konservativnimi elementi. Zlasti med laiki se je ta dvojnost močno pokazala že na več zborovanjih, posebno ko je šlo za bogoslužje. Ker je nedvomno v stvari sami problem,

bo še trajalo dolgo, predno se bodo ta vprašanja razčistila. Je pa že od Nobilija sem ta problem v Indiji posebno pereč. Kajti hinduizem ima v sebi neko magično moč, da vse sprejema pa nič ne oddaja. In je težko najti zlato sredo v prilagajanju ali inkulturaciji, kot moderno pravimo. Vedno je nevarnost, da bo Cerkev še vedno ostala tujka, četudi bo imela duhovnike in ima skoraj vse škofe domačine. Po drugi strani pa se v svoji prilagoditvi hinduizmu lahko spusti v nevarnost, da „paganizira“ krščanstvo.

NA JAPONSKEM je po mnenju jezuita p. Dumoulina kljub majhnemu številu katoličanov (300.000) krščanski vpliv vendarle velik. Po njegovih navedbah se ima za kristjane od 2 do 6 milijonov Japoncev. Notranje se čutijo kristjani, četudi niso krščeni in niso formalno v nobeni krščanski cerkvi. Velik vpliv imajo na javnost zlasti izobraženci. Posebej omenja dva literata: pisateljico Ayako Sono in romanopisca Shusaku Endo, ki je znan po romanu „Milk“, ki je postal „best-seller“. Njuna dela niso le visoke literarne kvalitete, ampak služijo inkulturaciji krščanstva. Velik vpliv seveda imajo katoliške šole, saj te najbolj približajo krščanstvo japonskemu izobraženstvu. Po mnenju p. Dumoulina bo Japonska v bodoče veliko soodločala v življenju Azije, kjer živi 54% človeštva. Zato je že ta mala skupina katoličanov velikega pomena za Japonsko in za Azijo.

V EKVATORIALNI GVINEJI je nezaslišan teror, ki ga v vedno hujši obliki izvaja bolesten predsednik Francisco Macia N'guema. Zapori, nasilja, umori, zapiranje cerkva, to je na dnevnem redu. Kdor more, beži, zlasti izobraženci. Kajti kdor je od bolesten sumničavega predsednika samo malo esumljen, mora izginiti.

Katoliška katedrala v Malabo - zaprta.

Štejejo, da je v Gabonu 80.000 beguncev, v Kamerunu 20.000, v Španiji 7.000, v Nigeriji 5.000. Skratka tretjina prebivalstva je v begunstvu. In o vsem tem svetovna javnost niti ne ve. Kar je zanimivo, ne gre tu za komunizem, ne za islam, saj je Afriška Gvineja katoliška dežela, ampak za samovoljo patcloškega predsednika. Da nadomeste v kavnih nasadih delavce, se poslužujejo pravega suženjstva. Kljub temu je produkcija zelo upadla. Da pri tem Cerkev zelo trpi, je razumljivo. Vsi tuji misijonarji so bili izgnani že leta 1970. Škofje – tudi domačini – pregnani ali ovirani v delu. Celotna katedrala v Malabo je zaprta. Vse šole, ki so jih vodili misijonarji, so zaprte. Krščan-

ski pogreb ni več dovoljen, za krst otroka morajo starši dobiti posebno vladno dovoljenje, krščanski pouk ni dovoljen. Prazniki in slovesnosti so odpravljene, Cerkve ne sme nihče finančno podpirati. Duhovniki so zaprti, ker niso dovolili, da bi bila na glavnem oltarju predsednikova slika. In zraven bi moral biti napis: „Bog je ustvaril Gvinejo po volji očeta Masie. Brez njega bi ne bilo Ekvatorialne Gvineje. Naprej z Masiejem, nič brez Masieja, vse z Masiejem“. Celu Sovjeti so osumljeni, dasi pokupijo vso kakavno produkcijo in smejo s svojimi ladjami do Gvineje. In nihče ne more prerokovati, kako dolgo bo trajal ta nerazumljivi teror.

KAJ BO V RODEZIJI, ko bo konec režima Jana Smitha. To vprašanje so stavili pregnanemu škofu Lamontu. Odgovoril je dobesedno takole: „Pri nas ni napetosti med rodovi. štirje voditelji za osvobojenje so voditelji strank. Hočejo neodvisnost. Vsi štirje so prepričani kristjani. Škof Muzorewa in Nkomo sta metodista, Sithole pripada mali protestantski cerkvi, Mugabe pa je katoličan. Lahko bi sodelovali v krščanski državi. Ker pa Smith venomer trdi, da je njegova vlada prava krščanska vlada, je kaj lahko razumeti, da osvobodilna gibanja iščejo pomoč v Moskvi. Če Smithov režim ostane, prav gotovo obstoji nevarnost, da se bo komunizem v Rodeziji utrdil.“

MOZAMBIK vlada komunistična Frelimo-stranka, a med ljudstvom izgublja zaupanje. Tudi Cerkev postaja pogumnejša. Škofje so na vlado poslali odprto protestno pismo, v katerem omenjajo zlasti politična taborišča, kjer v nemogočih razmerah od lakote, pretepanja in vsakovrstnih šikan umirajo ljudje, ki niso istega mišljenja. Poleg tega se potegujejo za svobodo v šolah, kjer se nasilno po-

učuje marksistični nauk, onemogoča pa verski pouk. Tudi vlada bo morala dobro premisliti, kako daleč sme s svojimi nežloveškimi ukrepi, kajti vedno visi tudi nad Mozambikom nevarnost spopada z Rodezijo.

V TAJSKI je kupčija z otroki postala dobičkonosna trgovina istih ljudi, ki iz Tajske ali preko Tajske v Evropo in Ameriko dovažajo droge. Evropske in ameriške države so že kupile – iz karitativnih razlogov – nešteto otrok, ki jih za mal denar pokupijo kriminalni trafikanti. Vsak otrok stane od 6.000 do 12.000 nemških mark. Tisti, ki otroke kupujejo, pa ne pomislijo, da bi storili večje karitativno delo, če bi pomagali otrokom živeti v svoji lastni deželi. Saj bi za vsoto 6.000 mark lahko živelo več otrok, ne le eden.

KOREJSKI UVOZ bi lahko rekli sekta, ki jo po Severni Ameriki širi Korejec Sun Myong Mun. Zanimivo je, da je v ozadju te sekte denar. Katoličani, pravoslavni in mnoge protestantske cerkve so sekto preštudirale in jo razglasile kot nekrščansko, ker potvarja sveto pismo, maliči osnovne krščanske dogme, je strupeno antisemitska. Kljub temu sekta uspeva in bega mnoge ljudi.

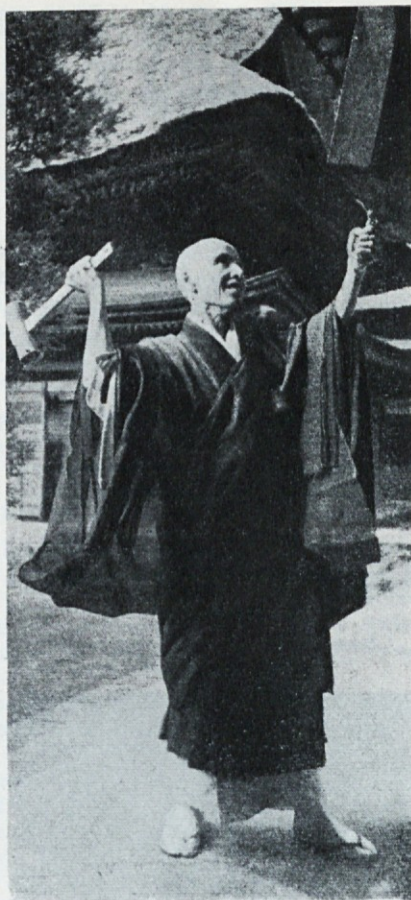
UGANDA bo letos slavila stoletnico Cerkve. Med drugimi programi imajo v načrtu vsenarodni evharistični kongres. Toda veliko vprašanje je, kam bo vodilo divjanje predsednika Ida Amina, ki zadnje mesece zapira in mori ugledne katoličane. Nerazumljivo je, da prav ugandski misijon, ki je eden najuspešnejših, mora trpeti tiranijo muslimanskega predsednika, ko so vendar muslimani ravno v Ugandi v veliki manjšini. Med 13 milijoni prebivalcev je tretjina katoličanov. In tudi duhovniških poklicev imajo veliko. Trenutno imajo 550 bogoslovcev. Morda se bodo prvim

ugandskim mučencem pridružili spet novi. In če so prvi bili „seme novih kristjanov“, smemo zaupati, da bodo tudi sedanji.

V TANZANIJI se je zgodilo isto kot v Zaire. Obe državi sta poddržavili katoliške šole. In kakor je lani Mobutu vrnil Cerkvi šole v upravo, ker ji država ni bila kos, tako je zdaj tudi tanzanijska vlada storila isto. Petletno izkustvo (šole so poddržavili leta 1973) je dokazalo, da nalogi državno učiteljstvo ni kos.

V JUŽNI AMERIKI moremo govoriti o misijonskem področju v pravem pomenu besede skoro edinole v Braziliji. Sicer dejstvo, da le 38% brazilskega ozemlja spada v področje pravih škofij in 62% na svobodne prelature, ki naj bi bile prehodna misijonska stopnja, še ne pomeni, da je res 62% ozemlja misijonskega. V ogromnem amazonskem področju, kjer žive še v svojem najbolj primitivnem življenju domačini Indijanci, delujejo le 504 duhovniki in od teh je le 34 Braziljancev. Misijonarji, večinoma Evropejci preživljajo podobno kot nekoč na severu naš Baraga in njegovi sodelavci. Boj za Indijance, da jih zavarujejo pred bogataši in oblastmi, ki bogataše podpirajo, je trd in velikokrat brezuspešen.

V GHANI je škof v Sumasi Peter Kwasi pozval krščanske občine, zlasti izobražene laike, da bi prevzeli aktivnejšo vlogo pri osvoboditvi Afrike. Tako kapitalizem kakor komunizem je s krščanstvom nezdržljiv. Cerkev pa mora osvobajati celotnega človeka: telo, duha in dušo. Svojo poslanico je zaključil z besedami: „Cerkev mora izpolnjevati trojno Kristusovo poslanstvo na zemlji: oznanjati božje kraljestvo; tukaj in sedaj delovati za uresničenje tega kraljestva; s svojim življenjem kazati na svojskost obljubljenega kraljestva.“

V Zen-samostanu v Tokyju bonec vabi k molitvi.

V AFRIKI so katoličani najbolj številni v sledečih državah: Uganda 3.800.000, Nigerija 3.700.000, Tanzanija 2.900.000, Kenija 2.100.000. Najmanj pa imajo katoličanov Somalija 2.600, Mavretanija 5.000. Največ duhovnikov imajo Zaire (2.500) Tanzanija (1.300) in Južna Afrika (1.100). Ti podatki so vzeti iz najnovejše statistike. Po zadnjem vatikanskem letopisu je v celi Afriki že 50 milijonov

katoličanov, kar pomeni 11,7% prebivalstva. Trenutno deluje v Afriki nekaj nad 16.500 duhovnikov, blizu 6.000 redovnih bratov in čez 34.000 redovnic.

SVETO PISMO je bilo prvič prevedeno v enega senegalskih jezikov „wolf“. Prevod vseh štirih evangelistov je napravil francoski misijonar iz družbe Svetega Duha o. Albert Pouget. Tako je trenutno vsaj kakšna svetopisemska knjiga prevedena že v 1.603 jezike. Celotno sveto pismo stare in nove zaveze je prevedeno le v 262 jezikov. Nova zaveza sama v 401 jezik in nekaj knjig v 904 jezikov. Največ prevodov je do zdaj doživel evangelij po Marku. V mohamedanskih deželah ima prednost Matej, v Indiji Janez.

V INDIJI je bila ustanovljena nova škofija Khandwa. Tako je število ško-

fij doseglo točno številko sto. Od teh jih je 82 rimskokatoliškega obreda, 16 siromalabarskega in dve siromalan-karskega obreda. Najbolj značilno je to, da od vseh sto škofij 93 škofij vodijo domačini. V nobeni misijonski deželi ne prehaja mlada Cerkev v domače roke tako kot ravno v Indiji. Poleg težnje, da se Cerkev čim hitreje udomači, je razlog tudi ta, da tujim misijonarjem dostop v Indijo ni omogočen.

HAVAJSKI OTOKI so lani slavili 150-letnico obstoja Cerkve. Leta 1827 so prišli na otočje prvi katoliški misijonarji. Leta 1944 je bil ustanovljen apostolski vikariat. Šele čez sto let (1941) je bil povzdignjen v škofijo. Med 847.000 prebivalci na Havajskih otokih je 206.000 katoličanov, ki so razporejeni v 66 župnij.

ALJASKA je razsežna dežela in redko naseljena. Duhovnikov je malo in le občasno obiskujejo vernike v oddaljenih naseljih. Da bi bilo dušno pastirstvo med Eskimi in priseljenimi Indijanci bolj uspešno, so zadnji čas posvetili petnajst Eskimov za stalne diakone. Ti bodo v odsotnosti duhovnika mogli opravljati vse dušnopastirsko delo, razen svete maše in spovedi.

IZ BURUNDIJA so izgnali 12 misijonarjev-combenciancev. V svojem listu Nigrizia so objavili članek, ki je dal povod temu izgonu. Sprva je bil dan odlok, da morajo oditi v 24 urah. Na posredovanje škofov so jim pustili čas, da pospravijo svoje stvari in urede oddajo misijonskih postaj. Z njimi pa so morali oditi tudi laični sodelavci italijanske narodnosti. Zado-stovalo je, da so v svojem listu zapisali, da sedanji vojaški režim ni nič boljši kot prejšnji, ki so ga vrgli sedanji oblastniki. Kako občutljivi so posebno vojaški režimi!

Bralec mašnega berila v Oceaniji
— v narodni noši.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJJA

K POMEBNI PETINDVAJSETLETNICI

Misijonska znamkarska akcija ali kakor angleški uradni naziv bolj točno pove: Akcija v pomoč katoliškim misijonom, ki jo je pred 25 leti ustanovil lazarist Karel Wolbang v ZDA, potem ko je bil več let misijonar na Kitajskem, praznuje srebrni jubilej. Ob tej priliki vsem bralcem Katoliških misijonov podajamo nekaj več podatkov o tej ustanovi slovenskega misijonskega zaledja, ki zasluži vse priznanje. Najprej okrožnica ustanovitelja vsem sodelavcem:

MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA (MZA)
CATHOLIC MISSION AID (CMA)

Advent 1977

DRAGI MISIJONSKI PIONIRJI IN SODELAVCI

Kako je z Vami? Smo li imeli letos stik med seboj?

Prav primerna je bila misel zdravnice Dr. Agnes Žuškové iz Ethiopije nam vsem v zaledju, ki je zapisala: "Bliža se Misijonska nedelja. Čutim, da se moram vsaj z nekaj besedami povezati s sodelavci v Kristusovem vinogradu, v zaledju. Naša uboga dežela vedno bolj trpi, kot berete verjetno v časopisih."

Ves svet je v adventnem pričakovanju vsak dan, dasiravno cerkvena liturgija enkrat na leto posebej poudari potrebo priprave na Gospodov prihod v srca nebogljenih.

Z letošnjimi božičnimi voščili Vam gibanje MZA (Misijonske Znamkarske Akcije, angleško: Catholic Mission Aid) želi povedati, da se je napor prvih začetkov leta 1952, v letu 1963 skristaliziral v prvo organizirano MZA, ki je doživela 1971 skromno spremembo Pravil (Charter); leta 1974 uradno priznanje države Ohio (Cleveland) kot CMA, kot davkov prosta organizacija, ki vsak dolar svobodno obrne v misijonsko pomoč vsem našim misijonarjem na terenu. Letos smo doživeli že 25-to obletnico sodelovanja.

12 nas je bilo od 11. — 13. oktobra 1977 v Scarborough, hitro rastočem delu Metropolitan Toronto, na SREČANJU vodstva MZA — CMA. Pravila so bila v celoti predelana in izboljšana. V dialogu smo preudarili mnogo zadev, ki so važne za nadaljno rast celotnega gibanja. V MSIP (MISIJONSKA SREČANJA IN POMENKI) boste čitali v celoti precej o SADOVIH našega iskanja.

Spopolnili smo celotno vodstvo MZA. Sklenili vprašati vsakega na terenu, če še želi dobivati AD (Ameriško Domovino) s petkovimi MSIP in vemo, da bo svak rad na to vprašanje čimpreje odgovoril.

Ob razpošiljanju letošnje pomoči na teren bo v glavnem prišlo na posameznika \$ 150.-. Kjer cela skupina misijonarjev želi deliti vso

došlo pomoč med seboj po potrebi, kot na Madagaskarju ali v Zambiji, bo pomoč dana nemu za vse, v primernem znesku, da si razdelijo.

Nikdar dovolj ne priporočamo v molitev za dobrotnike, ki mislijo na naše misijonarje in misijonsko rast Cerkve sleherni dan. Veliko jim dolgujemo, mnogi že dolga leta. Mislite nanje pogostoma. Bodimo v molitvah in žrvah velikodušni.

BOŽIČ JE PRAZNIK ROJSTVA GOSPODOVEGA V DUŠAH VSEH, KI SO BOGU PO VOLJI. NAJ SE RODI V GLOBINAH NAŠIH SRC IN NAJ NAŠE MISIJSKO SODELOVANJE POSPEŠI PRIHOD KRISTUSOV V DUŠE PREMNOGIH, KI SKUŠAJO PO NAŠIH SKUPNIH NAPORIH NAJTI SMISEL LASTNEMU ŽIVLJENJU ZA ČAS IN VEČNOST. BOŽJI NAM JE ROJEN SIN, VESELIMO SE!

Naj bi nas NOVO LETO 1978 našlo povezane v duhu in molitvenih žrtvah, ko bomo iskali vedno novih možnosti in načina za našo skupno rast v večne dimenzije. Vse dobro želi po širnem svetu, Vaš v Kristusu in Mariji

(Rev.) Charles A. Wolbang, C.M.

V nadaljnem objavljamo najnovejša pravila te ustanove in na koncu še nekaj podrobnih določil:

IZBOLJŠANA PRAVILA MISIJSKE ZNAMKARSKE AKCIJE (MZA)

Člen I : IME

Svetovna povezanost slovenskih misijonskih poverjeništev in odsekov se imenuje Misijonska Znamkarska Akcija. S kraticami jo označujemo z MZA. Angleško je registrirano kot Catholic Mission Aid (CMA).

Člen II : NAMEN

Namen MZA je izvajati s pomočjo žrtev misijonskih sodelavcev organizirano akcijo v prid vsem slovenskim misijonarjem v misijonskih deželah.

Člen III : SREDSTVA

1. Molitvena povezanost sodelujočih kliče božji blagoslov nad vse članstvo in vedno novih milosti nad delo slovenskih misijonskih pionirjev po svetu. Vsi sodelujoči goreče molijo in žrtvujejo za nove misijonske poklice in globoko formacijo domače duhovščine za sv. Cerkev.

2. Vzgojno MZA oblikuje duha sodelujočih z medsebojnimi osebnimi stiki, s pismi, okrožnicami, Misijonskimi Srečanji in Pomemki (MSIP) v Ameriški Domovini (AD) in drugimi članki v katoliških revijah. Gorečnost posameznikov pridobiva MZA vedno novih sodelavcev med misijonskimi prijatelji po svetu.

3. Materialno MZA redno zbira po svojih sodelavcih znamke in najrazličnejše denarne darove v pomoč delu slovenskih misijonarjev. Iznajdljivosti posameznikov je pripuščeno iskanje vedno novih dovoljenih in upravičenih virov misijonske pomoči.

Člen IV : ČLANSTVO

Članstvo MZA se deli v aktivne in podporne člane. Njih glavni namen je pomagati MZA do bujnejše rasti in uspešnejših virov dohodkov za misijonsko pomoč. Vodstvo posameznikov odsekov ima pravico odločati o vprašanju in višini članarine.

Člen V : VODSTVO

Vodstvo je sestavljeno iz ožjega in nadzornega odbora MZA.

1. **Ožji odbor** sestavljajo: Predsednik, podpredsednik, tajnik in blagajnik. Za obnovitev ožjega odbora se Ustanovitelj posvetuje s člani Ožjega in Nadzornega odbora. Imenuje jih za pet let. Ožji odbor skrbi, da se vse delovanje vrši po pravilih organizacije. Predloži Nadzornemu odboru v pregled letno poročilo.

2. **V Nadzornem odboru** je vedno zadostno število (najmanj pet) članov iz celega sveta. Ob koncu koledarskega leta pregledajo letni obračun in celotno poslovanje MZA, v kolikor zadeva Ožji odbor: dohodke MZA v tekočem letu poslovanja, izdatke, razdelitev pomoči med vse misijonarje po vsem svetu. Imajo vedno pravico predlagati svoje želje, prav tako kot vsak član Ožjega odbora. Tako lahko uspešno vplivajo na stalno rast in razvoj celotne MZA. Število članov Nadzornega odbora se po potrebi lahko spremeni, kot rast organizacije trenutno zahteva.

3. **Ožji in Nadzorni odbor** morata biti vsako leto 31. decembra nanovo potrjena ali nadomeščena po Ustanovitelju ali njegovem namestniku. O potrebi zamenjave, kot o vsem važnem v sodelovanju in delovanju MZA, se duhovni voditelj stalno posvetuje z vsemi odborniki MZA. Zaradi velikih razdalj med sodelujočimi, se vrši sodelovanje Ožjega in Nadzornega odbora pismeno. Vsak odbornik je naprošen, da svoje želje, načrte, predloge, probleme ali pritožbe čimprej sporoči Ustanovitelju, oziroma njegovemu nasledniku ali predsedniku Ožjega odbora.

4. Funkcije Ožjega odbora

a — **Predsednik** mora biti stalno na tekočem o celotnem delovanju MZA. Ima redne stike z duhovnim voditeljem celotne MZA, z ožjim in nadzornim odborom, s predsedniki odsekov in poverjeniki. Mora biti sposoben, vesten po značaju in več v dopisovanju.

b — **Podpredsednik** nadomesti predsednika v odsotnosti in vrši po predsedniku zaupane mu funkcije. Število podpredsednikov se spreminja po potrebah napredujoče MZA.

c — **Tajnik** je oseba zaupanja Ožjega odbora. Je v stalnem stiku s predsednikom MZA in ustanoviteljem MZA oziroma njegovim naslednikom. Vodi korespondenco MZA.

d — **Blagajnik** je stalno na tekočem in v celoti odgovoren za denarno poslovanje celotne MZA. Vodi blagajniške knjige dohodkov in izdatkov MZA (MZA). Nabavlja in razpošilja čeke za slovenske misijonarje, po navodilih Ožjega odbora, s pristankom duhovnega voditelja. Pripravi letni finančni obračun in ga predloži Ožjemu odboru in pravnemu svetovalcu (Legal Council) CMA (MZA) za oprostitve davka (Income tax return za Internal Revenue Service). Po potrebi nabavljajo in razpošiljajo čeke tudi: predsedniki odsekov in poverjenike, po navodilih Ožjega odbora, s pristankom duhovnega voditelja.

5. Druge funkcije v MZA

a — **Odseki** se ustanavljajo po potrebi. Ožji odbor MZA odobri s pristankom ustanovitelja novi odbor: Predsednik, podpredsednik, taj-

nik, blagajnik in vsaj dva člana nadzornega odbora. Po potrebi se doda odboru še zapisnikar (Recording Secretary). Vsak odsek ima duhovnega voditelja, ki si ga izbere izmed krajevne duhovščine. Duhovni voditelj mora imeti misijonskega duha, razumeti delovanje MZA in mora biti potrjen od duhovnega voditelja celotne MZA. Vsak odsek ima aktivne in podporne člane. Prejema navodila od vodstva MZA in ga obvešča o svojem delovanju. Vsak odsek mora imeti letni občni zbor, na katerega se povabi vse članstvo. Na občnem zboru so podana poročila vseh odbornikov. Izvoli se novi odbor ali odobri stari, oziroma izvršijo potrebne spremembe. En izvod zapisnika občnega zbora se mora poslati duhovnemu voditelju cele MZA.

b — **Poverjeništa** sestavljajo poverjeniki in poverjenice v zaledju in misijonskih deželah, ki so v svojem delokrogu pri razvijanju MZA samostojni. Imajo za pridobivanje lastnih sodelavcev povsem proste roke, dokler razvijajo delovanje v duhu in v skladu z navodili vodstva MZA. Njih imena so objavljena v MSIP.

c — **Ožji odbor** imenuje z odobrenjem ustanovitelja odseke in poverjenike, po potrebi pa jih tudi lahko odstavi iz važnega razloga, če ne vršijo svojih obveznosti vestno po pravilih MZA.

d — **Bogoslovska akcija** skrbi v MZA za vzgojo in formacijo domače duhovščine v misijonskih deželah. Vršijo jo odseki ali posamezniki po dolgoletnih izkušnjah MZA.

e — **Znamke**: Zbiranje in sortiranje znamk se v MZA stalno nadaljuje po sodelujočih pionirkah v Clevelandu in drugod.

Člen VI : DUHOVNI VODITELJ

Duhovni voditelj skrbi za duhovno rast in misijonsko gorečnost sodelujočih v MZA. Je v stalnem stiku s predsednikom in tajnikom ter kolikor mogoče tudi z ostalimi odborniki ožjega in nadzornega odbora. Vse akcije važnejšega značaja se vršijo v MZA DOGOVORJENO: po predhodnem posvetovanju ožjega odbora, s pristankom duhovnega voditelja. V izrednih primerih zadostuje dogovor predsednika in tajnika z duhovnim voditeljem. Ustanovitelj ima pravico MZA prilagoditi po potrebi novim razmeram ali potrebam razvoja organizacije. V primeru razpustitve MZA pripadajo ves njen denar in vsa njena materialna sredstva v pomoč slovenskim misijonarjem, kot odloči Ožji odbor, v soglasju z ustanoviteljem ali njegovim naslednikom.

Scarborough, Ontario, Canada, 13. oktobra 1977.

Rev. Charles A. Wolbang, C.M., 131 Birchmount Road, Scarborough, Ontario, Canada M1N 337

Mrs. Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minnesota 55741, U.S.A.

Miss Sonja Ferjan, Mills Annex, Montclair, N.J. 07042, U.S.A.

Mrs. Anna Gaber, 2215 Sv. Wood St., Chicago, Ill. 60608, U.S.A.

Mrs. Gizella Hozian, 1500 Sheridan, Wilmette, Ill. 60091, U.S.A.

Mrs. Paula Perčič, 1020 68 Ave. N.E., Minneapolis 55432, Minn., U.S.A.

Mrs. Toni Fylypczuk, 2506 15 Ave., So. Lethbridge, Alta, Can. T1K 0X8

Mrs. Marjeta Kvas, 43 Pendrich St., Toronto, Ontario, Canada M6G 1R6

Mr. Štefan Novak, 9 Landry Ave., Scarborough, Ontario, Canada M11 1G1

Miss Julka Zarnik, 168 Bata St., Toronto, Ontario, Canada, M8W 4H8

S.M. Andreja Šubelj, h.kr.lj., Casilla 750, Santiago, Chile, S.A.

Na Srečanju v Scarborough, 11. 12. 13. oktobra 1977, so bila sprejeta in z lastnoročnimi podpisi (L.S. Locum Signum) vseh prisotnih odobrena, izboljšana Pravila MZA (CMA).

Za vse medsebojno uradno poslovanje in poslovne stike z misijonarji bo MZA v bodoče uporabljala dogovorjeni pisemski papir (stationery) in napis:

MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA — MZA in
CATHOLIC MISSION AID — CMA

Na Srečanju sta bila spremenjena in obnovljena oba odbora: OŽJI (GLAVNI) in NADZORNI. Upoštevane so bile spremembe z ozirom na izboljšana Pravila, po želji vseh na Srečanju navzočih, kot tudi vsi koristni predlogi.

OŽJI ODBOR:

- Častna Predsednica: Mary Vavpotic, Chicago, Ill.
Predsednica, Anica Tushar, Gilbert, Minnesota.
I. Podpredsednik, Štefan Novak, Scarborough, Canada.
II. Podpredsednik, Anna Gaber, Chicago, Illinois.
III. Podpredsednik, Willy Stalzer, Brooklyn, New York.
Tajnica, Sonja Ferjan, Montclair, New Jersey.
Blagajnik, Rudi Knez, Cleveland, Ohio.

NADZORNI ODBOR:

1. Dr. Franc Puc, Chicago, Ill. U.S.A.
2. Louis Oven, Monterey, CA U.S.A.
3. Janez Hribsek, Fairfield, CT. U.S.A.
4. Marica Lavriša, Cleveland, O. U.S.A.
5. Marjeta Kvas, Toronto, Canada.
6. Marjeta Seskar, Nemčija, Evropa.
7. Rev. Janez Grilc, Caracas, Venezuela, S.A.

ODSEKI: MZA Cleveland, MZA Chicago, MZA Fairfield, MZA Gilbert, MZA Milwaukee, MZA Minneapolis in MZA New York.

POVERJENIKI:

1. Karla Kucher, Cleveland, O. - Znamkarska Akcija.
2. Ivo Medved, Batava
3. Antonia Fylypczuk, Lethbridge
4. Sr. Gonzaga Kobentar, Avstrija
5. Marija Hlad, Trst
6. Sr. Ivana Cvijin, Zagreb
7. Henriette Marlartic, Portugalska
8. MaryAnn Mlinar, Cleveland
9. Rev. Jože Ferkulj, Florida
10. Marija Martinčič, Maidstone
11. Sr. Goretta Pavlišič, Beograd
12. Jožica Pavli, Jugoslavija
13. Julka Zarnik, Toronto, Ontario

Vsaka uporaba in razpošiljanje misijonskega denarja MZA mora biti odobrena po predsedniku in blagajniku. To velja za vsak odsek.

Vsaka korespondenca MZA ali objavljanje obvestil, dopisov in člankov v časopisih in revijah se podpisuje: Za MZA, z dodanim imenom pisca.

MZA, ki se je srečala na fari Brezmadežnega Marijinega Srca v Scarborough, kjer je središče vednega češčenja Presvetega Rešnjega Telesa in žarišče pobožnosti do Marije v torontski nadškofiji, se izroča v Marijino varstvo, da bi nadaljevala Njeno poslanstvo dati Kristusa Svetu.

Opombe: v tem besedilu pomenijo isto sledeče besede:

MZA = CMA,

Ožji odbor = Glavni Odbor

Duhovni Voditelj MZA = Ustanovitelj MZA

MISIJONSKA NEDELJA NA GILBERTU V MINNESOTI

Kakor vsako leto — in to že zadnjih 20 let, je odsek MZA Gilbert pripravil lepo uspelo misijonsko popoldne. Zbralo se je za to priliko okrog 40 misijonsko čutečih ljudi, ki z ljubeznijo in osebnimi žrtvami spremljajo to naše skupno delo za slovenske misijonarje in misijonarke. Čeprav je bila ta nedelja vse-misijonska in je bila istočasno nabirka že pri jutranjih sv. mašah, smo kljub temu zabeležili nadvse lep uspeh za slovenske misijonarje. Poleg tega je pri nas že tretji mesec velik rudarski štrajk, kateremu ne kaže še konca.

Ob tretji uri popoldne je naš g. župnik, Janez šuštaršič, opravil sv. mašo v slovenščini in ob vedno lepem slov. petju. V pridigi, ki je vedno zelo globoka, nam je jasno začrtal pot, kaj nas uči misijonska nedelja in čemu je misijonsko delo potrebno. Kljub temu, da smo majhen narod, imamo lepo število misijonarjev in misijonark. Danes posebno mislimo nanje, nudimo jim duhovno oporo in tudi gmotno podporo. Mi smo misijonsko zaledje, ki mora oskrbovati vse, ki so „na fronti“ nebeškega kraljestva. Pravo vrednotenje Jezusovega prijateljstva nam bo vzbujalo željo, da bi tudi drugi ljudje imeli isto duhovno bogastvo in priliko za zveličanje, kot jo imamo mi. Ta želja nas bo dvigala, da se bomo več udejstvovali v prid misijonom, ter nam budila v naših srcih pravi misijonski duh.

Po sv. maši smo se zbrali v dvorani ob kavi in pecivu, katerega so pripravile žene odseka. Č. g. Janez Dolšina, kateri vsa ta leta spremlja naše misijonsko delo in zvesto tudi prihaja na naše prireditve, je povedal nekaj zelo lepih in vzpodbudnih misli. Njemu in Fr. Janezu šuštaršiču je odsek iskreno hvaležen za vso pomoč in podporo v teh letih.

Predsednica odseka, Anica Tushar je podala nato poročilo prvega Srečanja vodstva Misijonske Znamkarske Akcije (MZA — CMA), v Scarborough, Ontario v začetku oktobra: „Zbranih nas je bilo 12 — iz Kanade, Združenih Držav in Chile, J. Amerika. Letos je minulo 25 let, odkar je na pobudo izgnanega kitajskega misijonarja č. g. Wolbanga pričela rasti in se razvijati misijonska misel v naši deželi in Kanadi. Iz drobne rabljene znamke, ki je bila prvi vir pomoči našim misijonarjem, je dorasla v močno in organizirano akcijo. Vse misijonske prijatelje in misijonarje povezujejo tedenski članki v dnevniku Ameriška Domovina, katere piše ustanovitelj sam pod zaglavjem „Misijonska Srečanja in Pemenki“. Na tem Srečanju smo v dialogu preudarili mnogo važnih zadev, ki so važne za nadaljno rast celotnega gibanja. Pravila, katera so bila prvotno izdelana v l. 1963, so bila sedaj v celoti predelana in izboljšana.

Smernice so pred nami in z mnogo dobre volje in veliko ljubezni do vseh tistih duš, ki s hrepenenjem in potrebo iščejo Božjo LJUBEZEN, moramo storiti še veliko dobrega. Ne zamudimo te prilike. Kako tolažilno bo cnkrat slišati Jezusove besede: Kar si storil ali storila enemu izmed mojih najmanjših, si Meni storil!

Program je končan. Misijonska zavest in povezanost odseka kakor vseh prijateljev misijonov pa naj raste, se krepi in bogati za nadaljne uspehe.

PRAZNOVANJE MISIJSKE NEDELJE MED ROJAKI PO SVETU

Pri Marijini družbi v Trstu

O tem nam poroča naša poverjenica Dora Kosovel, ko nam pošilja obilne misijske darove za slovenske misijonarje. Takole pravi:

„Ta mesec smo se kot druga leta spomnili misijonarjev z molitveno uro njim v pomoč. Na samo Misijonsko nedeljo je bila v dvorani prireditve, ki je vsebovala nastop moškega zbora od Novega sv. Antona in igro „Postala bom slavna“ v treh dejanjih ter srečolovom za misijone. Nabirka ob tej priliki in pa donos srečolova je dalo 542.050 Lir.“

Med rojaki v Angliji

Iz poročila tankajšnje misijske sodelavke ge. Gabrijele Rerberger povzemamo:

„Kakor vidite, smo tudi letos imeli misijonsko tombolo v Bedfordu. Na žalost pa nismo imeli med nami slovenskega duhovnika. Kakor veste, nas je msgr. Kunstelj po tridesetih letih delovanja med nami zapustil in šel v pokoj v Nemčijo. Tako smo naprosili župnika pri fari Sv. Križa, h kateri spada naša družina, da je imel sveto mašo in tudi zelo lepo pridigo o misijonih, saj ima on sam brata misijonarja na Japonskem. Seveda, sveta maša je bila v angleščini in pridiga tudi, a petje med mašo in berila so bila v slovenščini.“

KOROŠKI „MISIJSKI LIST“

Številka, o kateri poročamo, je izšla za Misijonsko nedeljo. Poseben povdarek je dan na dejstvu, da so slovenski Korošci dosegli število 300 vzdrževancev v bogoslovjih misijskih dežel oziroma na študiju po evropskih mestih. Ob tem lepem dosežku je napisal celovški škof msgr. Jožef Köstner prav lepe pohvalne besede, urednik lista in vodja slovenskega dušnopastirskega urada ter tudi vsega misijskega dela na Koroškem Jože Kopeinig pa je objavil uvodnik, katerega ponatiskujemo v prednjem delu našega lista. Ostala številka je v besedi in sliki posvečena tej akciji za vzdrževanje domačega klera v misijonih: poročila o posvečenjih in novih mašah teh vzdrževancev, zahvalna pisma dobrotnikom in podobno. Vmes je objavljeno pismo misijonarja Jožeta Cukala o misijonski zdravnici, ki jo Koroščem priporoča v pomoč, in pismo s. Ksaverije Pirc v zahvalo koroškim rojakom za lepo pomoč slovenskim misijonarjem. Končno poroča list tudi o avstrijski akciji v pomoč vietnamskim beguncem in objavlja zanimivo interpretacijo očenaša v polpesniški obliki.

MISIJSKI OPAZOVALLEC

V Parizu imajo „Katoliški misijoni“ odlično sodelavko v usmiljenki s. Ceciliji Prebil, ki deluje v materni hiši te največje redovne družbe v Cerкви. Odkar je umrl prejšnji poverjenik, lazaristovski brat Lojze Klančar, je ona zastopnica vse naše misijske akcije tamkaj, še več, velika sodelavka raznim misijonarjem, katerim nabavlja razne potrebščine in jim jih pošilja

v misijone. Ko misijonarji ali misijonarke pridejo v Evropo na dopust, se mnogi radi oglasijo v Parizu pri njej, da jim gre v tem ali onem pogledu na roko. Tej požrtvovalni misijonski pomočnici je pred kratkim umrla v domovini njena mama in pokojno topla priporočamo v molitev, naši sodelavki pa izražamo iskreno sočalje!

Na Madagaskarju imajo v škofiji Fort Dauphin škofa, ki je bil pred mašniškim posvečenjem zdravnik, to je **msgr. Zevaco**. Ko je imel slovenski lazaristovski provincial dr. Franc Rode tamkaj duhovne vaje, je povabil škofa na obisk v Slovenijo. In msgr. Zevaco je res prišel, kakor nam poroča sestra Prebil.

Obeta se nam **nov slovenski misijonar**, o katerem nam poroča bivši afriški misijonar br. Karel Kerševan iz Belgije. Takole pravi: Tukajšnji naš predstojnik me je napolil v Loeuven, da obiščem mladega slovenskega duhovnika, kateri iz naše tamkajšnje hiše obiskuje poletni tečaj francoščine na tamkajšnji univerzi, v pripravo na skorajšnji odhod v naš misijon v Zaire. Oba sva bila srečanja izredno vesela. Je iz šoštanja doma, duhovnik od leta 1974, a mu ni ljubo biti poznan. Z avgustom je bil jezikovni tečaj zaključen, oktobra bo deloval v pastoralih v Bruslju, z novim letom pa misli že poleteti v Zaire. — Upamo, da se novi misijonar vsaj po prihodu v misijone oglasi in se nam predstavi, da ga moremo vključiti v krog slovenskih misijonarjev, za katere naši rojaki tako radi molijo in darujejo.

Kako so domače oblasti v afriških deželah rade prenačljivo, ko kake **katoliške ustanove podržavijo**, se jasno vidi v državi Zaire. Že misijonarka Mojca Karničnik nam je popisala, kako razdejanje so našli, ko so spet sprejeli pred leti odvzeto jim misijonsko šolo. Zdaj nam pa tudi brat Kerševan poroča podobno s področja misijona, kjer je on deloval, ko je bil še v Kongu; „Tudi naši v škofiji Bikoro zopet prevzemajo šolstvo, po kakih desetih letih, v vodstvo. Toda v kakšnem stanju so sedaj šolski objekti in kar k temu spada! Tam vlada pravo razdejanje, izropana poslopja, razbita okna in vrata šolskih paviljonov, izpraznjenih vse oprave in učil. Tako tudi poslopje, ki meri 40 x 40 m in je služilo za spalnice notranjim gojencem. Sam sem nad 10 let deloval v tem misijonu z napeljevanjem elektrike ter vzdrževanjem avtomobilov. Preje so vodili šolo šolski bratje, zdaj pa bodo morali naši sobratje sami vse obnoviti in spet pognati v tek življenje v celotnem šolskem kompleksu.“

Oglasila se nam je bivša malajska misijonarka **s. Ivanka Pokovec**. Zdaj gospodinjstvo in dušnopastirsko pomaga ostarelemu in bolehnemu župniku v Novi štifti pri Gornjem Gradu na Štajerskem, pa si je zlomila nogo v gležnju, tako da je bila potrebna operacija. Poroča pa tudi vesti iz Malazije, njenega prejšnjega delokroga: „Tam se krščanska skupnost lepo razvija. Posebno lepo se razširja takozvano karizmatično gibanje. Sestra, ki mi piše, mi pravi, da je bilo pri zadnjem tovrstnem srečanju 72 oseb.“

S. Pokovec je iz družbe Frančiškanskih Marijinih misijonark. Iz iste družbe je tudi **s. Kalista Langerholz**, ki je zaenkrat za leto dni odšla s Formoze v Evropo in živi v Parizu. Poroča, da zdaj tam študira enoletni kurz kateheze in se udeležuje tečaja za medicinske sestre, da se v obeh smereh izpopolni oziroma obnovi, kar ji bo prišlo zlasti prav, če se povrne v misijone, kjer je že doslej pomagala dušam in telesom zaupanih ji ljudi.

ZDAJ VSAJ RAZUMEM...

Zapisal PEPI GIDER, Midongy, Madagaskar

—Salama mampera!

—Oh, pozdravljeni!

—Veš, imam majhno prošnjo.

—No, kar na dan z njo.

—Prišel sem po zdravila, morda se dobe pri tebi.

—Kdo pa je bolan?

—žena.

—Kaj ste danes prišli iz Ferroamby?

—Da, deset ur peš!

—In to zaradi vaše žene. Ali veste, kaj ste danes naredili?

—Nič posebnega.

—Deset ur ste šli peš zaradi žene, ker je bolna. Deset ur ste molili!

—Kaj še, to pa ne bo držalo. Ali bom isto storil, ko se bom vračal?

—Seveda, molili boste peš zopet deset ur. Vse, kar storimo za bližnjega, je kot da bi pošiljali svoje molitve in prošnje Stvarniku.

—Moja malenkost je že šla velikokrat še dalje po hrano za moje otroke in ženo. Škoda, da tega nisem vedel prej. To je kar smešno... Čudno, da s tem, da komu kaj dobrega storimo, molimo. Nekaj novega zame. Zdi se mi, da se bom vračal z lažjim srcem.

—Tukaj so zdravila, pozdravite ženo in otroke!

Po dveh dneh se je starček vrnil in dejal:

—Hvala, da si me podučil, mampera! Zdej vsaj razumem, zakaj hodi toliko peš mampera in tvoji: Tone, Janko in Fredi...!

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONSKI ZAVOD

N. N., Bariloche, 25 kg. marmelade; ga. Brolih, Slovenska vas, 1.000 pesov.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Stajan Ludvik, Kanada, 40 dol.; Justi Fale, 400 pesov, Marija Malavašič, 1.600 pesov, obe iz Argentine.

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Argentina: (v pesih): Peter Bajda, Mendoza, 100; Pavel Božnar, Mendoza 500; družina Tominc, Castelar, 2.000; Amon Marjan, Munro, 4.000; Ivica Lesjak, 1.000; Aleksander Pirc, 1.000; ga. Makarovič, 2.000; M. Repovž, 2.000; Karla Čarman, 2.600; M. Repovž, 1.000; N. N., 26.000; Jože Rupnik, 500; Jože Žakelj, 5.000; N. N., Capital, 500; N. N., 2.000 in Ivan Mehle, 2.000 pesov.

Venezuela, po Cirilu Bartolu (v bolivarjih): Slovenski romarji od dobička na hrani, 274; Šega Ivan, 200; Bartol Ciril, 169.20; č. g. Grilc Janez, 160; Rojnik Ivan, 100; Sodja Maks, 100; Ilija Lovrenc, 100; Ilija Anton, 100; Rušič Minka, 50; Bizaj Viljem, 50; Jakoš Anton, 50; Kelbič Rudi, 40; Ivan Rojnik, 50. Po Dušnop. pisarni v Buenos Airesu: Vera Krepinšek, 4.125 pesov.

Francija (v frankih): po s. Ceciliji Prebil: Marija Beč, 300; gospa Zorko, 200; N. N., Tucquegnieux, 200; Terezija Balažič, 100; Marija Maučec, 100; Steržinar Marija, 1.000 frankov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Petra Opeka in Radota Sušnika na Madagaskarju daruje ob svoji poroki Pavel Goljevšček, 20 dolarjev; za malgaške misijonarje s. Helena Svetlin, 6.000 pesov; za Radota Sušnika, N. N., Buenos Aires, 2.000; za dr. Janeževe reveže iz hranilnika zanj, 2.000 pesov; za Franca Buha na Madagaskarju, Marija Železnikar, 3.000 pesov.

VSEM NAROČNIKOM V ZDRUŽENIH DRŽAVAH

„Katoliški misijoni“ Vam sporočajo, da je sicer č. g. Karel Wolbang CM, sedaj na delu v Kanadi, še naprej poverjenik za sprejemanje naročnine na naš list, a da se priporoča pošiljanje iste tudi neravnost naši upravi v Argentini, radi vsaj delne razbremenitve prezaposlenega gospoda poverjenika pri župnijskem delu.

Naslov za pošiljanje naročnine iz USA v Argentino:

Ladislav Lenček CM, El Cabezuelo 4029,

Remedios de Escalada, pcia. Bs. As., Argentina

Pošilja naj se samo po bančnih čekih, nikdar ne v bankovcih.

Za upoštevanje se vsem prav lepo zahvaljujejo

„KATOLIŠKI MISIJONI“

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LEO 1978: V Argentini in sosednjih deželah: 1. polletje 1.700 pesov. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 5 dolarjev; v Italiji: 4.000 Lir; v Avstriji 90 šilingov; v Franciji 25 NF; v Angliji 2.5 funta; v Avstraliji 5 dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

KATOLIŠKI MISIJONI so

slovenski glas o prizadevanju Kristusove Cerkve za razširjanje božjega kraljestva po vsej zemlji,

glasilo vseh slovenskih misijonarjev in misijonark in glasilo slovenskega misijonskega zaledja,

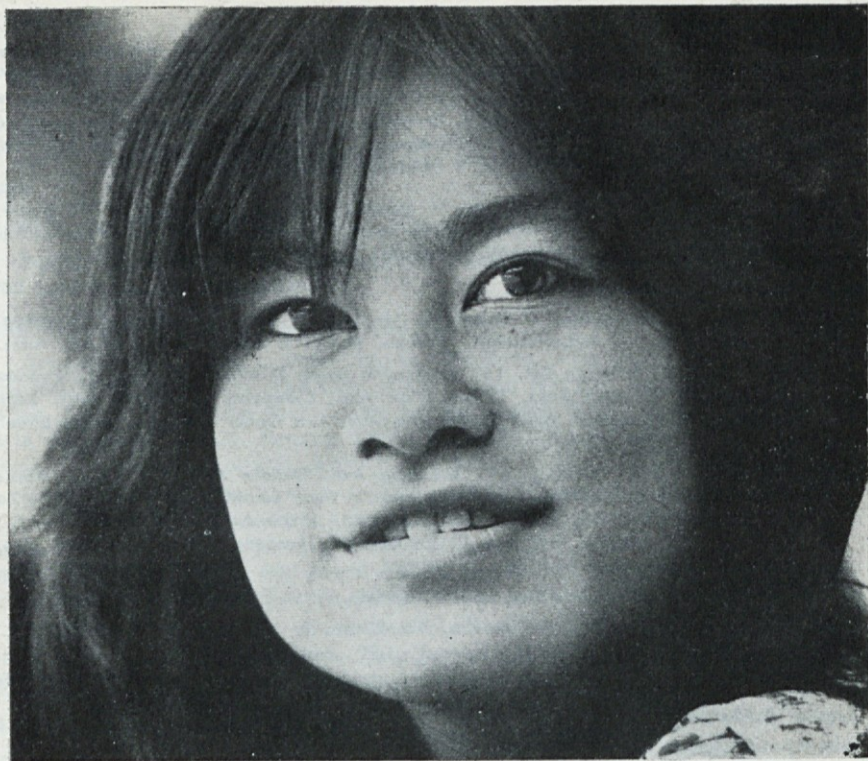
vez med našimi misijonarji in z nami, njihovimi rojaki po svetu,

klicar k posnemanju misijonarjev v njih žrtvovanju,

buditelj novih misijonskih poklicev in

prezanimivo branje, ki širi naše poznanstvo sveta in zavest našega katolištva!

Vabimo vas zato: Bodite zvesti naročniki „Katoliških misijonov“!
Priporočite jih še drugim! Podpirajte jih!

Veder pogled v bodočnost...

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Carreo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612